

กลิ่นชีวิต

โดย

“รติรมย์”

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนประดิพัทธ์ กท.4

หนังสือชุด
ประกายทิพย์ – ประกายธรรม
อันดับ 17
Living Light Series No.17

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จักรลสนิทวงศ์ 367/18-19 สามแยกไฟฉาย กรุงเทพฯ
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2521 โทร.4673374

ก่อนพบคลื่นชีวิต

เรารู้สึกมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสพิมพ์หนังสือเล่มใหม่ออกมา “รติรมย์” ผู้เขียนเรื่อง “คลื่นชีวิต” ได้บอกกับเราว่า ในการเขียนมิได้มีจุดประสงค์ในความบันเทิงของสายตาเท่านั้น แต่อยากจะทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นโลกทรรศน์ในสายตาของการสร้างสรรค์ เพื่ออุดมการณ์อันยิ่งใหญ่!

การมีชีวิตอยู่เพื่อทำลายล้างซึ่งกันและกันนั้น มันเป็นเรื่องที่ง่าย แต่การอยู่เพื่อเสริมสร้างในสิ่งที่ดีนั้น นับว่าเป็นการยากมิใช่น้อย

ตัวละครที่โดดเด่นอยู่บนหน้ากระดาษของ “คลื่นชีวิต” อาจจะเป็นใครสักคนหนึ่งที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ก็เป็นได้!

“เขานเกือบไม่ได้!”

เมื่อคลื่นชีวิต...คลื่นแห่งปัญหาและคลื่นแห่งความผิดหวังซัดสาดโครมเป็นระลอกสอง
น้ำตาไหลย้อนกลับเข้าไปในทรวงอก

พอกันทีสำหรับ....

โลกแห่งคนชั่ว ได้ดี แต่คนดีต้องเดือดร้อน”

“คลื่นชีวิต” เส้นขนานที่สามารถบรรจบกันได้

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทที่ 1	คลื่นชีวิต.....	5
บทที่ 2	รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง	10
บทที่ 3	ข้าวอกนา.....	16
บทที่ 4	ตามหาแกะหลง.....	22
บทที่ 5	ผู้มาใหม่	30
บทที่ 6	ก้าวใหม่ของลูกบุญ.....	36
บทที่ 7	อดีตที่ลืมไม่ลง	42
บทที่ 8	มีคמידก่อนฟ้าสาง.....	47
บทที่ 9	ชีวิตยังไม่สิ้น	54
บทที่ 10	ชั่วเกินไปหรือ?	61
บทที่ 11	คืนที่มีคมน	68
บทที่ 12	สองวิญญาณกับหนึ่งร่าง	76

บทที่ 1 กลับชีวิต

บุญเป็นชายวัยกลางคน ร่างผอมสูง คาลี ไร้หนวดเครารุงรัง หลังอ้อมเวลาเดินร่างของเขา สั่นเทิ้มนิด ๆ บุญมีชีวิตอยู่อย่างลึกลับ เขาอาศัยอยู่ในบ้านร้างหลังหนึ่งในหมู่บ้านหนองบอน ในหมู่บ้านแห่งนี้มีคริสเตียนเกือบครึ่งหมู่บ้าน ทุกคนเรียกเขาว่า “ลุงบุญ” เพราะเห็นผมหงอกประปรายบนศีรษะของเขา

แต่ไม่มีใครรู้เบื้องหลังชีวิตของบุญมากนัก บางคนเล่าว่า เมื่อสมัยเป็นหนุ่มบุญได้หลงรักหญิงสาวคนหนึ่ง แต่ต่อมาด้วยเหตุผลกลใดไม่ปรากฏ หญิงสาวคนนั้นได้ตีตัวจากไปแต่งงานกับชายอื่น ทำให้บุญผิดหวัง เสรีาโศกเสียใจเป็นอันมาก บางครั้งหมดอาลัยตายอยากในชีวิต เขากลายเป็นคนชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเงียบ ๆ บางครั้งพูดกับตนเองพิมพ์คำล้ายกับคนสติไม่ดี

เด็ก ๆ ทุกคนในหมู่บ้านคิดว่า ลุงบุญถูกผีเข้าสิงเพราะเมื่อเวลาพบหน้าใครต่อใคร ลุงบุญจะต้องจ้องคล้ายกับว่า เห็นสิ่งแปลกประหลาด เด็ก ๆ จะวิ่งหนีเกรียวทีเดียว แต่ลุงบุญไม่สนใจว่าใครจะล้อเลียน ที่บ้านร้างหลังนี้ลุงบุญได้เลี้ยงหมูไว้หลายตัว ทุกวันเขาจะออกไปที่ไร่อีก ๆ บ้านเก็บผักมาต้มให้หมูกิน บางวันเขาก็ไปตัดต้นกล้วยในสวนเอามาหั่นเป็นแว่น ๆ ต้มผสมกับรำ บางทีก็ไปตัดต้นบอนที่หนองน้ำเอามาหั่นต้มปกลงในอาหารหมู อาชีพเลี้ยงหมูทำให้ลุงบุญมีรายได้งามทีเดียว เขามีพ่อพันธุ์หมูอยู่ตัวหนึ่งและมีแม่หมูอยู่สามตัว อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าเขาก็จะมีหมูเพิ่มขึ้นเป็นสิบ ๆ ตัว เพราะแม่หมูสามตัวเริ่มตั้งท้องอีกแล้ว

บุญมีชีวิตอยู่แบบกระเหม็ดกระแหม่ เขามีเสื้อสีมอ ๆ เพียงสองตัว กับกางเกงขาถักยี่สิบห้าอีกสองตัว และรองเท้าแตะยางรถยนต์อีกหนึ่งคู่ เข็มขัดไม่ต้องพูดถึงเพราะเขามีผ้าขาวม้าคาดเอวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสามารถใช้ได้สารพัดประโยชน์ นับตั้งแต่ใช้เป็นผ้าปูสำหรับอาบน้ำ เช็ดตัว โปกหัว ปูที่นอนและ โบกพัดเมื่อยามอากาศร้อน

บางคนในหมู่บ้านซุบซิบกันว่า บุญเป็น “ผีจี้รื้อหัวทอง” เพราะเนื่องจากเห็นเขาขายหมูไปหลายงวดบุญไม่เคยนำเงินไปใช้จ่ายอะไรเลย อาหารของเขาแต่ละมือก็เป็นพวกผักที่เก็บมาจากริมรั้วนาน ๆ เขาจะออกไปซื้อเนื้อที่ตลาดมารับประทานสักครั้งหนึ่ง พอถึงฤดูเก็บเกี่ยวบุญก็จะหิ้วกระบุงออกไปเดินท่อม ๆ อยู่กลางนาเพื่อเก็บข้าวตก

วันหนึ่งเรื่องราวในอดีตของบุญก็ถูกเปิดเผย...

“แกมีชีวิตที่แปลกมาก ไม่ยอมพูดจากับใครเลย” คำจันทร์เอ่ยเบา ๆ กับแขกผู้มาเยือน

“ฮือ...แกเป็นคนอย่างนั้นแหละ เพราะมีปมด้อย” ป้าแหวนตอบ

“ป้ารู้จักแกมาก่อนไหมคะ?” หลานสาวถาม

“โอโฮ...รู้จักดีทีเดียวละ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว บุญมันอยู่ที่บ้านห้วยจรเข้มะ แก่เชื้อพระเจ้าเมื่ออายุได้ประมาณสักสิบเจ็ดเห็นจะได้ มั้งโบสถ์ที่บ้านห้วยจรเข้มะใหญ่กว่าโบสถ์หนองบอน มีสมาชิกประมาณเจ็ดสิบคน บุญเป็นคนรักพระเจ้า และไปโบสถ์อย่างสม่ำเสมอ จนพวกเพื่อน ๆ ล้อเลียนว่า อาจารย์กันเป็นแถว”

หญิงชราหยุดคิดหนึ่ง เหมือนกับว่ากำลังระลึกถึงความหลังในอดีตอันไกลพัน ดวงตาของนางมีแววโศกเศร้าอย่างเห็นได้ชัด เสียงหวีดร้องจากข้างล่างทำให้นางเบนสายตาไปมอง เด็ก ๆ กลุ่มใหญ่กำลังวิ่งเล่นอยู่ที่ป่าละเมาะ ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวอย่างสนุกสนาน ลมร้อนพัดมาวูบหนึ่ง

“ทำไมลุงบุญจึงกลายเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ อย่างนั้นล่ะคะ?” หลานสาวเอ่ยถาม

“ทำไมล่ะคะ?”

“มันเป็นเรื่องเศร้า” เสียงของหญิงชราเริ่มสั่นเครือ “ก่อนที่บุญจะย้ายมาจากบ้านห้วยจรเข้มะมาอยู่บ้านหนองบอนนี้ บุญมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อสน บุญกับสนรักใคร่กันมาก คนทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ ๆ เรียกว่า เห็นบุญที่ไหนก็เห็นสนที่นั่น เห็นสนที่ไหนก็เห็นบุญที่นั่น พอถึงวันอาทิตย์คนทั้งสองก็จะแต่งตัวไปโบสถ์แต่เช้า พวกสมาชิกคริสตจักรต่างพากันหวังว่า ในอนาคตคนทั้งสองจะต้องถูกเลือกเป็นผู้นำของคริสตจักรแน่นอน แต่น่าสงสาร...”

คำจันทร์จ้องหน้าผู้เป็นป้า เห็นน้ำตาซึมออกมาจากเบ้า หญิงชรารีบใช้มือปาดแล้วเช็ดกับผ้าอ้อม คำจันทร์พลอยตื่นต้นใจไปด้วย นางหันไปไกวเปลลูกชายคนเล็ก แล้วบอกว่า “เล่าต่อให้จบได้ไหมคะ?”

ป้าแหวนพยักหน้าและขยับตัวก่อนที่จะเล่าต่อ “วันหนึ่งบุญก็ได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง เขาได้ติดต่อกันพูดคุยกันเพียงเวลาไม่นานนัก จากความสนิทสนมก็กลายเป็นความรักเธอชื่อมะลิ บุญรักเธอมากมักจะไปมาหาสู่เป็นประจำ คนทั้งสองได้วางแผนที่จะแต่งงานในแล้งหน้านี้ โดยที่จะทำพิธีในโบสถ์สมาชิกหลายคนตั้งใจที่จะได้ครอบครัวยุใหม่เพิ่มขึ้น

แต่มีคนหนึ่งที่ไม่รู้สึกละใจคือ สน ในระยะหลังนี้ความสัมพันธ์ระหว่างบุญกับสนเริ่มห่างเหินกันไป เพราะบุญมักทุ่มเวลาให้กับมะลิสาวคนรัก สนรู้สึกหงอยเหงาอย่างเห็นได้ชัด

และแล้ววันหนึ่งเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็ได้อุบัติขึ้นมันเป็นเหมือนสายฟ้าที่ฟาดลงกลางใจ วันนั้นเป็นตอนเย็นของวันอาทิตย์ ศิษยาภิบาลเอนกก็วิ่งหน้าตั้งมาบอกพวกสมาชิกว่า “ผู้เงินของคริสตจักรถูกงัด เงินหายไปห้าพันบาท”

ทุกคนตกตะลึง เพราะเงินจำนวนนั้นเป็นทุนสำหรับจะก่อสร้างคริสตจักรใหม่

“อาจารย์พอรู้ตัวคนร้ายบ้างไหม?” ผู้ปกครองคนหนึ่งถาม

“ไม่รู้...แต่ผมพบมิดเล่มหนึ่งตกอยู่ใกล้ ๆ ตู้ที่ถูกลักนี้ไง” เขาบอกพร้อมกับยื่นมิดให้สมาชิกดู

“พอจะรู้เค้าบ้างไหม?” เอนกถามเสียงเครียด

“เอ๊ะ...มีดเล่มนี้ผมเคยเห็นที่ไหนนะ!” เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขึ้นและหยุดคิด “อ้อ...จำได้แล้ว คลับคล้ายคลับคลาว่า เป็นของพี่น้องแพนของพี่มะลิ”

“ซำก็คิดว่าใช่!” ผู้เฒ่าคนหนึ่งสนับสนุน “ใช่แล้วจำได้ เพราะเคยเห็นมันถืออยู่บ่อย ๆ”

“ไปพวกเรา ไปบ้านของคุณบุญกันเดี๋ยวนี้เลย” เอนกหันไปบอกทุกคน

สมาชิกเกือบสิบคนต่างเฮโลกันตรงไปยังบ้านของบุญ

“บุญอยู่ไหม?” เสียงตะโกนถามจากนอกรั้ว

“เปิดประตูหน่อย ศิษยาภิบาลมาหา”

สักครู่หนึ่งชายหนุ่มร่างผอมบางก็โผล่หน้าออกมา เมื่อเห็นว่าเป็นพี่น้องคริสเตียนเขาก็ยิ้มให้พร้อมกับวิ่งไปเปิดประตูรั้ว “โอ้โฮ...ลมอะไรพัดมานี่?”

ทุกคนมีสีหน้าเคร่งเครียด ไม่สนใจคำหยอกล้อของบุญ

“เงินของคริสตจักรหายห้าพันบาท” เอนกบอกแก่บุญ

“เงินหาย!” ชายหนุ่มทวนคำ “เกี่ยวข้องกับผมหรือครับ?”

“เกี่ยวซี...เรามีพยานหลักฐาน” เสียงหนึ่งดังลอดมาจากด้านหลัง

“อะไรกันครับ ผมไม่เข้าใจ พยานหลักฐานอะไร?” บุญถามสีหน้างง ๆ

“สิ่งที่อยู่ในมือของผมนี้เป็นของคุณบุญใช่ไหม?” เอนกถามพร้อมกับส่งวัตถุดำยาวให้ดู

“เอ๊ะ...นี่มันมีดของผมนี่ ใช่มีดของผม อาจารย์เก็บได้ที่ไหนล่ะครับ?”

“มันหล่นอยู่ที่ข้าง ๆ ตู้เงินที่ถูกคนร้ายขโมย”

บุญหน้าถอดสีทันที เขาเสียบกริบพุดอะไรไม่ออก

“เราอยากจะให้คุณไปคุยกับเราที่คริสตจักรหน่อย” เสียงของเอนกชิงข้าง

ชายหนุ่มเจ้าของบ้านพยักหน้า หันไปปิดประตูแล้ว เดินตามกลุ่มคริสเตียนไป

“คุณบุญยอมรับว่ามีดเล่มนี้เป็นของคุณ และคุณได้ขโมยเอาเงินของคริสตจักรไปจริงใช่ไหม?”

เอนกถามเมื่อทุกคนนั่งลงแล้ว

“ครับ...ผมยอมรับว่า มีดเล่มนี้เป็นของผม แต่ผมไม่ได้เอาเงินไป โห้...คุณคิดดูซิครับ เงินของพระเจ้าผมจะกล้าเอาได้อย่างไร” ผู้ต้องหาคำครวญ

“หลักฐานปรากฏชัดอย่างนี้แล้ว คุณยังจะปฏิเสธอีกหรือ...ยอมรับเสียดี ๆ บางทีอาจารย์จะลดหย่อนผ่อนโทษให้” สมาชิกคนหนึ่งแนะนำ

“แกนี่มันเป็นผู้ร้ายปากแข็ง” ผู้เฒ่าคนหนึ่งทวาด “ไปแจ้งกำนันดีกว่าอาจารย์”

บุญเจียบไม่ตอบว่าอะไร เขายังจำได้ดีว่า วันก่อนสนเพื่อนรักของเขามาขอยืมมีดไปตัดฟัน เขาก็ให้ไปด้วยความยินดี แต่นึกไม่ถึงว่า รูปการณ์มันจะมาลงเอยแบบนี้คิดแล้วเสียวแปลบปลาบในจิตใจ

“เราจะจัดการอย่างไรดี?” เสียงหนึ่งถามทำลายความเจียบ

“ผมคิดว่า เราจะไม่นำเรื่องนี้ไปแจ้งกำนัน เพราะเป็นเรื่องภายใน ผมมีวิธีที่จะพิสูจน์ที่ได้ผลแน่นอนที่สุดคือ ผมจะเขียนชื่อของทุกคนลงในเศษกระดาษใส่กล่องไว้ แล้วเราจะร่วมใจกันอธิษฐานเมื่อจับฉลากขึ้นมาไม่ใช่ชื่อของคุณบุญ ก็เป็นอันว่า คุณพ้นข้อกล่าวหาไป”

ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วยกับศิษยาภิบาล

บุญได้อธิษฐานในใจว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ยุติธรรม บริสุทธิ์ พระองค์ทรงรู้ว่าใครขโมยเงินไป ขออย่าให้เขาหยิบชื่อข้าพเจ้าขึ้นมา เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อพระองค์”

“พระเจ้าคงจะได้ยินคำอธิษฐานของเรา” ชายหนุ่มคิดในใจ

พอเอนกจบคำอธิษฐาน เขาก็ล้วงลงไปในกลุ่มกระดาษใบใหญ่ พอยกมือขึ้นมาทุกคนชะงื่อคอดู พอกลี่ยกระดาษออก เขาก็อ่านว่า “คุณบุญ”

ทุกคนมองหน้าชายหนุ่ม รวากับเห็นสัตว์ประหลาดบางคนส่ายหัวพร้อมกับพูดว่า “ไม่น่าเลย บุญ แก่ไม่มีเงินทำไมไม่บอกฉัน ทำอย่างนี้อับอายขายหน้า รู้ถึงไหนอายุเขาถึงนั้น ไม่น่าเลย...”

เอนกหันมามองชายหนุ่ม แล้วเอ่ยด้วยเสียงหนักแน่นว่า “คุณบุญ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป คริสตจักรของตัดคุณออกจากการเป็นสมาชิก คุณจะไม่มีสิทธิ์ร่วมพิธีกรรมใด ๆ กับเราอีก ไม่ว่าจะพิธีนมัสการ มหาสนิท จนกว่าคุณจะยอมรับสภาพความผิดบาป กลับใจเสียใหม่แล้วนำเงินห้าพันบาทมาคืน”

บุญเจียบกริบ สมองของเขาว่างุ่น เขาหันหลังเดินคอดกผละจากกลุ่มคนไป

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา บุญกลายเป็นคนเจียบขริ่ม ไม่ค่อยจะยอมพูดจา เขามักจะเก็บตัวอยู่คนเดียวเจียบ ๆ บางครั้งพูดกับตนเองพึมพำเหมือนคนบ้า เขาไม่เคยย่างกรายไปที่โบสถ์อีกเลย พวกเขาเลิกก็ไม่เคยมาถามไถ่เยี่ยมเยียน เขาเหมือนถูกตัดขาดคนละโลกกับพี่น้องคริสเตียน

“ฮี...พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ยุติธรรม ไหนล่ะ...กูไม่เชื่ออีกแล้ว” ดวงตาของชายหนุ่มแดงก่ำเป็นสีเลือด

อาทิตย์ต่อมา มะลิสาวคนรักได้ใช้เด็กถือจดหมายมาส่งให้บุญ เขาคลี่ยมันออกด้วยมืออันสั่นเทา

“พี่บุญ”

มะลิรู้เรื่องที่เกิดขึ้นหมดแล้ว รู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง และอับอายขายหน้ามาก มะลิไม่สามารถที่จะแต่งงานกับคนขี้ขโมยได้ ฉะนั้น ขอให้เราเลิกคบกันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เวลาเจอกันก็ขอให้เหมือนกับว่า เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน มะลियोายชาวบ้าน

อ้อ...ลืมบอกอะไรอีกอย่าง เป็นข่าวดี มะลิได้ตกลงที่จะแต่งงานกับพีสนในต้นเดือนหน้านี้
มะลิ”

ชายหนุ่มอ่านจบโดยไม่รู้ตัว เขายืนซึมปล่อยให้จดหมายร่วงจากมือ ประโยคสุดท้ายบาดใจเขา
ยิ่งนัก เขาก็ล้มเก็บจดหมายจากพื้นดินขึ้นมาขยี้ด้วยอารมณ์เคียดแค้น เขาก็มันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เขา
ชวนเซดังคล้ายจะเป็นลมเขาทนเกือบไม่ได้!

คลื่นชีวิต...คลื่นแห่งความผิดหวังซัดสาดโครมเป็นระลอกที่สอง

น้ำตาไหลย้อนกลับเข้าไปในทรวงอก

“พระเจ้า ...ช่างทำได้ลงคอ” บุญคร่ำครวญ มือก็ขยี้จดหมายจนแหลกละเอียด “หมดแล้วทุกสิ่ง
ทุกอย่าง จะอยู่ต่อไปเพื่อประโยชน์อันใดเล่า ชายหน้า อภัยสอดสู โลกแห่งความหลอกลวง โลกแห่งคน
ชั่วได้ดี แต่คนดีต้องเดือดร้อน พอกันทีสำหรับคริสตจักร พอกันทีสำหรับบ้านห้วยจรเข้ม...”

อีกสองวันต่อมา บุญก็หายหน้าไปจากหมู่บ้าน ไม่มีใครรู้ว่าเขาไปไหน บางคนสันนิษฐานว่า
“ไอ้บุญมันคลุ้มคลั่ง ถูกคนรักตีจาก หนีเข้าป่าไปแล้ว”

“มันคงจะไปกระโดดน้ำตายหรือผูกคอตายในป่าโน่นแหละ” อีกบางเสียงว่าเยาะ

“นี่แหละเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเกือบยี่สิบปีแล้ว” ป้าแหวนบอกหลานสาว

“น่าสงสารชีวิตของแกจริง ๆ เดียวนี้เลยอยู่อย่างคนไม่มีพระไม่มีเจ้า” คำจันทรถอนหายใจ

“แกคงมีพระเจ้าองค์ใหม่ละมัง?”

“อะไรป่า พระเจ้าองค์ใหม่?”

“เงินไงล่ะ?”

เป็นความจริงทีเดียว เดียวนี้ลุงบุญมีเงินจำนวนมาก เขาเฝ้าทะนุถนอมเก็บรักษามันไว้อย่างดี
ที่สุด และวางแผนมันยิ่งกว่าชีวิต ก่อนนอนทุกคืนเขาจะต้องเอามันออกจากที่ซ่อน แล้วคลี่ธนบัตรทีละ
ใบ ๆ

“สอง...สาม...สี่...ห้า...หก...เจ็ด...แปด...”

กระดาศสีแดงปีกใหญ่กองอยู่ตรงหน้าเขา บุญยกมือขึ้นลูบหนวดเคราพึมพำกับตนเอง เขาเริ่ม
ลงมือนับมันอีกครั้งหนึ่ง เสร็จแล้วจึงนำไปเก็บไว้ที่เดิม

“ไม่มีใครจะซื้อสัตย์ต่อเราเท่าเงิน...เงินเท่านั้นเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด และสามารถบันดาลได้ทุก
อย่าง แกเป็นเพื่อนของฉันทมารวมยี่สิบปีแล้ว เอาล่ะ..อยู่ตรงนี้ก่อนนะ พรุ่งนี้ฉันจะเอาแกออกมานับ
ใหม่”

บุญเอนร่างผอมเกร็งลงนอนบนแคร่ไม้ไผ่เก่า ๆ แสงไฟจากตะเกียงส่องวอมแวน เห็นแมลงมุม
ตัวขนาดเขื่องชักใยอยู่ใต้หลังคา เขามองของมันจนกระทั่งตนเองม่อหยลหลับไป

บทที่ 2 รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

เช้าวันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส ปุยเมฆสีขาวลอยฟ่องอยู่ไกลลิบ ๆ ลมร้อนพัดมาเบา ๆ ดอกไม้สีเหลืองบานสะพรั่งอร่าม ร่มรื่น หมู่ภรรยาบินวนเวียนไปมา ทุกสิ่งมีชีวิตชีวา นอกจากชีวิตของชายผู้เป็นเจ้าของบ้านร้าง

บุญถึงถึงน้ำลงในบ่อ สลัดเชือกสองสามทีแล้วดึงขึ้นมา เสียงน้ำหล่นกระทบเบื้องล่างดังซู่ซ่า แขนอันพอมเกร็งคว่ำหูถั่ง แล้วเดินกระช่องกระแ่งกลับเข้าบ้าน นี่เป็นกิจวัตรประจำวันของชายโสดผู้มีชีวิตอยู่อย่างลึกลับ ทุกเช้าเขาจะต้องออกมาตักน้ำไปใส่รางให้หมู หลังจากนั้นจะออกไปเก็บผักต่าง ๆ มาสะสมไว้ เพื่อต้มในต้อนบ่าย มันช่างเป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายในสายตาของหลายคน แต่สำหรับบุญแล้วเขาก็หมั่นทำมันไปเหมือนกับว่า ชีวิตนี้เขาจะขาดหมูเสียมิได้

แน่นอน เพราะหมูคือตัวเงินตัวทอง!

และเงินทองก็คือหัวใจของเขา!

บางครั้งบุญนึกอยากจะทำเหมือนคนอื่น ๆ เขาอยู่เพื่ออะไร และทำงานเหล่านี้ไปทำไมกัน เพราะเขาไม่มีครอบครัว ไม่มีภรรยา ไม่มีลูก ไม่มีญาติพี่น้อง และไม่มีเพื่อนฝูง แต่ทว่าเขาก็ไม่กลัว แม้แต่จะคิด เพราะนานมาแล้วเขาเคยคิดครั้งหนึ่ง และมันทำให้เขาอนไม่หลับไปหลายคืนทีเดียว

เขาค่อย ๆ หย่อนถึงน้ำลงในคอกหมู หมูสองสามตัวร้องขึ้นมาพร้อมกัน เพราะมันรู้ว่า ถึงเวลาที่เจ้าของจะให้อาหารแล้ว ตัวหนึ่งวิ่งมาชนถึงน้ำเกือบหก แต่บุญคิดว่าไว้ทันเขย็นิ่งและหยุดคิด ชีวิตของคนเราคงไม่ต่างไปจากถึงน้ำเท่าใดนัก เมื่อวางอยู่เฉย ๆ มันก็จะสงบนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาอะไร แต่ถ้าหากว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากระทบกระเทือน สิ่งที่ยังบรรจุอยู่ในนั้นก็หกระเรียราออกมาทันที

บุญยอมรับว่า สิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเขาเคยหกออกมาบ่อย ๆ มีทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี แต่สิ่งหลังนี้ดูเหมือนว่าจะมีมากกว่า มันกระเซ็นออกมาจากเขาซาซนเสียแล้ว

“ถ้าหากว่าเรามีใครสักคนหนึ่งมาช่วย ก็คงจะดีไม่น้อยนะ” บุญคิดในใจ “เราน่าจะจ้างลูกจ้างสักคนหนึ่ง”

“อย่าเลย...เปลืองเงินเปล่า เราทำเองดีกว่า” อีกรใจหนึ่งค้าน

“ถ้าเรามีภรรยา...” ความคิดของเขายังคงแล่นต่อไปเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ใบหน้าของมะลิก็ลอยเข้ามาในมโนภาพทันที เขารู้สึกเจ็บชอกที่ในหัวใจ “เขาว่าผู้หญิงนั้นเป็นเหมือนพันไม้เลื้อย คงจะเป็นความจริง”

บุญรีบสลัดความคิดนี้ทิ้งทันที

เขาเริ่มลงมือผสมราให้หมู เมื่อเคล้าจนได้ที่แล้วก็เทมันลงใส่ราง ยังไม่ทันเสร็จหมูทุกตัวแย่งกันเบียดเข้ามากินช่าง ไม่มีวัฒนธรรมเสียเลย บุญสังเกตเห็นว่า บางตัวนั้นมูมามากว่าเพื่อน ชอบกินอยู่ตลอดเวลา และกินไม่เลือก กินได้สารพัดอย่าง บางตัวยืนขวางกันทำเพื่อนที่จะเข้าไปกินบางตัวเอาหน้าจุ่มลงไปใ้ในราง มันใช้จมูกคุน ๆ หากินแต่อาหารที่ดี ๆ ส่วนของที่มันไม่ชอบมันก็จะเหยียดออกจากรางหมด ตัวเองไม่กินแล้วยังไม่ยอมให้คนอื่นกินด้วย

มันยื้อแย่งกันอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากว่ามันจะรู้สึกนึกหนึ่งว่า ถึงอย่างไร ๆ อาหารจะต้องมีเหลือเพียงพอสำหรับทุกตัว มันคงจะเข้าคิวกันกินอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ที่น่าสังเวชที่สุดก็คือ บางครั้งมันออกแรงกัดกันเพียงเรื่องนิดเดียวเท่านั้น

“หมูเหมือนกับคนหรือเปล่าล่ะ?” บุญถามตัวเอง “ไม่ใช่...ไม่เหมือน หมูก็คือหมู คนก็คือคน”

เมื่อจัดการธุระตอนเช้าเสร็จแล้ว บุญรู้สึกโล่งใจ เขาเดินไปที่ครัวหลังบ้าน หยิบขันน้ำจ้วงลงไป ในคุ่มล้างมือและล้างหน้า เสร็จแล้วเช็ดด้วยผ้าขาวม้าที่เคียนพุงอยู่ แล้วเดินกลับมานั่งที่แคร่ เพื่อจะจัดการกับอาหารมื้อเช้า แต่ขณะที่ยังไม่ทันหย่อนก้นลง ก็มีเสียงเหมือนประตูรั้วหน้าบ้านถูกเปิดออก เขาเงยหูคอยฟัง มีเสียงคนเดินเข้ามาในบริเวณบ้านแล้วหยุดยืนอยู่ บุญเดินออกไปที่ริมหน้าต่าง ค่อย ๆ แง้มดู แต่เขามองเห็นไม่ถนัด เพราะหญ้าขึ้นบังไว้

“ใคร?” เขาถามเสียงห้วน ๆ

เงียบไม่มีคำตอบ

“ใครล่ะ?” บุญถามเสียงหนักแน่นอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันเอง...คำจันทร์” เสียงตอบจากข้างนอก

“มาทำไม?”

“ฉันเอาขนมมาให้”

ประตูบ้านถูกเปิดออก คำจันทร์กับลูกสาวคนโตยืนรออยู่ นางยิ้มให้เจ้าของบ้าน บุญสบตาแวบหนึ่งแต่ไม่พูดว่าอะไร แหกผู้ไม่ได้รับเชิญก้าวเข้ามาในบ้าน เด็กหญิงคำฟองเกาะแขนแม่แจ ความหวาดกลัวปรากฏอยู่ในดวงตาของหนูน้อยอย่างเห็นได้ชัด ผู้เป็นแม่ทรุดตัวลงนั่งที่แคร่ไม้ไผ่

นางกวาดสายตาดูรอบ ๆ บ้าน ทุกอย่างอยู่ในสภาพทรุดโทรมมากแล้ว ลึกเข้าไปเป็นห้องครัว มีเตาไฟแบบอิฐสามก้อน ช่าง ๆ เตามีงานข้าวและหม้อสีค้ำสนิทวางอยู่เหนือเตาไฟขึ้นไปมีหิ้งไม้ไผ่ขัดแตะแขวนด้วยเชือกติดกับข้อเพื่อย่างของสดมาให้เสีย บนหิ้งมีปลาตัวเล็ก ๆ และเนื้อสีค้ำก้อนหนึ่งวางอยู่ มันเป็นเนื้อวัวที่บุญซื้อมาจากตลาดเมื่อสองอาทิตย์ก่อน เขาปาดมันกินวันละเล็กละน้อย

ทางด้านซ้ายมือมีที่นอนวางกองรวมอยู่กับเสื้อผ้า หมอนสีเทาแก่ตกอยู่ข้าง ๆ นอกจากนั้นไม่มีอะไรเลยนอกจากฝุ่นและหยักไย่

“คงจะไม่เจอผงซักฟอกมาหลายปีแล้ว” คำจันทร์คิดในใจ “คนไม่มีครอบครัวก็เป็นอย่างนี้แหละ”

เจ้าของเดินมาทรวดตัวลงนั่งพิงกับเสากลางเรือน

“วันนี้ที่บ้านจะมีการประชุมมัสการพระเจ้า ฉันทำงานมเทียนสำหรับเลี้ยงแขก พอคิดถึงลูกก็เลยนำเอามาให้” นางบอกด้วยเสียงอ่อนโยน

บุญจ้องมองดูงานนม เหมือนกับว่าไม่เคยเห็นมันมาก่อนเลย

คำจันทร์หยิบส่งให้ “เอาซิคะ ฉันให้ลูก”

เจ้าของบ้านยังคงมองดูเฉย

“เมื่อก็ฉันเอาไปให้บ้านคุณประเทืองบ้าง เขาชิมแล้วยังบอกว่าอร่อยดี” นางบอก

บุญยังคงเงียบ

“ฉันได้ยินว่าลูกเคยเป็นคริสเตียนใช่ไหม?” คำจันทร์เปลี่ยนเรื่อง

บุญพยักหน้า

“ฉันเห็นลูกอยู่คนเดียว มีอะไรที่จะให้ฉันช่วยบ้างไหม?”

เจ้าของบ้านส่ายหน้า พร้อมกับจ้องมองลงไปบนพื้นห้อง ดวงตาแข็งกร้าว

เด็กหญิงคำฟองยังคงเกาะแขนแม่แน่น

“อ้อ...ฉันอยากจะเชิญลูกไปร่วมมัสการพระเจ้าที่บ้านวันนี้” คำจันทร์พยายามชวนคุย

บุญยังคงมีอาการเมินเฉย “พระเจ้ารี?” เขาคิดในใจ “เมื่อไหร่จะผู้หญิงคนนี้จะหยุดพูดเรื่องพระเจ้าเสียที นางไม่รู้หรือว่า ฉันขมขื่นมากมายแค่ไหนในเรื่องนี้”

“ตกลงไหมคะ?” นางคะยั้นคะยอ

บุญส่ายหน้า

เมื่อเห็นว่าเจ้าของบ้านไม่ยินดีรับคำเชิญ นางจึงเบนความสนใจไปเรื่องอื่น ๆ นางได้เล่าเรื่องของประพันธ์ซึ่งเป็นสามีของนางให้บุญฟัง

“เราแต่งงานกันมาห้าปีแล้ว...” นางเริ่มเรื่อง “ตอนแรกนั้นเรามิได้เป็นคริสเตียนหรอก เราทำมาหากินตามประสาชาวบ้าน หาเช้ากินค่ำ ทำนา ทำสวน บางทีก็ทำไร่ นี่ที่พันธุเขาก็ออกไปไร่แต่เช้าแล้วเห็นบอกว่า จะรีบกลับมาพร้อมประชุม” นางหยุดหันไปมองลูกสาว

“นี่คำฟองเป็นลูกสาวคนโตของเรา และมีอีกคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเป็นผู้ชาย”

บุญจ้องมองเด็กหญิงอย่างไม่วางตา

“วันหนึ่งก็มีเพื่อนของพีพันธ์คนหนึ่ง มาเล่าเรื่องพระเจ้าให้เราฟัง พวกเราก็เชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง เราคิดว่า ศาสนาไหน ๆ ก็ดีเหมือนกันทั้งนั้น คือสอนให้คนเป็นคนดี ของเก่าเราก็คืออยู่ เราไม่ได้ไปปล้น เขาก็เอา เราก็พอใจแล้ว...”

แต่คืนวันหนึ่ง พีพันธ์เขาก็ได้ฝันไปว่า เขาสิ้นลมหายใจ และมีทูตสวรรค์ของพระเจ้าพาไปยัง สถานที่แห่งหนึ่ง ที่นั่นมีปราสาทราชวังสวยงามมากทีเดียว เมื่อไปถึงที่ประตูของปราสาท ก็มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งเฝ้าอยู่ ทูตองค์นั้นถามว่า “คุณชื่ออะไร?”

“ประพันธ์ครับ”

“นามสกุลอะไร?” ทูตซักอีก

“ห้วยแห้งครับ” พีพันธ์ตอบ

ทูตสวรรค์พลิกหนังสือเล่มใหญ่ซึ่งเป็นสมุดทะเบียนประจำชีพ เมื่อหาจนทั่วแล้วไม่พบชื่อ ดังกล่าว ทูตเงยหน้าขึ้นพร้อมกับสายหน้า

“ชื่อและนามสกุลนี้ไม่มี” ทูตบอกด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “คุณจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ได้”

บุญยังกงนั่งนิ่งฟัง

“แล้วพีพันธ์ก็ตกใจตื่น” คำจันทร์บอกอย่างตื่นเตน “วันนั้นเราได้ยอมต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา..”

ก่อนที่นางจะพูดจบ ก็มีเสียงดังโครมครามทางด้านห้องครัว ทุกคนหันขวับไปมอง ก็เห็นแมวดำขนาดเขื่องกำลังกระโจนลงจากหิ้ง ในปากของมันมีปลาอย่าง มันหนีไปอย่างรวดเร็ว บุญผลุดลุกขึ้นด้วยความโกรธจัด เขาคว้าได้ค้ำไม้กวาดวิ่งตามแมวขโมยไปทันที มันหนีไปซุกตัวอยู่ตรงมุมห้อง เจ้าของบ้านถลันเข้าไปฟาอย่างแรง แมวปล่อยปลาทันทีแล้วซักคืนซังกอ บุญตรงเข้าไปขย้ำคอมัน ขึ้นมาปากก็คำรามว่า “हनอยแน่ ขโมยรี ตายเสียเถอะ” เขาบีบเส้นคอมันจนคั่นพรวดพราด

คำจันทร์และลูกตกตะลึง

“พอแล้วลุง..อย่าไปทำมันเลย สงสารมัน” นางร้องบอกเสียงดัง

เด็กหญิงคำฟองร้องไห้ด้วยความกลัว ผู้เป็นแม่ดึงลูกเข้ามากอดไว้

“เฮ้อ...ฉันเห็นจะต้องกลับก่อนล่ะ” นางบอกเจ้าของบ้าน “ไว้มีเวลาว่างจะทำขนมมาเยี่ยมลุงใหม่”

เจ้าของบ้านไม่ตอบว่าอะไร เขาหัวคอแมวขโมยเดินออกไปทิ้งหน้าบ้าน

สองแม่ลูกเดินตามไป “ฉันเอาพระคัมภีร์มาให้ลุงเล่มหนึ่ง จันวางไว้ที่แคร่นั่นแหละ”

แขกผู้มาเยือนจากไปแล้ว แต่บุญยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่สักครู่หนึ่งเขาก็เดินกลับเข้ามายื่นมองดูหนังสือปกคำเล่มนั้นแวบแห่งความเขินอายออกมา เขาจำได้ดีว่า ครั้งหนึ่งมันเคยมีความหมายต่อเขา มาก แต่บัดนี้เขามองไม่เห็นคุณค่าของมันเลย

“ทำไมนะเราจึงหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ไม่พ้นเสียที เราอยากจะมี ไม่เกี่ยวข้อง ไม่อยากจะได้ยิน ไม่อยากเห็น แต่มันก็ติดตามมารบกวนอยู่ตลอดเวลา” บุญคร่ำครวญในจิตใจ “แต่ไม่เป็นไร ให้มันนอนอยู่ตรงนั้นแหละ ไม่มีวันเสียละที่คนอย่างนายบุญจะหยิบมันขึ้นมาอ่าน”

จริงดังที่เขาปฏิบัติไว้ บุญไม่เคยหยิบและจะต้องหนังสือปกคำเล่มนั้นเลย หลายเดือนผ่านไปมันก็ยังวางอยู่ที่เดิม ฝุ่นเกาะหนาเตอะ

หน้าร้อนสิ้นสุดลง ฤดูฝนอย่างเข้ามา น้ำจากฟ้าโปรยปรายเกือบทุกวัน บางคืนพายุพัดขนาดหนัก หมู่บ้านเจียบเหงา ผู้คนต่างพากันหลบซ่อนตัวอยู่แต่ภายในบ้าน แต่บุญเองก็ยังคงปฏิบัติหน้าที่อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

วันนี้ดวงอาทิตย์ไม่โผล่ตั้งแต่เช้าแล้ว ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆสีดำ เพราะเมื่อคืนฝนเทลงมาอย่างหนัก บุญคิดว่าถ้าหากตกอย่างนี้ติด ๆ กันสักสองสามวัน น้ำคงจะท่วมหมู่บ้านเป็นแน่

พอบ่ายคล้อย เขาสังหรณ์ใจอย่างไรพิศ ทำให้คิดถึงเงินที่เขาซ่อนไว้ เขารีบกลับเข้าบ้าน และตรงไปที่กระบอกไม้ไผ่ ซึ่งเขาได้วางมันไว้บนจื่ออย่างแนบเนียน เมื่อยกลงมาบุญก็ใจหายวาบ เพราะกระบอกไม้เบาหวิว เขารีบดึงผ้าที่ปิดออกอย่างรวดเร็ว จริงดังที่เขาคิดไว้

เงินหายไปแล้ว!

“มันหายไปได้อย่างไร?” บุญถามในใจ “เมื่อวานนี้ มันยังอยู่ที่นี่ มันจะต้องหายไปเมื่อคืนแน่ ๆ เพราะฝนตกหนัก ฉันหลับไม่รู้เรื่องเลย”

บุญอยากจะตะตัวเองให้หายแค้น เขากำหนดแน่วทูลงบนท่อนไม้ไผ่หลายครั้งติดกัน

“หรือว่าพวกหนูจะคาบเอาไป” เขาคิด “ลองค้นหาดูดีกว่า”

อย่างรวดเร็ว บุญเริ่มค้นหาทั่วบ้าน ข้าวของถูกรื้อกระจุกกระจาย ทุกซอกทุกมุมที่เขาคิดว่าดวงใจของเขาจะไปหลบซ่อนอยู่ แต่ไม่เห็นมีแม้แต่เงา

บุญตัวสั่นด้วยความโกรธ ปนกับความเสียใจอย่างสุดซึ้ง เขานั่งลงอย่างหมดอาลัยตายอยาก ความรู้สึกในตอนนี้เป็นเหมือนกับใครเอามีดอันแหลมคมมากรีดลงบนหัวใจของเขา ที่ฝั่งสุดท้ายของเขา คือ ผู้ใหญ่บ้าน

“มันขโมยเงินผมไปหมดเลย” บุญบอกแก่ผู้ใหญ่บ้าน

“เงินเท่าไร?” ชายวัยกลางคนถามเสียงราบเรียบ

“ห้าพันห้าร้อยเจ็ดสิบแปดบาทกับห้าสิบสตางค์” บุญตอบอย่างรวดเร็ว

“เก็บเอาไว้ที่ไหน?”

“บนชื้อในบ้านครับ”

“มีใครเคยรู้เรื่องเงินนี้บ้างไหม?”

บุญสายหน้า

“ต้องมีคนรู้ ถ้าไม่มีคนรู้มันจะหายได้อย่างไร?” เสียงของผู้ใหญ่บ้านจึงขัง

“ผู้ใหญ่ช่วยผมที” บุญคร่ำครวญอย่างน่าเวทนา

“เอาล่ะ...ผมช่วยแน่ แต่ตอนนี้กลับไปก่อน เดี่ยวผมจะให้คนตามไปดูที่เกิดเหตุ เงินมันก็เป็นเหมือนเงิน ใคร ๆ ก็มีเงินทั้งนั้น คงหาตัวคนร้ายลำบาก”

บุญเดินคอตกกลับบ้าน เขาไม่ยอมแตะต้องอาหารเป็นเวลาหลายวัน.

บทที่ 3 ข้าวนอกนา

“จดหมายของใคร?” โสภาคะ โคนถามชายหนุ่มขณะที่เขากำลังนั่งอ่านอยู่ที่เก้าอี้ระเบียงหน้าบ้าน

“ของพ่อ” สมบัติตอบเบา ๆ โดยไม่หันไปมอง

“ว่าไงบ้าง?” เสียงถามกลับมาจากในครัว

“พ่อบอกว่า ถ้าสอบเสร็จให้รีบกลับไปช่วยงานบ้านปีนี้ข้าวดี พ่อต้องการพี่ไปช่วยคุมคนงาน”

หญิงสาวร่างสูงโปร่งนวยนาดออกมา เธอใส่ชุดอยู่กับบ้านสีฟ้าอ่อนเย็นตา ชายหนุ่มเหลือบขึ้นมองนิดหนึ่งแต่มิได้ปริปาก เธอวางมือทั้งสองข้างบนไหล่ของชายหนุ่มแล้วถามขึ้นว่า “พี่จะไปหรือเปล่า?”

“เห็นที่จะต้องไป เพราะไม่อยากจะขัดใจคนแก่”

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับ?”

“ไม่แน่” ผู้เป็นสามีตอบเบา ๆ “แต่โซไม่ต้องเป็นห่วง”

“ไม่เป็นห่วงได้ยังไง...” หญิงสาวเสียงขึ้นจุก “ถ้าพี่สมบัติไปนาน โซอยู่ทางนี้ก็เหงาแย่ซี”

“โซมีเพื่อนเยอะแยะไม่เหงาหรอกนะ” ฝ่ายชายว่า “กลางคืนไม่ต้องกลับมาอนนอกบ้านก็ได้ นอนมันเสียที่บาร์นั่นแหละ หรือไปค้างกับเพื่อนก็ได้”

นับเป็นเวลาสามเดือนเศษแล้ว ที่คนทั้งสองได้อยู่กินด้วยกันตามประสาหัวเมีย ในอดีต โสภาคะเป็นลูกชานาที่ยากจนมาก เธอหนีความแห้งแล้งเข้าสู่ตัวจังหวัด เพื่อเป็นลูกจ้าง เธอทำงานหลายที่หลายแห่ง เธอเปลี่ยนงานอยู่เรื่อย ๆ และพยายามเสาะหางานที่มีรายได้ดี เพื่อจะได้เงินมาก ๆ ส่งไปช่วยเหลือจุนเจือครอบครัว

ต่อมามีเพื่อนผู้หญิงบางคนแนะนำเธอว่า “นี่ชายโซ...ถ้าเธออยากจะทำงานดี มีเงินใช้คล่องละก้อ เป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านเอมอร์ โภชนากำลังเปิดรับสมัครนะ”

“จะดีรี?” เธอขออนถามเพื่อนด้วยความไม่แน่ใจ “ฉันกลัวว่า...”

“ทำไมจะไม่ดี หุ่นอย่างเธอนี้ เจ้าของร้านเห็นแล้วน้ำลายหกเชียวล่ะเธอเอ๊ย” เพื่อนส่งเสริม

“เขาว่า คนที่ทำงานแบบนี้มักจะเสียผู้เสียคน” โสภาคะเกรงกริ่งในใจ

“ไม่ต้องกลัว คนเขาทำกันออกเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่เห็นมีอะไร ไปเถอะ”

โดยไม่รอช้าวันรุ่งขึ้น โสภาคะก็ลองปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อนทันที เจ้าของร้านได้จับเธอขัดสีฉวีวรรณและแต่งเนื้อแต่งตัวให้เสียใหม่ กลิ่นห้องทุ่งถูกลอกคราบออกโดยสิ้นเชิง โสภาคะกลายเป็นคนเด่นคนหนึ่งในบ้าน เป็นเหตุให้เจ้าของร้านภูมิใจมาก เพราะเธอเป็นแม่เหล็กดึงดูดลูกค้าได้ดีทีเดียว ทุก

อย่างดีขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นทางด้านความสะดวกสบาย สนุกสนานและสตางค์ เธอสามารถเก็บเงินได้มากขึ้น นั่นหมายความว่า ทางบ้านก็พลอยมีฐานะกระเตื้องขึ้นด้วย

สิ่งที่ติดตามมาเป็นเหมือนเงาตามตัวก็คือ การเที่ยวเตร่ โสภาคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น มีชายหนุ่มและแก่หลายคนเป็นขาประจำของเธอ

ดูเหมือนว่าโลกนี้ช่างสดใสในความคิดของหญิงสาวผู้มีนามว่า “โสภา”
ชีวิตแต่ละวันที่ผ่านไป ชีวิตของเธอ โลกเล่นเหมือนนกน้อยที่มีแต่ความอิสระ
วันหนึ่งเพื่อนคู่หูก็เอ่ยกับเธอว่า “นี่ยายโส เราไปสมัครทำงานบาร์กันดีกว่า เธอเอ๊ยคนเขาบอกว่ารายได้งามอย่างบอกใครเชียว ถิ่นหนึ่งอย่างจี๋หมูจี๋หมาป่าเข้าตั้งร้อยสองร้อยบาท นี่ไม่นับบริการพิเศษนะ”

โสภาดาลุกโพลงเมื่อได้ยินจำนวนเงิน
“ถิ่นหนึ่งสองร้อยบาท เดือนหนึ่งมีสามสิบวัน ก็ตกเข้าไปหกพันบาท” เธอคิดสาระตะในใจ
“ส่งไปให้ทางบ้านเสียพันหนึ่ง เหลือห้าพัน เก็บสักครึ่งปีได้สองหมื่นห้า ซื้อมันได้หลังหนึ่งงาม ๆ เก็บสักสองสามปีก็จะไ้รถเก่งสวย ๆ ถิ่นหนึ่ง”

ความหอมหวานของกลิ่นธนบัตร ทำให้โสภากระตุกชายเสื่อถามเพื่อนว่า “ขายนิด แยกุดจริงหรือนี่?”

“อ้าว...ฉันจะไปโกหกเธอหาสวรรค์วิมานอะไรเล่า?” เพื่อนสาวค้อนด้วยความน้อยใจ
“เราจะไปสมัครกันเมื่อไหร่ล่ะ?” โสภาถามเร็วปรือ
“แล้วแต่สะดวก” นิดตอบอย่างไม่ยินดียินร้าย
“พຽงนี้ เป็นไง?”
“ก็ยอมได้”

คืนวันนี้บริเวณหน้าไนท์คลับพลุกพล่านด้วยผู้คน ร้านขายอาหารและจิปาถะตั้งเรียงรายเป็นแถว ไฟหลากสีส่องสว่างไสว เสียงดนตรีอันแผ่วเบาดังลอคออกมา โสภาและนิดก้าวลงจากรถสองแถวรับจ้าง คนทั้งสองหยุดยืนสำรวจความเรียบร้อยของเสื่อผ้าครู่หนึ่ง แล้วจึงพากันเดินเข้าไปที่ประตู คนเฝ้าประตูในชุดสีแดงแจ้ตรีเปิดประตูให้

บรรยากาศภายในเย็นน้าด้วยระบบแอร์คอนดิชัน ไฟแสงสลัว ๆ นักดนตรีสองสามคนยืนบรรเลงเพลงอยู่บนเวทีเพื่อรอแขกที่มาหาความสำราญ ด้านขวามือเป็นโต๊ะยาวตลอดแนว มีเก้าอี้วางอยู่เป็นระยะ ๆ ด้านหลังโต๊ะยาวนั้น ก็มีพนักงานในชุดสะอาดขึ้นประจำอยู่ ชายหนุ่มสองสามคนนั่งดื่มเหล้าและสนทนากันอย่างเจียบ ๆ

นิดเสียบ ๆ เติง ๆ เข้าไปหาบ๊วยคนหนึ่ง ถามว่า “ผู้จัดการอยู่ไหม?”

ชายหนุ่มร่างเตี้ยคนนั้นจ้องหน้าคนทั้งสองแล้วย้อนถามว่า “มีธุระอะไรครับ?”

“เรามาสมัครงานค่ะ?” โสภกาเป็นคนตอบ

“อ้อ..” บ้อยยิ้มอย่างมีเลศนัย “เชิญห้องผู้จัดการด้านหลังครับ”

ชายหนุ่มเดินนำหน้าคนทั้งสองไปทางด้านหลัง ตลอดทางมีคิมมาก จนต้องใช้ไฟฉายส่องทาง พอเปิดประตูเข้าไปผู้จัดการวัยกลางคนนั่งอยู่บนเก้าอี้บุนวม รอบ ๆ โต๊ะมีเก้าอี้เรียงรายอยู่หลายตัว

“มีผู้หญิงสองคนมาสมัครงานครับผู้จัดการ” บ้อยรายงาน

“บอกให้เข้ามาได้” ผู้จัดการขยับแว่นตาเบา ๆ ให้เข้าที่

ทันทีที่พบหน้า โสภาก็รู้ว่า ชายหัวเถิกที่นั่งอยู่ตรงหน้านี้ ได้ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน เพราะเธอสังเกตดูกิริยาท่าทาง และสายตาของเขา มีแววประหลาดอย่างไรพิกล

“เชิญนั่ง” เจ้าของห้องผายมือไปทางเก้าอี้

ทั้งสองสาวนั่งเงิบ ขณะที่ผู้จัดการก้มหน้าหาอะไรบางอย่างในลิ้นชัก

“มาสมัครงานเหรอ” เสียงหัว ๆ ถาม

“ค่ะ” นิดตอบ

“เคยทำที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า?”

“เคยทำแต่ร้านอาหารธรรมดาค่ะ”

“อ้อ..” เจ้าของห้องผกศึรยะที่อึดคึดผม “ทำไมคิดจะมาทำที่นี่?”

“เพื่อน ๆ บอกว่าเงินเดือนก็เลยอยากจะทำดูค่ะ” นิดตอบยิ้ม ๆ อย่างคนเจนโลก

“ดี” ผู้จัดการพูดพร้อมกับควักบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศขึ้นมาจูดูสูบ “ช่วยเขียนใบสมัคร แล้วพ่วงนี้มาทำงานได้”

การสมัครเข้าทำงานเป็นไปอย่างง่ายดาย ไม่มีพิธีรีตองอะไร และงานนี้ไม่ต้องใช้ความสามารถจากการศึกษาแต่ประการใด ขอเพียงแต่มีใบหน้าและรูปร่างที่ต้องตาชายเป็นใช้ได้ โสภกาเริ่มงานในตอนสองทุ่มของทุก ๆ วัน และทำต่อไปจนกระทั่งถึงตีหนึ่งตีสอง เธอมักจะคิดอยู่เสมอว่า สิ่งอื่นไม่สำคัญขอเพียงแต่ว่า “งานดี มีเงินใช้ ไร้กังวล” เป็นอันว่าใช้ได้

โสภากับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น จากประสบการณ์ในแต่ละวัน ทำให้เธอเข้าใจโลกมากขึ้น เธอเปลี่ยนคู่วางบ้อย ๆ ถ้าจะพูดว่า ชีวิตของโสภากงมอยู่ในปลักแห่งความหื่นกระหายของโลภก็คงจะไม่ผิดเท่าใดนัก และวันหนึ่งเธอก็ได้พบกับนักเรียนเกษตรหนุ่ม ชื่อสมบัติ ซึ่งเป็นลูกของเจ็ดพ่อค้าแห่งหมู่บ้านหนองบอน ในอดีตเจ็ดเคยเป็นครูสอนในหมู่บ้าน ต่อมาเขลาออกจากราชการมาประกอบอาชีพส่วนตัว เขามีที่นาหลายร้อยไร่ มีปศุสัตว์หลายแห่งอีกทั้งยังเปิดร้านค้าในหมู่บ้านอีกด้วย ซึ่งชาย

ของสารพัดนับตั้งแต่กะป็น้ำปลา ไปจนกระทั่งถึงยารักษาโรค พ่อของสมบัตินับได้ว่าเป็นคนร่ำรวยและมีอิทธิพลคนหนึ่งในหมู่บ้านหนองบอน

เชิดส่งลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไปเรียนวิชาการเกษตรในตัวจังหวัด ซึ่งปีนี้ก็เป็นปีสุดท้าย เขาไม่เคยทราบระแคะระคายมาก่อนเลยว่า ลูกชายคนโปรดไปมีเมียเป็นพาร์ตเนอร์เขาได้หมายมั่นปั้นมือจะให้สมบัติแต่งงานกับลูกสาวของเพื่อน ซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน

เหตุที่เชิดเขียนจดหมายมาถึงสมบัติ ก็เพื่อต้องการให้กลับไปบ้าน ตกลงเกี่ยวกับการหมั้นหมาย “ไหน...ขอให้ไสอ่านบ้างซิ” หญิงสาวเอ่ยปากขอจดหมายจากชายหนุ่ม

“อย่าอ่านเลย ไม่มีอะไรหรอก แกเขียนตามประสาคนแก่” สมบัติว่าพร้อมกับพับจดหมายใส่กระเป๋าทางเกง

“พี่จะไปเมื่อไหร่?”

“คิดว่าพรุ่งนี้เช้า”

“ไปแล้วต้องรีบกลับนะ” ฝ่ายหญิงส่งด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

ฝ่ายชายพยักหน้า

เขาลุกขึ้นเดินไปยังห้องนอน จัดแจงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เดินผิวปากเข้าห้องน้ำ สักครู่หนึ่งเสียงน้ำไหลซู่ซ่า โสภาย่องกลับเข้าไปในห้อง เธอค่อย ๆ บรรจงดึงจดหมายออกจากกระเป๋าทางเกงของสามี นอกกฎหมาย

“ลองอ่านดูซิ มีความลับอะไรนักหนา ถึงได้รับกลับนัก” เธอคิดไปไกล “บางที ..อาจ...”

เธอคลี่มันออกอ่านอย่างระมัดระวัง

“สมบัติลูกรัก”

สอบเสร็จแล้วขอให้รีบกลับบ้านด่วน พ่อได้เตรียมพิธีหมั้นระหว่างลูกกับสมรไว้เรียบร้อยแล้ว ขอให้ลูกกลับมาตกลงกันว่า จะเอาฤกษ์วันไหนดี

รัก...

พ่อ

โสภาย่านจบเธอก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะ คล้ายกับว่าจะเป็นลม พื้นที่ห้องที่เธอยืนอยู่มันสั่นโคลงเคลงไปหมด เธอใช้มือยันกับฝาห้องไว้ สักครู่หนึ่งก็ค่อยยังชั่ว “พี่สมบัติจะแต่งงาน...” เธocrำครวญในใจ โสภารู้สึกเหมือนกับว่าใครได้เอาเหล็กแหลมเผาไฟร้อนแดงมาจี้ตรงหัวใจ “ฉันขอมไม่ได้...ฉันขอมไม่ได้”

เสียงกลอนประตูห้องน้ำถูกเปิดออก ชายหนุ่มก้าวออกมา หญิงสาวรออยู่ก่อนแล้ว เธอรัวคำพูดราวกับปืนกลใส่ทันที

“อ้อ...นี่จะแต่งงานใหม่รีนี้ มีนาละถึงได้รับกลับบ้าน ฉันขอบอกเสียก่อนว่า เป็นตายร้ายดี ประการใดฉันยอมไม่ได้...ยอมไม่ได้เด็ดขาด ฮี...เสียทองเท่าหัวไม่ยอมเสียผิวให้ใคร!” หน้าตาของเธอ เหมือนกับนางยักษ์

สมบัติยื่นตะลึงกับที่ เพราะเขาคิดไม่ถึงว่า โสภาก็จะจู่โจมเขาแบบนี้

“เดี๋ยวใจเย็น ๆ ซิโส”

“เย็นไม่ได้แล้ว...เรื่องขอขาดขาดตาย ฉันยอมไม่ได้”

“เธอไม่มีสิทธิ์มาห้ามพี่นะ” สมบัติขึ้นเสียงบ้าง

“ทำไมจะไม่มีสิทธิ์ซะ” โสภาลอยหน้าลอยตาถาม “ฉันเป็นเมียพี่นะ”

“เธอมันเมียนอกกฎหมาย” ชายหนุ่มเสียงกร้าว “ฉันจะทิ้งเมื่อไหร่ก็ได้”

เหมือนหนึ่งเอาไม้ไปแห่รังแตน หญิงสาวเดินเป็นเจ้าเข้าสิง

“ลองดูซิ” ตัวเธอสั้นเต็มด้วยความโกรธ “รับรองได้เห็นดีกัน ใครจะแย่งตัวฉันไปไม่ได้เด็ดขาด”

“เธอมันแค่พาร์ตเนอร์ ใครเค้าจะเอาไปทำเมียให้เสียชื่อ” สมบัติกระซอกเสียง

“ไอ้..” หญิงสาวแผดเสียงด่าอย่างหยาบคาย “มึง...มึงดูถูกกู อย่าอยู่ต่อไปเลย”

เธอคว้าแจกันได้ ก็เหวี่ยงเต็มแรงใส่ชายหนุ่มทันที สมบัติเอี้ยวตัวหลบ แจกันปลิวไปกระทบกระจกเงาริมหน้าต่างแตกกระจาย

“เพลิง!”

เพื่อนบ้านข้างเคียงต่างพากันวิ่งออกมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว ต่างก็เดินกลับเข้าบ้านของตนไป

โสภาก็เริ่มอาละวาด ข้าวของเครื่องใช้ถูกฤทธิ์แห่งความหึงหวงทำลาย สมบัติกระโดดเข้าขวาง โสภาก็วิ่งไปคว้ามีดในครัวออกมา ตรงรี่หมายจะแทงชายหนุ่ม

“พลัก” ชายหนุ่มหวดกำปั้นเข้าด้านหลังหญิงสาว

“ไอ้...!” เธอร้องได้คำเดียวแล้วก็ทรุดตัวลงกับพื้นมีดตกจากกระเด็นตกลงไปได้ดูน

สมบัติเหวี่ยงกำปั้นอีกสามสี่ครั้งเข้าตามลำตัวภรรยา โสภาก็ร้องไห้เสียงดัง

“ไปไหนก็ไปเสีย...ไอ้...” เธอคำไม่เลี้ยว “กูนึกว่า มึงเป็นคนดี ที่แท้มึงก็มารสังคมนิด ๆ นี่เอง กูอุตส่าห์ให้เงินใช้ ส่งเสียหาเงินให้เล่าเรียน ไอ้ทรยศ...หน้าด้าน...อับริย...เนรคุณ”

“หยุดนะ” สมบัติดิวาว เขาตวาดเสียงดังพร้อมกับเงื้อเท้าขึ้นหมายก้านคอหญิงสาว “สิ้นพุดมากกว่านี้ มึงนอนโรงพยาบาลแน่ ๆ”

คำขู่ของเขาได้ผล โสภาก็เงียบเสียงทันที

เธอเปลี่ยนความเกรี้ยวกราดเป็นร้องไห้สะอึกสะอื้น
“โซ่... พี่จะทิ้งโซ่ไปจริง ๆ หรือนี่”
เธอคร่ำครวญเพราะต้องสูญเสียของสุดที่รักไป
“นี่โซ่...” สมบัติเรียกด้วยท่าทางขึงขัง “เธอยังสาว ยังสวย เธอยังมีโอกาสเลือกผู้ชายอีกหลายคน
ทำไมเธอจะต้องมาพะวงอยู่กับพี่”
“จะไม่พะวงไปได้อย่างไร โซ่... พี่ไม่รู้จักความจริง!”
“ความจริงอะไร?”
“โซ่มีท้อง” หญิงสาวบอก
“ฮ่า...!” สมบัติตะลึง แต่ทันใดท่าทีของเขาก็เปลี่ยนไป “เธออย่ามาเล่นลูกไม้ อย่างหวังว่าพี่จะ
เชื่อ”
“โซ่พูดจริง ๆ” เธอยืนยัน
“เลิกเล่นตลกเสียทีเถอะ พี่เบื่อเต็มทีแล้ว มารยาทของหญิง ร้อยเล่มเกวียนก็ขนไม่หมด” เขาคว้า
เสื้อกางเกงมาสวม
“โซ่เพิ่งไปหาหมอมาเมื่อวานนี่เอง”
สมบัติมองก้อนอนของเขาอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง
เขานิ่งสักครู่หนึ่ง ก่อนที่จะถามเสียงเครียด ๆ ว่า “นี่โซ่... เธอไปท้องกับใครมา แล้วมาโยนให้
พี่”
คำถามของเขาทำให้หญิงสาวอารมณ์ประทุขึ้นมาอีก แต่ทว่ามันสายเกินไปเสียแล้ว เพราะ
สมบัติได้รับสวมเสื้อกางเกงและลงจากบ้าน ไปอย่างไม่ไยดี

บทที่ 4 ตามหาแกะหลง

“มวลมนุษยย์ในโลกนี้ มีความแตกต่างกันตรงไหน?”

ปรีชาเคยถามคำถามนี้กับตนเองบ่อย ๆ เมื่อครั้งที่เขายังไม่ได้เป็นคริสเตียน เขาเคยวาดภาพว่า ความแตกต่างเห็นอย่างเด่นชัดในระหว่างมวลมนุษยย์คือ การศึกษาและฐานะ ซึ่งเป็นกรมองอย่างผิวเผิน จากภายนอก เมื่อมองกันในด้านคุณสมบัติแล้ว ก็จะต้องพูดถึงความประพฤติการกระทำที่ออกมาในรูป ของความดีและความไม่ดี และถ้ามองกันในเรื่องของคุณสมบัติแล้ว ก็จะพิจารณากันในด้านความ สวยงาม ความหล่อเหลา หรือความขี้ริ้วขี้เหร่ น่าเกลียด

สิ่งเหล่านี้คือ เครื่องวัดคุณค่าของความเป็นคน

ปรีชามีความคิดเช่นนี้ตลอดมา หลายครั้งทำให้เขาสงสัยว่า พระเจ้าจะมีจริงหรือเปล่านะ? เมื่อ ความคิดเริ่มขึ้น ความไม่แน่ใจก็ติดตามมา หากว่ามีพระเจ้าจริงแล้วทำไมพระองค์ทรงสร้างมนุษย์มาไม่ เหมือนกัน

“ดูเถิด...พระองค์ให้คนหนึ่งร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีและให้อีกคนหนึ่งเป็นยาจกเจ็บใจ ให้คน หนึ่งมีใบหน้าที่รูปร่างสวยงาม แต่ให้อีกคนหนึ่งน่าเกลียด มันช่างไม่ยุติธรรมจริง ๆ”

จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน และเสนอตัวเข้ารับการอบรมทางด้านพระ คัมภีร์ และมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในคริสตจักร เขาจึงมีความเข้าใจในมนุษย์อย่างถ่องแท้ จากหลักคำ สอนในหนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์ เขาประจักษ์แน่ชัดว่า “พระเจ้าทรงรักโลก” ทรงรักทุกคนโดยไม่ เว้น พระองค์ทรงมีความปรารถนาดีต่อดวงวิญญาณทุกดวง เมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรดูมนุษย์ ทั้งหลาย พระองค์มิได้ทอดพระเนตรดูฐานะ การศึกษา หรือรูปร่างหน้า แต่พระองค์ทรงทอดพระเนตร จิตใจเป็นสำคัญ

ด้วยความรักอันไม่อาจจะวัดวาได้นี้แหละ ทำให้ปรีชาปฏิญาณตัวเป็นทาสรับใช้ของพระองค์ ขอมทุ่มชีวิตให้แก่คริสตจักรหนองบอน เขามักจะถูกความรักของพระเจ้าเร่งเร้าให้ออกไปเยี่ยมเยียนอยู่ เสมอ ๆ ทุกคนในหมู่บ้านรู้จักเขาดี แต่มีอยู่คนหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักเลยคือ “บุญ” และบุญเองก็ไม่ยอมรู้จัก เขาด้วยเช่นเดียวกัน

“ทำไมเราไม่ไปเยี่ยมเยียนชายผู้น่าสงสารคนนี้?” ปรีชาถามตนเองในเย็นวันหนึ่ง หลังจากที่ได ้รับคำบอกเล่าจากคำจันทร์ “ชีวิตของบุญเป็นชีวิตที่น่าสนใจมาก เขาถูกปัญหาทับถมจนมองโลกในแง่ ร้ายไปเสียทั้งหมด ความขมขื่นรันทดใจเกิดขึ้นในทุกอณูของจิตใจ ไม่มีทางอื่นที่จะลบล้างสิ่งเหล่านี้ ออกได้ นอกจากจะชักนำเขาเข้ามายังคริสตจักรแท้จริงแล้ว บุญเป็นคนที่มิประ โยชน์มากนัก ถ้าเขาจะยอม อ่อนน้อมต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ขอพระเจ้าทรงช่วยให้งานตามหาดวงวิญญาณนี้สัมฤทธิ์ผล”

ปรีชาเดินทอดน่องไปตามทางเกวียนขรุขระ สองข้างทางปกคลุมไปด้วยไม้ยืนต้น ร่มเงาของ
มันคูครึมในตอนบ่ายอากาศเย็นเยือกได้อำลาหมู่บ้านไปนานหลายเดือนแล้วความร้อนอบอ้าวได้ย่าง
เยือนมาแทนที่ อีกไม่กี่เดือนฝนก็จะตกมาหอบไล่ความร้อนหนีกระเจิงไป

เขาจำได้ว่า เมื่อสี่ห้าเดือนที่แล้ว เงินของบุญได้หายไป การสูญเสียได้ทำให้เจ้าของต้องพบกับ
ความเศร้าสลดอย่างมหาศาล ประพันธ์ซึ่งเป็นสามีของคำจันทร์ได้เล่าให้ปรีชาฟังว่า บุญเกือบจะคลั่ง
เขาเสียใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ เดินขึ้นเดินลงถนนในยามวิกาล พุดพึมพำคนเดียวเหมือนคนเป็น
โรคประสาท

ปรีชาเดินพลางปล่อยความคิดไปพลาง จนกระทั่งถึงบ้านของประพันธ์ เขาพบเจ้าของบ้าน
ขณะที่กำลังสานกระบุงอยู่ใต้ถุนบ้าน

ประพันธ์มองเห็นปรีชาแต่ไกล เขาร้องทักด้วยความดีใจว่า “เชิญทางนี้ครับอาจารย์ ผมกำลัง
คิดถึงอยู่พอดี”

ผู้ถูกเรียกว่าอาจารย์ยิ้มอย่างเป็นกันเอง เขาทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ข้าง ๆ ประพันธ์ สักครู่หนึ่ง
คำจันทร์ก็ยกขันน้ำฝนลงมาต้อนรับแขก

“อาจารย์จะไปไหนหรือครับ?” เจ้าของบ้านถาม มือก็สานกระบุงไปพลาง”

“ผมตั้งใจจะมาเยี่ยมคุณบุญ” ปรีชาตอบพร้อมกับยกขันน้ำขึ้นจรดริมฝีปาก น้ำฝนเย็น ๆ
ในขณะที่อากาศอบอ้าวทำให้เขากระชุ่มกระชวยขึ้น

“ผมคิดว่าแกคงจะอยู่ เจ้านั้นไม่มีใครจะออกไปไหนนอกจากจะไปเก็บผักมาเลี้ยงหมู” ประพันธ์
บอก

“คุณประพันธ์ไปเป็นเพื่อนผมหน่อยได้ไหมครับ?”

“ผมกำลังคิดว่า จะขอตามอาจารย์ไปอยู่พอดี” เจ้าของบ้านยิ้มจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นดับ “พอดี
อาจารย์ชวนเสียก่อน”

ว่าแล้วเขาก็ผลดลุกขึ้นสละความเมื่อยล้า และใช้มือปัดเสื้อผ้าให้ขี้ผึ้งร่วงออก “หมู่นี้ไม่ค่อยจะ
มีเวลาทำงานเพราะงานอย่างอื่นเข้ามาทับถมเสียหมด นี่ก็มีบัตรเชิญมาจากครูเชิดอีกแล้ว”

“เขามีงานอะไร?” ปรีชาถาม

“ลูกชายของแกจะแต่งงานในวันพรุ่งนี้”

“สมบัตินะหรือจะแต่งงาน เพิ่งเรียนจบมิใช่หรือ..?”

ประพันธ์พยักหน้า

“แล้วเจ้าสาวเป็นคนที่ไหนล่ะ?”

“หมู่บ้านของเราแน่ละครับ คิดว่าอาจารย์คงจะเคยเห็นมาก่อน เธอชื่อสมร”

ปรีชาพยายามทบทวนความจำแล้วพยักหน้าหงิก ๆ

“เขาจัดงานอย่างไรล่ะ?”

“คงจะทำตามประเพณี”

เมื่อพร้อมแล้ว ทั้งสองเริ่มออกเดินทาง ประพันธ์หันไปบอกลูกสาวซึ่งกำลังนั่งเล่นอยู่ที่บันได
“อย่าชนนะลูก เดี่ยวพ่อจะกลับมา พ่อจะไปบ้านลุงบุญกับอาจารย์หน่อย”

ประพันธ์พาปรีชาเดินลัดเลาะไปทางดงกล้วยหลังบ้านทะเลออกทางด้านท้ายไร่ พอข้ามรั้วที่
พาดกันอยู่ก็มองเห็นหลังคาบ้านของบุญได้อย่างชัดเจน เลยจากบ้านไปหน่อยมีต้นไทรย้อยขึ้นปกคลุม
ถัดไปเป็นคอกหมู ซึ่งแบ่งกันเป็นห้อง ๆ

“ผมมีปัญหายุ่งว่า ผมควรจะไปร่วมในพิธีแต่งงานของสมบัติหรือไม่?” ประพันธ์ปรารถนา ๆ

“ผมเห็นว่าควรไปร่วมเป็นสิ่งที่ดี” ปรีชาหยุดคิดหนึ่ง “เพราะจะเป็นการประกาศตัวว่า เราเอง
ถึงแม้ว่าจะเชื่อพระเจ้า เป็นคริสเตียน แต่เราก็ไม่เคยตัดขาดความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน เรายังไปมาหาสู่
กันอยู่เสมอ และเป็นเกียรติที่สุดในการทำให้เพื่อนบ้านมองเห็นความรักของพระเจ้าในตัวเรา..”

“แต่พิธีนี้ทำให้ผมหนักใจ..” ประพันธ์ถอนหายใจหนัก ๆ “เราควรจะร่วมกับเขาไหม เช่นการ
หลังน้ำสังข์หรือการผูกข้อมือ?”

“นี่เป็นปัญหาที่หลายคนตัดสินใจไม่ถูก มีบางคนบอกว่า เป็นการไม่ผิดตรงไหน ถ้าคริสเตียน
จะหลังน้ำสังข์หรือผูกข้อมือคู่บ่าวสาว เขาแนะนำว่า แทนที่เราจะกล่าวคำอวยพรแบบชาวโลก ขณะที่
เราหลังน้ำสังข์หรือผูกข้อมือเราก็จะอธิษฐานขอพระพรจากพระเจ้าเพื่อเขาแทน” ปรีชาพูดจบก็เหลียว
ไปมองวิวสองตัวซึ่งเลี่ยมหญ้าอยู่ข้าง ๆ รั้ว

“แต่บางคนบอกว่า ไม่ได้เด็ดขาด คริสเตียนจะเข้าร่วมพิธีกับชาวโลกไม่ได้” เขาพูดต่อ “เพราะ
เป็นเรื่องของศาสนา”

เพื่อนร่วมเดินทางมองหน้า แล้วถามว่า “อาจารย์มีความเห็นเรื่องนี้อย่างไรครับ?”

“พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้อย่างละเอียด แต่ก็มีส่วนตอนที่เรานำมาใช้ได้
ในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงสั่งห้ามมิให้ชนชาติของพระเจ้ายุ่งเกี่ยวกับคนต่างชาติเด็ดขาด เช่นมิให้
แต่งงานกัน มิให้กราบไหว้รูปเคารพของเขา ผู้ที่ฝ่าฝืนจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง สาเหตุที่ชนชาติ
อิสราเอลล่มจม และตกไปเป็นเมืองขึ้นของคนอื่นก็เพราะคือสิ่งนี้ จนพระเจ้าต้องให้เขาไม่มีประเทศจะ
อาศัย...

“ต่อมาถึงสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูคริสต์บอกกับสาวกของพระองค์ว่า ทางของ
พระองค์กับทางของคินัน เป็นเส้นขนานกัน ไปด้วยกันไม่ได้ สาวกของพระองค์จะต้องเลือกเอาอย่าง
หนึ่ง จะไปเอาไอนันนินด เอาไอนันนินดไม่ได้ เพราะจะทำให้เกิดความยุ่งยากลำบากใจ...

“เมื่อวันก่อนผมได้อ่านเรื่องของสงครามกลางเมืองของเมืองหนึ่ง ทหารในเมืองนั้นแบ่งออกเป็นสองฝ่ายและสู้รบเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ เผอิญมีชายคนหนึ่งมีบ้านอยู่ตรงกึ่งกลางพรมแดนของทั้งสองฝ่าย เขากลับตายอย่างมาก จึงหาวิธีที่จะมิให้ทหารยิงเขา เขาจึงได้ไปหาเครื่องแบบเสื้อของฝ่ายหนึ่งมาสวมใส่ และหากางเกงของอีกฝ่ายหนึ่งมาขึง โดยคิดว่า ถ้าหากทหารของทั้งสองฝ่ายเห็นเขาเข้า ก็จะไม่ยิงเพราะคิดว่าเป็นพรรคพวกของตน แต่อนิจจนาสงสาร... วันหนึ่งทหารของทั้งสองฝ่ายมาพบชายคนนี้ ยังไม่ทันที่เขาจะร้องบอกอะไร ทหารของทั้งสองฝ่ายก็ระดมยิงจนร่างของเขาพรุณไปหมด”

“หมายความว่าไงครับ?” ประพันธ์ถามด้วยความสงสัย

“หมายความว่า เขาจะต้องเลือกว่า จะอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เขาจะยืนอยู่กึ่งกลางไม่ได้ การเป็นคริสเตียนก็เช่นเดียวกัน เราจะต้องเลือกเอาว่าเราจะเอาพระเจ้า หรือว่าจะเอาผี หรือว่าจะเลือกเอาประเพณีโบราณ อย่ายืนอยู่ตรงกลางเด็ดขาดจะต้องตกอยู่ในสภาพของชายคนนั้น... อาจารย์เปาโลสั่งว่า อย่าเข้ามีหุ้นส่วนกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า แต่ก็มีได้หมายความว่า มิให้คบหากัน เราคบกับทุกคนได้ แต่เราไม่ทำตามแบบที่เขากระทำ”

ประพันธ์ก้ำวเท้าซ่า ๆ พลงใช้ความคิดอย่างหนัก

ปริชาลคฝีเท้าลง เขาหันไปเอ่ยกับเพื่อนร่วมเดินทางอีกว่า “อีกปัญหาหนึ่งที่คริสเตียนจำนวนมากพบคือ เมื่อมีผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้เจ็บป่วยล้มตายลง คนนั้นอาจจะเป็นเพื่อนบ้าน หรือญาติพี่น้อง หรือบรรพบุรุษ หรือผู้ที่เราเคารพนับถือ ธรรมเนียมไทยของเราก็คือการกราบไหว้เคารพศพ ลักษณะเช่นนี้ก็เหมือนกับกรหลั่งน้ำสังข์ หรือการผูกข้อมือนั้นแหละ”

“อาจารย์หมายความว่า เราจะร่วมแสดงความเสียใจกับญาติของผู้ตายได้ แต่ไม่ให้กราบไหว้ศพใช่ใหมครับ?” ประพันธ์เคาคำตอบ “อาจารย์มีเหตุผลอะไรที่พูดอย่างนี้?”

“เพราะคนที่ตายไปแล้ว ดวงวิญญาณก็หลุดลอยออกจากร่าง ร่างกายก็กลับกลายเป็นเหมือนวัตถุธรรมดา เมื่อเราไปกราบไหว้มันจะมีประโยชน์อันใด ก็เหมือนกับไปกราบไหว้สิ่งที่ไม่มีความรู้สึกละใช่ใหมครับ?”

ประพันธ์พยักหน้าเห็นด้วย

“แท้ที่จริงแล้ว” ปริชาลเอ่ยต่อ “เราควรจะให้ความเคารพนับถือ หรือกราบไหว้เมื่อคน ๆ นั้นยังมีชีวิตอยู่ มิใช่กราบไหว้เมื่อตายไปแล้ว เพราะเขาไม่รู้เรื่องที่เรากราบไหว้เขาหรอก และพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็สั่งสอนว่า “อย่ากราบไหว้รูปเคารพ” ถ้าหากว่าเรากราบไหว้ศพ ก็หมายความว่าในทำนองเดียวกัน

...

“เท่าที่ผมสังเกตดูก็มีเรื่องที่น่าแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือ บางคนนั้นเมื่อขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ ญาติพี่น้องก็ปล่อยให้ออด ๆ อยาก ๆ แต่พอเขาตายไปแล้ว ปรากฏว่าญาติพี่น้องนำเอาอาหารเครื่องคั่วมาเช่น ไหว้ไม่หวาดไม่ไหว คนตายไปแล้วจะกินได้อย่างไร ความเข้าใจผิดอย่างนี้น่าสงสัยจริง ๆ”

ประพันธ์หัวเราะในลำคอหึ ๆ

“เท่าที่อาจารย์พูดมา ก็หมายความว่า เราแสดงความเสียใจร่วมกับญาติของผู้ตายได้ แต่ไม่ให้กราบไหว้รูปเคารพ”

“ถูกต้องครับ” ปรีชาผงกศีรษะรับ

คนทั้งสองมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านของชายผู้มีชีวิตอยู่อย่างลึกลับ ปรีชามองไปเห็นประตูบ้านของบุญเปิดแง้มอยู่แสดงว่าเจ้าของบ้านคงจะอยู่ข้างใน ประพันธ์สอดมือเข้าไปตรงรั้ว ถอดไม้ไผ่ยาว ๆ ที่ขวางประตูอยู่ แล้วก็ก้มตัวลอดคานเข้าไป ปรีชาก็ทำตามแบบเดียวกัน

“ลุงบุญ...อยู่ไหม?” เสียงตะโกนถาม

“ไปในสวนหรือเปล่า?” ปรีชาหัน ไปถามเพื่อน

“มีใครอยู่ไหม..ย..ย...?” ประพันธ์ถามเสียงยาว

มีเสียงดังกุกกักจากข้างใน แล้วก็เงียบไป

“คงจะหลับกระมุ้ง?”

“ไม่หรอก...แกเป็นคนเชื่องช้าและลึกลับอย่างนี้เสมอแหละครับ”

เวลาผ่านไปสักครู่หนึ่ง ทุกอย่างตกอยู่ในความสงบนาน ๆ จะมีเสียงหมูที่คอกหลังบ้านส่งเสียงกัดกัน ปรีชาใช้สายตาสอดสายไปทั่วบริเวณ เขารู้ทันทีว่า บ้านหลังนี้ขาดการเอาใจใส่อย่างมาก ต้นหญ้าที่ข้างรั้วขึ้นสูงเกือบท่วมหัว ตัวของรั้วก็โง่ไปเข้ามา แสดงถึงความซบเซาของมันเลยออกไปหน่อยเป็นบ่อน้ำเล็ก ๆ ที่ปากบ่อมีตะไคร่น้ำจับเขียวพริ้วไปหมด ตามชายคาและฝาบ้านมีพวกหยักไข่และรังนกกระจาต

ขณะที่กำลังกวาดสายตาดูต่อไป ประตูบ้านก็เปิดออกชายคนหนึ่งมีหนวดเครารุงรัง โพล่หน้าออกมา ดวงตาของเขาจ้องที่ชายทั้งสองอย่างไม่กระพริบ ใบหน้าผอม ๆ และผมสีดอกเลาทำให้ใบหน้าของเขาดูน่ากลัวยิ่งขึ้น

“ผมพาอาจารย์มาเยี่ยมลุงครับ?” ประพันธ์เอ่ยแนะนำเบา ๆ

เจ้าของบ้านเงย แล้วหันหลังเดินกลับเข้าไปในบ้าน

ผู้นำทางพยักหน้าให้ปรีชา “ไป...ให้เราเข้าไปข้างในกันเถอะ”

ปรีชาก็ทำตามใจ แต่ประพันธ์พยักหน้าอีกครั้ง เขาจึงได้ตามเข้าไป ภายในบ้านของบุญ ไม่แตกต่างจากบ้านของผู้คนในชนบททั่วไป ต่างกันแต่ว่า บ้านของบุญไม่ค่อยจะได้สัมผัสกับไม้กวาด

เท่านั้น เจ้าของบ้านนั่งลงที่ข้าง ๆ เสากลางบ้าน ส่วนแขกผู้มาเยือนนั่งลงที่แคร่ไม้ไผ่ยาว ๆ ปรีชา
ชำเลืองดูพระคัมภีร์ปกสีดำที่วางอยู่ปลายแคร่ ฝุ่นจับหนาตะอะ

ปีนี้อายุของบุญเพิ่งจะย่างเข้าสี่สิบสอง แต่ตัวจริงของเขาดูราวกับคนแก่อายุสักหกสิบปี เพราะ
เขาเคร่งเครียดมากเกินไป ดวงตาที่แห้ง ร่วงโรยและฝ้าฟาง เมื่อยามนั่งแลดูราวกับรูปปั้นที่ไร้ชีวิต เมื่อ
ปรีชาเห็นบุญเป็นครั้งแรก เขารู้สึกเหมือนกับว่า เขากำลังกระโดดเข้ามาในสมรภูมิการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่ง
มิใช่เป็นต่อสู้กับสิ่งที่มองเห็นด้วยตา แต่เป็นการต่อสู้กับอำนาจลึกลับของเหล่าวิญญาณชั่ว เขาพยายาม
จับตามองบุญ แต่เจ้าของบ้านไม่ยอมสบตาเขาเลยเหมือนมีม่านสีดำผืนใหญ่มาขวางกั้นคนทั้งสองไว้
ปรีชาอธิษฐานในใจของพระเจ้าทรงโปรดช่วย ให้เขามีฤทธิ์อำนาจที่จะดึงบุญกลับมาสัมผัสกับความรัก
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

เขาว่านี่มิใช่เป็นสิ่งที่ง่ายนัก คนที่เคยหลงทางจากพระเจ้าไปเกือบยี่สิบปี

เขาจะพูดอย่างไร?

เริ่มต้นตรงไหน?

ทุกอย่างยังคงอยู่ในความเงียบ

บุญนิ่งเป็นเหมือนหุ่นที่ปราศจากวิญญาณ

“คุณบุญสบายดีหรือครับ?” ปรีชาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพ “ผมอยากจะมาเยี่ยมคุณบุญหลาย
ครั้งแล้ว แต่ไม่มีโอกาส”

เจ้าของบ้านเหลียวมามองดูแวบหนึ่ง แล้วกลับไปอย่างเดิมอีก

“วันนี้ผมจะมาเยี่ยมคุณประพันธ์ เลยชวนเขามาเยี่ยมคุณบุญด้วย” ปรีชาพูดต่อเมื่อเห็นเจ้าของ
บ้านเงียบ “เออ...ผมได้ยื่นว่า คุณบุญเป็นคริสเตียนมาก่อนใช่ไหมครับ?”

บุญพยักหน้า แต่ยังคงเงียบเฉย “เมื่อไหร่ผู้ชายคนนี้จะกลับเสียทีนะ” เขาคิดในใจ “ไม่ว่าใครมา
เยี่ยมจะต้องพูดถึงเรื่องนี้ดูเหมือนว่าทุกคนจะคอยวุ่นวายกับชีวิตของฉัน”

เขาได้คนทั้งสองด้วยสายตาอีกครั้งหนึ่ง แต่แขกผู้มาเยือนหาได้รู้สึกไม่

“ผมรู้สึกเสียใจเมื่อได้ข่าวว่า เงินของคุณบุญถูกขโมย”

บุญพยักหน้า

ปรีชาพยายามหาทางให้เจ้าของบ้านพูดออกมาสักคำหนึ่ง

“เมื่อวันก่อนผมเจออาจารย์เอนกที่บ้านห้วยกระเจ้เดี๋ยวนี้เขาไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลแล้ว”

พอได้ยินคำว่าเอนก ตาของบุญทอแสงประกาย ปากของเขาเริ่มเข้าหากัน

“อาจารย์เอนกบอกว่าจะมาเยี่ยมคุณบุญในไม่ช้านี้”

“ไม่...!” บุญวาดเสียงดัง “อย่าให้เขามานะ ไล่สนอีกคนหนึ่ง!”

“ทำไมคุณบุญไม่ชอบสองคนนี้?” ประพันธ์ถาม

ตาของชายผู้ค่อนข้างชราแดงกำราวสีเลือด เขาหันมาช้า ๆ บอกขมุขมุขมึบคล้ายว่าจะพูดอะไรออกมา แต่ไม่มีเสียง น้ำตาของบุญเริ่มไหลรินออกมา เขาใช้หลังมือปาดมันแล้วเช็ดกับผ้าขาวม้าที่เขียนพุงอยู่ คนทั้งสองรู้สึกสะเทือนใจไปด้วย

“ผมนับถืออาจารย์เอนกมาก...” บุญเริ่มพูด เสียงของเขาติดอยู่ในลำคอ “และผมก็รักสนมากด้วย แต่คนทั้งสองทำผม...ทำผม ..อย่าให้เขามา...อย่าให้เขามาให้ผมเห็นหน้าอีก ผมอาจจะต้องฆ่าเขา”

ปรีชา รู้สึกดีใจที่บุญได้ระบายความในใจที่เก็บอัดอันมาเกือบตลอดยี่สิบปี เขาดีใจที่มาทันเวลาที่ความแค้นยังไม่ระเบิด เขาได้ขอร้องให้บุญเล่าเรื่องราวทั้งหมดฟัง มันเป็นเรื่องที่เขาคิดไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นในคริสตจักรของพระเจ้าในสมัยนี้

“ผมนับถืออาจารย์เอนกมาก” ปรีชาว่าหลังจากที่บุญได้เล่าเรื่องของเขาลง “แต่เรื่องเกี่ยวกับการสอบสวนหาตัวคนร้ายนั้น ผมเห็นว่ายังไม่ถูกต้อง แท้จริงน่าจะพิสูจน์ให้แจ่มชัดมากกว่านี้ ก่อนที่จะลงโทษตัดสินความคนใดคนหนึ่ง เพียงมีเคลมเดียวของคุณบุญ ซึ่งตกอยู่ในที่เกิดเหตุ มิได้เป็นหลักฐานเพียงพอว่า คุณบุญเป็นคนเอาเงินไป”

น้ำตาของบุญเริ่มไหลอาบแก้มอีกครั้งหนึ่ง เขาจำได้ดีว่า นับตั้งแต่เป็นหนุ่มเป็นต้นมา ไม่เคยร้องไห้ด้วยความปวดร้าวใจเหมือนครั้งนี้เลย เมื่อครั้งที่สนได้ทำลายน้ำใจเพื่อน เมื่อครั้งที่มะลิได้เขียนจดหมายบอกเลิกกับเขา คราวนั้นน้ำตาของลูกผู้ชายมันตกใน และค้างอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ มันจึงทะลักออกมาราวกับทำนบแตก

เมื่อปล่อยให้เจ้าของบ้านพุ่มพ่ายด้วยความเสียใจแล้ว ประพันธ์สังเกตเห็นว่า สีหน้าของบุญเข้มขึ้นขึ้นบ้าง

“การจับฉลากเพื่อหาตัวคนผิคนั้น มิได้เป็นการแน่นอนเสมอไป จริงอยู่เราพบเรื่องนี้ในพระคัมภีร์เดิม” ปรีชาอธิบายช้า ๆ “แต่หลังจากพระธรรมกิจการบทที่หนึ่งแล้วเราไม่พบว่าปรากฏแห่งใดอีกเลย และอัครสาวกก็มีได้กำชับให้ใช้วิธีนี้ในสมัยต่อมา ผมเห็นจะต้องกลับไปคุยกับอาจารย์เอนกสักวันหนึ่ง”

“โอ...อย่า อย่าอาจารย์” บุญเบิกตากว้างร้องห้าม “เรื่องมันแล้วไปแล้ว ขอให้มันแล้วกันไป อย่าพินเรื่องราวอีกเลย”

“แต่มันยังไม่แล้วในจิตใจของคุณบุญ” ปรีชาบอกอย่างอ่อนโยน “รับรองว่าผมจะไม่ทำให้คุณบุญเกิดปัญหาเป็นอันขาด”

เจ้าของบ้านเงยลง

“ตามพระคัมภีร์สั่งสอน เมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้นทั้งสองฝ่ายจะต้องแจ้งความคิดให้กันและกันรู้ และมีการสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า และทั้งสองจะได้คืนดีกันอีกครั้งหนึ่ง”

“เราเป็นพี่น้องในพระคริสต์ เราเป็นลูกของพระองค์ การที่เรากระทำอะไรลงไปทุกอย่าง จะเป็นการปรับปรุงแก้ไขและเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์และเปาโล ถ้าเราชี้แจงถึงความผิดของกันและกัน แสดงว่าเรารักกัน แต่ตรงกันข้ามถ้าเราเห็นคนอื่นทำผิดและเราเฉย ๆ ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง นั่นก็แสดงว่า เราเกลียดชังพี่น้องของตนเอง” ประพันธ์ช่วยอธิบายให้บุญเข้าใจ

“เรื่องของสนก็เช่นเดียวกัน” ปรีชาพูดต่อ “ผมคิดว่า มนุษย์ทุกคนย่อมจะมีวันที่พลาดพลั้งได้ โดยเฉพาะคนที่อยู่ใกล้ชิดกันมากที่สุด ยิระมายบอกว่า จิตใจของมนุษย์โง่เกินบรรดาทุกสิ่ง และชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น บางครั้งมิใช่ใครอื่น แต่เป็นเพื่อนของเราเองที่ทำให้เราสะดุดหกล้ม นั่นแสดงว่าเรากำลังจับตามองเพื่อน แต่ถ้าเราจับตามองดูพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่เคยทำให้ใครสักคนเดียวต้องล้มลง ผมเชื่อว่าชีวิตของคุณบุญยังมีประโยชน์ต่อคริสตจักรอย่างมาก พระเจ้าต้องการคนอย่างคุณบุญ และพวกเราทุกคนรักคุณบุญและต้องการคุณบุญ”

บรรยากาศของการสนทนาดีขึ้นเรื่อย ๆ

พลังฝ่ายวิญญาณเริ่มมีอิทธิพลเหนือชีวิตของบุญ แท้จริงแล้ว ส่วนลึกภายในจิตใจของบุญนั้นยังต้องการพระเจ้า

เขายิ้มออกมาคนเดียวหนึ่ง เมื่อคนทั้งสองบอกลากลับ

มันเป็นยิ้มครั้งแรกในรอบยี่สิบปี.

บทที่ 5 ผู้มาใหม่

รถยนต์โดยสารปุโรทั้งคันนั้น ห้อมมาด้วยความเร็วตามทางเข้าหมู่บ้าน ผู้คนสี่เท้าม้วนตัวหลบตามหลัง พวกลูกเล็กเด็กแดงต่างพากันวิ่งออกมายืนดูริมรั้วด้วยความตื่นเต้น แต่บางคนก็วิ่งหนีร้องไห้จ้าเพราะนาน ๆ จะได้เห็นเจ้าเครื่องประหลาดนี้สักทีหนึ่ง หน้าแล้งเห็นบ่อย่นบ่อ แต่ถ้าเป็นหน้าฝนแล้วละก็อย่างหวังเลยว่าจะได้พบ เพราะถนนจะแปรสภาพเป็นคลอง เดินทางด้วยเกวียนยังเร็วกว่ารถยนต์หลายเท่าตัว

วันนี้บุญลูกขึ้นแต่เช้าตรู่ เขาจัดแจงทำธุรกิจประจำวันเสร็จแล้วก็แต่งตัวมานั่งรอรถอยู่ตรงหน้าบ้านของประพันธ์วันนี้เขาตั้งใจจะเข้าไปซื้อของในเมือง

บุญสวมเสื้อสีมอ ๆ ตัวที่ขาดน้อยที่สุด นุ่งกางเกงสามส่วนสีดำตัวเก่าและคาดพุงด้วยผ้าขาวม้า ครู่หนึ่งต่อมาประพันธ์ก็เดินออกมาจากบ้าน ร้องทักว่า “อ้าว...มาแต่เช้าเชียวบุญ?”

ผู้ถูกเรียกชื่อพยักหน้า หันไปมองทางถนน

“นั่นเอาห่ออะไรไปด้วยล่ะ?”

“ห่อข้าวกลางวัน” บุญตอบเสียงเคร่งขรึมตามแบบฉบับของเขา

“อืม...ประหยัดจริง ๆ นะ” ประพันธ์พร้อมกับทრุดตัวลงนั่งข้าง ๆ บุญ เขาได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของบุญบ้างเล็กน้อย หลังจากที่อาจารย์ปริชาได้ไปเยี่ยมบุญ ปฏิบัติกิจของเขาดีขึ้น ต่อเพื่อนบ้าน ประกอบกับครอบครัวของประพันธ์ได้ให้ความสนใจ เอาใจใส่ ไปเยี่ยมเยียนถามสารทุกข์สุกดิบอยู่เนื่อง ๆ

มิตรภาพระหว่างสองครอบครัวดีขึ้นเรื่อย ๆ

วันหนึ่งประพันธ์ได้ไปเยี่ยมบุญ และเขาสังเกตเห็นว่า พระคัมภีร์ปกสีดำที่คำจันทร์ภรรยาของเขานำไปให้บุญนั้นมีรอยมือคนติดอยู่ ซึ่งแต่ก่อนนั้นผู้คนได้เกาะหนาตะอะ สิ่งนี้ทำให้ประพันธ์ยิ้มออกและนึกขอบพระคุณพระเจ้า เขาหวังว่า ภายในไม่ช้าแผลในหัวใจของบุญจะได้รับการเยียวยารักษาจนหายเป็นปกติ

เสียงของเครื่องยนต์แว่วมาจากท้ายหมู่บ้าน บุญลุกยืนขึ้นและใช้มือปิดฝุ่นที่กางเกงออก เขาชะเง้อมองดูทางที่มาของเสียง นานมาแล้วเขาไม่มีโอกาสนั่งรถยนต์เลย เขาจำได้ว่าเมื่อครั้งที่ยังเป็นหนุ่มแน่น เขามักจะเข้าเมืองเดือนละหนึ่งครั้งเป็นอย่างน้อย และยิ่งเมื่อได้พบกับมะลิสาวคนรักก็ยิ่งเข้าเมืองบ่อยขึ้น เขาพาเธอไปหาซื้อเสื้อผ้า และข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็น เขามีความคิดที่จะเปิดร้านขายของเบ็ดเตล็ดขึ้นในหมู่บ้านด้วย

ดูเหมือนว่า ช่วงเวลานั้นเขามีความสุขอย่างเหลือที่จะประมาณได้ ความคิดของเขาล่องลอยไปถึงตลาดสดที่กว้างใหญ่ มีอาหารคาวหวานนานาชนิด บางที...บางทีเขาอาจจะย้ายเข้าไปอยู่ในตัวเมืองเมื่อแต่งงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาคิดถึงความโอ้อ่าหรรษาของสถานที่ราชการ ดูแล้วมันเจริญหูเจริญตาเมื่อเปรียบเทียบกับหมู่บ้านของบุญแล้วมันห่างไกลกันลิบลับทีเดียว

“อีกสักกี่ปีความเจริญเช่นนี้จะแพร่แผ่ไปถึงหมู่บ้านหนองบอนบ้าง?” บุญถามตัวเอง

“ไม่แน่...ถ้าเจ้าความเจริญเดินทางมาถึงหมู่บ้านของเรา” บุญคิดต่อ “ความรัก ความเอื้ออาทร ความเป็นพี่น้องกันของคนในหมู่บ้านอาจจะหดหายไปก็เป็นได้ เพราะเท่าที่สังเกตดูแล้ว ความเป็นเพื่อนในเมืองนั้นหาแทบไม่ได้เลย มิใช่เฉพาะแต่ในวงการของชาวโลกเท่านั้น ในวงการคริสเตียนเองก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน”

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว บุญใจหายวาบ ครั้งหนึ่งเขาได้เดินทางไปร่วมประชุมที่คริสตจักรในเมืองบรรดาสมาชิกต่างแต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ กันทั้งนั้น บางคนนั่งรถยนต์คันเบือเรือมานมัสการ แต่เขาไม่ยกกะทักทายกันเหมือนคริสตจักรที่บุญอยู่ คนที่แต่งตัวดีก็ทักทายเฉพาะแต่คนที่แต่งตัวดี หรือพรรคพวกของตนเองเท่านั้น ส่วนคนจนที่เกาะกลุ่มอยู่ในหมู่ของคนจน บุญยืนงออยู่กับที่ไม่มีใครมาทักทายเขาแม้แต่คนเดียว....

“เออ...หนอความเป็นพี่น้องมันหายไปไหนหมด” เขาคิดในใจ “หรือว่าความเจริญมันได้จับปลัดความรักไปเสียแล้ว”

บุญไม่กล้าคิดเรื่องนี้!

ไม่มีคำทักทาย ไม่มีรอยยิ้มและไม่มิน้ำใจ!

ครั้งหนึ่งมีนักเทศน์คนหนึ่งเดินทางมาเทศนาที่คริสตจักรบ้านห้วยจระเข้ นักเทศน์บอกว่าเดี๋ยวมีหลายคริสตจักรเป็นคริสตจักรแบบ “ผู้เย็น” หรือ “หลุมฝังศพ” บุญนึกภาพไม่ออก จนกระทั่งวันหนึ่งเขาเดินทางไปเห็นด้วยตาของตนเอง หลังจากเลิกประชุมนมัสการแล้ว บุญมองเห็นสมาชิกทุกคนต่างรีบแย่งกันออกจากคริสตจักร เหมือนหนึ่งถูกพระเจ้าไล่ออกมาอย่างนั้นแหละ

แปลกจริง ๆ!

“โน่นรถมาแล้ว” ประพันธ์ลุกขึ้นยืนชี้มือบอกให้เพื่อนบ้านของเขาดู บุญสลดศีรษะไล่ความคิดอดีตออกไป ประพันธ์โบกมือ รถชลอความเร็วลง และมาหยุดอยู่ตรงหน้าคนทั้งสอง บุญปีนขึ้นไปทางด้านหลัง ติดตามด้วยประพันธ์ ในรถมีผู้โดยสารอยู่แล้วสิบกว่าคน ทุกคนหันมามองบุญด้วยความประหลาดใจ รถเริ่มเคลื่อนออกจากที่

“ลุงบุญจะไปไหน?” หญิงคนหนึ่งร้องทัก

บุญหันไปมอง แต่เขาจำไม่ได้ว่าเป็นใคร “ไปซื้อของ”

“บ๊ยะ...วันนี้เกิดฝนตกใหญ่เสียแล้วละมั้ง ลุงบุญเข้าเมือง พวกเราระวังตัวให้ดี” ชายหนุ่มคนหนึ่ง ร้องบอกแก่พวกเพื่อน ทุกคนหัวเราะกริ๊ง แต่บุญกลับเงียบเฉย

ในรถมีคริสเตียนสองสามคน นอกนั้นเป็นคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า

“เมื่อไหร่จะแต่งงานเสียทีล่ะ?” เสียงหนึ่งถามบุญติดตามมาด้วยเสียงหัวเราะกิก ๆ ของพวก ผู้หญิง

“ยังไม่พบนางในดวงใจ” อีกคนหนึ่งตอบแทน

“เฮ้ย...แกเป็นฤทธิแต่งงานได้ที่ไหนแล้ว...เดี๋ยวก่อนฟ้าผ่าตาย”

ทุกคนหัวเราะด้วยความครื้นเครง แต่บุญยังคงเงียบสงบ เขาปล่อยสายตาออกไปยังทิวทัศน์สองข้างทาง ต้นสักสูงใหญ่ ดอกไม้ป่าสีแดง นกเล็ก ๆ บินไล่กันในอากาศ “ทุกอย่างเหมือนเดิม” บุญคิดในใจ

รถยนต์ยังคงหือตะบึงต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ถนนบางแห่งเป็นหลุมเป็นบ่อ เวลาที่รถผ่านทำให้ ผู้โดยสารกระดอนขึ้นกระดอน พวกกระจาตกระบุงของผู้หญิงกว่ากระจาย เสียงร้องอึงมี

“กว่าจะถึงในเมืองคงจะซ้าในกันหมด” ประพันธ์คิดในใจ

ดวงตะวันสูงมากแล้ว เมื่อรถยนต์เข้าเทียบท่าที่ข้างตลาดสด บุญเดินลงอย่างเชื่องช้าและไปจ่ายค่าโดยสาร

“จะกลับเข้าหมู่บ้านตอนบ่ายนี้หรือเปล่าลุง?” คนขับถาม

บุญพยักหน้า

“รถออกบ่ายสามโมงตรงนะ”

ประพันธ์แยกไปคูเสื้อผ้าสำหรับภรรยาและลูก ส่วนบุญเดินไปที่ร้านของเก่าแก่งซึ่งที่เคยไปซื้อ หมูในหมู่บ้าน เมื่อติดต่อขายหมูและนัดแนะเวลากันแล้ว บุญก็เดินออกจากร้าน ทอดน่องไปเป็นพญาน้อยชมตลาด ตึกรามบ้านช่องเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว ที่เคยเป็นสวนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว บัดนี้เป็นตึกแถวสองชั้นเรียงรายยาวเหยียด ผู้คนพลุกพล่านกว่าเดิม ถนนบางสายได้ตัดใหม่ ราคด้วยซีเมนต์อย่างดี

บุญหาที่เหมาะสม ๆ สำหรับจะแกะห่อข้าวกิน สายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นม้านั่งใต้ต้นไม้ในสนามเด็กเล่น หน้าศาลากลางจังหวัด

“เหมาะมาก ตรงนั้นแหละ” บุญบอกกับตัวเอง “กินข้าวกินปลาเสร็จค่อยหาซื้อของ ประพันธ์ไปทางไหนไม่รู้”

หลังจากจัดการกับห่อข้าวแล้ว บุญออกเดินตามหาประพันธ์จนทั่วตลาดไม่พบ เขาจึงคิดจะนั่งรอเมื่อหาซื้อเสื้อผ้าเสร็จแล้ว

“ไป...ไปนั่งขอทานที่อื่น ที่นี้ห้ามนั่ง!” เสียงแหลมเล็กดังขึ้นข้างหลัง ทันทีที่บุญหย่อนก้นลงนั่ง บุญหันไปมองก็เห็นผู้หญิงคนจีนร่างขาวท้วม ยืนเถียงไม้กวาดร่าอยู่ หน้าตาบอกถึงความไม่พอใจ บุญไม่ยอมฟังเสียง นั่งลงทันที

“...เอ๊ะพูดภาษาคน ไม่รู้เรื่องหรือไง?” เจ้าวันตะคอกใส่หน้า “เมื่อวันก่อนของฉันหายก็เพราะพวกแกนี่แหละ!”

“ผมไม่ใช่ขอทาน” บุญบอกเสียงเรียบ ๆ

“อย่ามาต่อแหล..เดี๋ยวฉันจะไปเอาตำรวจมาลากคอแก พวกนี้หัวขโมยเอาไว้ไม่ได้”

คำว่า “ขโมย” ทำให้บุญถึงกับสะอึก นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาถูกกล่าวหาเช่นนี้ เรื่องของเอนกและสนแวนเข้ามาในห้วงความคิดของเขาอีกครั้งหนึ่ง บุญรีบลุกขึ้นเดินหนีไปทันที พอเดินมาหน่อยก็พบที่เหมาะสม มันเป็นม้านั่งยาว ๆ หน้าบ้านไม้สองชั้นหลังหนึ่ง

เขาวางถุงเสื้อผ้าไว้ข้างตัว และมองดูรถราที่แล่นไปมาขวัไไขว “ช่างไม่มีความสงบเสียเลย” บุญคิด “สูบ้านนาบอนของเราไม่ได้”

ดวงอาทิตย์เริ่มบ่ายหน้าไปทางทิศตะวันตก แต่ประพันชยั้งไม่มาสักที บุญลุกขึ้นเดินกลับไปท่ารถ ที่นั่นมีรถยนต์โดยสารจอดอยู่สองคัน แต่ไม่ใช่รถคันที่เข้าไปในหมู่บ้านหนองบอน บุญรีรออยู่ครู่หนึ่งจึงเร่งเข้าไปถามว่า “รถไปบ้านหนองบอนออกเมื่อไหร่”

คนขับหันมามองบุญด้วยความสงสัย แล้วถามว่า “ลุงจะไปไหน?”

“บ้านหนองบอน”

“รถเพิ่งออกไปเมื่อไม่กี่นี่เอง”

“อ้าว...แล้วกัน” บุญอุทาน “แล้วจะทำอย่างไรกันนี้?”

บุญนึกโกรธตัวเองที่มัวโง่งนั้งร่อยู่นครทั่งพลาดรถเขาอยากจะทำตัวตัวเองให้หายแค้นสักสามที “ยุ่งแล้วซีเรา..” บุญรำพึง “คืนนี้จะนอนไหนดี เราที่ไม่มีญาติพี่น้องในเมืองชะด้วย จะนอนโรงแรมรี ก็เสียตายนเงิน...”

เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรต่อไป ใจหนึ่งบอกให้พักในเมือง ส่วนอีกใจหนึ่งก็บอกให้เดินกลับบ้าน เขายังคงเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย

“เราจะลองเดินดูซิว่า จะถึงบ้านสักกี่โมง” บุญตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว เขาก็บ่ายหน้าออกนอกตัวเมือง เมื่อมาถึงซานเมืองดวงอาทิตย์เกือบจะลับตาแล้ว แต่บุญยังคงมุงหน้าเดินต่อไป ถึงแม้ว่าจะเมื่อยล้าขาทั้งสองข้าง แต่เขาไม่มีทางเลือก สองข้างทางเป็นป่าละเมาะและสวนนาน ๆ จะพบบ้านสักหลังหนึ่ง

พวกสัตว์ปีกเริ่มบินกลับรังเป็นฝูง ๆ แต่บางชนิดก็เพิ่งจะโฉบบินออกจากรังไปหากิน ควันไฟสี ขาวवलลอยเรี่ยอยู่เหนือยอดไม้ ถัดออกไปเป็นทุ่งโล่ง ไกลออกไปอีกผู้คนกำลังจูงควายกลับเข้าคอก

ทันใดนั้น บุญก็ต้องชะงักเท้า เพราะหูเขาแว่วได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากพุ่มไม้ข้างทาง “เสียงเหมือนเด็กร้องไห้” บุญบอกตัวเองพร้อมกับเงี่ยหูฟัง จริง ๆ นะแหละหูของเขาไม่ได้ฟังเพื่อน เสียงเด็ก ร้องจริง ๆ มันดังมาจากพุ่มไม้ตรงทางแยกซึ่งเป็นทางเกวียนเข้าไปสู่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

บุญหันกลับหยุดยืนฟัง เสียงร้องเงียบหายไป พอเขาขยับเท้าจะก้าวเดินเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก เป็น อย่างนี้สามสี่ครั้ง บุญคิดถึงคำเล่าลือเรื่องผี ๆ สาง ๆ ซึ่งชอบหลอกคนเดินทาง “เป็นไปได้อย่างไร ใน เมื่อเพิ่งจะโพล้เพล้”

“หรือว่าจะเป็นเด็กจริง ๆ” บุญคิด “ให้เราเข้าไปดูใกล้ ๆ ดีกว่า!”

คิดได้ดังนั้นเขาจึงเดินตรงไปพุ่มไม้ เสียงทารกร้องไห้ยังคงดังอยู่ไม่ขาดระยะ ทำให้บุญแน่ใจ มากยิ่งขึ้น พอเขาแหวกพุ่มไม้เข้าไปก็เห็นเด็กทารกตัวแดง ๆ เพิ่งคลอดได้ไม่กี่วัน ดิ้นกระเด่ว ๆ มี ผ้าชิ้นเก่า ๆ รองรับอยู่ ตามตัวมีมดและแมลงไต่เต็มไปหมด

“โอ..น่าสงสาร” บุญฟังพึมพำเบา ๆ “ลูกเต๋าคือใครกันนะ ช่างเอามาทิ้ง ใจร้ายจริง ๆ”

บุญค่อยซ้อนเด็กขึ้นมาไว้ในวงแขน

“เป็นเด็กผู้ชายเสียด้วย”

เขาสังเกตเห็นมีกระดาษแผ่นหนึ่งตกอยู่ข้าง ๆ เขียนด้วยตัวอักษรขยุกขยิก พออ่านได้ใจความ ว่า

“เชิญท่านผู้ใจบุญเก็บเอาไปเลี้ยง”

บุญพับกระดาษแผ่นนั้นใส่กระเป๋าเสื้อ เขาปัดมดและแมลงออกจากตัวของหนูน้อย เด็กยังคง ร้องไห้ไม่ยอมหยุด “คงจะหิวนม...จะอุ้มอย่างไรให้อีหนูเงียบ เราเกิดมาก็ยังไม่เคยเลี้ยงเด็กสักที...แล้ว จะเอานมที่ไหนให้กินล่ะนี่”

ความทุกข์และความวิตกกังวลเกิดขึ้นในจิตใจของบุญอย่างมากมาย เขายืนหันรีหันขวาง ตัดสินใจไม่ถูก “เอาไปให้คนที่มินมเลี้ยงดีไหม?” เขาถามตนเอง “หรือว่าเราเอาเลี้ยงไว้เลี้ยงเอง และซ้อ นมกระป๋องให้กิน...แต่...คงจะเปลืองเงินน่าดู”

เสียงของทารกยังคงร้องไห้ แต่ก็เพลาความรุนแรงลงมากแล้ว บุญอุ้มหนูน้อยออกมาขึ้นริม ถนน “เราคงจะอุ้มเดินไปจนถึงบ้านไม่ได้แน่” บุญหันซ้ายแลขวา เผื่อว่าจะเจอใครบ้าง แต่ทว่าว่างเปล่า

บุญพาหนูน้อยเดินไปในท่ามกลางความมืดมน อากาศเริ่มเย็นแล้ว เขาสังเกตเห็นปากของเด็ก เขียวคล้ำ ฝ่าขวาม้าได้ถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ แสงไฟจากหน้ารถฉายมาวูบวาบแต่ไกล บุญหันไป มองข้างทางก็พบบ้านหลังหนึ่ง

“เดินทางต่อไปดี หรือว่าจะขอพักที่บ้านหลังนี้” เขาซึ่งใจพอดีรถคันนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้ บุญ
โบกมือ

“จะไปไหนลุง?” คนขับชะโงกหน้ามาถาม

“บ้านหนองบอน” บุญตอบไป

คนขับส่ายหน้า แล้วพารถเคลื่อนออกไป

คันแล้วคันเล่าที่บุญกวักมือให้จอด แต่ทว่าไม่มีสักคันเดียวที่ยอมไปส่งบุญ

“เราจะต้องจ้างเหมาพิเศษ” บุญคิดในใจ “ไม่นั้นคงจะไม่ถึงบ้านเป็นแน่ คุณซิไอ้หนูก็ร้องไห้ไม่
ยอมหยุด”

รถอีกคันหนึ่งแล่นมาจอด เป็นรถโดยสารที่ว่างเปล่า บุญได้ติดต่อเหมาให้ไปส่งที่หมู่บ้าน
หนองบอน คนขับหยุดคิดสักครู่ แล้วบอกว่า “รื่อยหนึ่งไปไหม?”

บุญถึงกับสะดุ้ง

“ครั้งหนึ่งได้ไหม?” บุญต่อรอง

“ผมเสียเวลามาก ทางเข้าหมู่บ้านก็ไม่ได้ด้วย รื่อยหนึ่งดีแล้ว”

บุญจำใจพาทารกน้อยก้าวขึ้นนั่ง รถเคลื่อนฝ่าความมืดออกไป

“ลูกใครครับ...น่ารักจัง” คนขับหันมาถาม

บุญหันไปตอบด้วยแววแห่งความปิติว่า “ลูกของผมเอง”

บทที่ 6 ก้าวใหม่ของลุงบุญ

ข่าวเล่าลือไปทั่วหมู่บ้านหนองบอนว่า บุญเก็บเด็กได้คนหนึ่ง และนำมาเลี้ยงไว้เป็นลูก ข่าวนี้ทำให้หลายคนตื่นเต้น บางคนก็หวังดีต่อบุญก็พากันเป็นห่วงอย่างยิ่ง เพราะเหตุที่บุญเองไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้ เขาเป็นคน โสค ตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องและไม่มีภรรยา เขาจะเลี้ยงทารกน้อย ๆ นี้ได้อย่างไรกัน?

แต่บางคนก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าขบขัน เพราะชาย โสคอยากมีลูก และนำเรื่องนี้ไปวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างอ่อยปาก

แต่บุญก็ยังคงเงียบสงบ

เช้าวันรุ่งขึ้นพอประพันธ์และคำจันทร์ทราบข่าว ก็รีบมาเยี่ยมบุญทันที เมื่อมาถึงก็พบว่า บุญกำลังง่วนอยู่กับการต้มน้ำร้อน เพราะเขาเพิ่งไปตลาดหาซื้อขวดนมและนมวัวเตรียมจะชงให้เด็กน้อยดื่ม

คำจันทร์โผล่หน้าเข้ามาเป็นคนแรก บุญเหลียวมามอง

“ผมต้องชงนมให้อุ่นนมก่อน เดี่ยวจะร้องไห้ให้เจ้าของบ้านบอกแขกเบา ๆ

คำจันทร์เดินเข้าไปใกล้เด็กชาย เมื่อเห็นก็ร้องอุทานออกมาว่า “โอ้โฮ...น่ารักจัง ลุงเก็บได้ที่ไหน?”

“ข้างถนนซานเมือง” บุญตอบ

“แหม...เด็กน่ารักออกอย่างนี้ ทำไมนะที่งี้ได้ลงคอโหดร้ายเหลือเกิน” นางพิมพ์เบา ๆ น้ำตาเริ่มไหลรินออกมาด้วยความสงสาร นางหันมาบอกกับบุญว่า “เด็กยังเล็กเกินไปที่จะกินนมกระป๋องได้...ไม่ค่อยจะดีนะลุง”

เจ้าของบ้านหยุดคิดหนึ่ง แล้วพูดว่า “ทำไงได้ล่ะ มันไม่มีทางเลือกนี้ ถ้าไม่ให้กินนมกระป๋องแล้วจะไปกินนมอะไรล่ะ?”

ประพันธ์และลูกสาวคนโตเดินเข้ามายืนอยู่ข้าง ๆ เด็กน้อยหลับตาพริ้มอยู่บนผ้าอ้อม ตามเนื้อตามตัวมีรอยแดงเป็นจุด ๆ เพราะถูกมดกัด

“สงสารมัน เวลาหิวร้องไห้แล้วร้องไห้อีก” บุญว่า

“เราพอจะช่วยได้นะจันทร์” ประพันธ์เอ่ยกับภรรยาเบา ๆ

“ช่วยอย่างไรคะ?” คำจันทร์เงยหน้าถาม

“แบ่งนมของจันทร์ให้แกกินบ้าง?”

นางพยักหน้าเห็นด้วย

ประพันธ์บอกกับลูกสาวว่า “เห็นน้องไหมลูก น่ารักจัง หนูได้เพื่อนเล่นใหม่อีกคนหนึ่งแล้วล่ะ”

เด็กน้อยเริ่มเดินบิดตัวไปมา แล้วร้องไห้ บุญรีบถือขวดนมเดินเข้ามา ทำท่าจะเอาใส่ปากให้เด็กชาย แต่คำจันท์ได้รีบบอกว่า “ลุง...ฉันคิดว่า จะให้แกกินนมฉัน ไปสักกระยะหนึ่งก่อนสองสามเดือน พอแกแข็งแรงดีแล้ว ค่อยให้แกกินนมกระป๋อง”

บุญหันไปมองหน้าประพันธ์เหมือนหนึ่งขอคำปรึกษาประพันธ์ยิ้มแล้วพยักหน้า “ผมคิดว่าเป็นการดีที่จะให้เด็กกินนมแม่ก่อนที่จะกินนมวัว”

คำจันท์อุ้มเด็กน้อยขึ้นมาไว้ในวงแขน และให้นมจากอกของเธอ เด็กน้อยเงียบเสียงลงทันที “แท้จริงแล้ว ผมไม่ชอบที่จะให้เด็กกินนมสัตว์” ประพันธ์บอกบุญ “ลูกของผมทั้งสองคนกินนมแม่จนกระทั่งโต กินนมแม่เป็นการประหยัดเงิน และมีความต้านทานโรคดีกว่า มีความอบอุ่นใจและใกล้ชิดมากกว่า...”

คำจันท์หันมายิ้ม

“ผมเฝ้าสังเกตว่า ทำไมคนเดียววันนี้จึงมีจิตใจโหดร้าย บางคนนั้นมันเสียใจคอเหมือนสัตว์ไม่มีผิด ผมมาพบคำตอบว่า อาจจะเป็นเพราะคนกินนมสัตว์นี่เอง จึงทำให้เขาต้องเป็นไปเช่นนั้น”

“ต่อไปนี่ลุงจะต้องดูแลเอาใจใส่ในเรื่องน้ำ ผ้าอ้อมและนมให้ดี จะต้องให้ทุกอย่างสะอาดอยู่เสมอ เพราะเด็กท้องเสียได้โดยง่าย กาน้ำใบนั้นจะต้องขัดให้สะอาดจึงจะใช้ต้มน้ำได้” คำจันท์แนะนำพร้อมกับชี้มือไปที่เตาไฟ “อย่าให้เด็กถูกอากาศเย็นมากเกินไป เวลานอนกลางคืนจะต้องห่มผ้าหนาไว้เป็นการดี เพราะเด็กผิวบางเป็นหวัดได้โดยง่าย”

บุญพยักหน้าพร้อมกับถอนหายใจ

“ถ้ามีเวลาว่างก็ให้ไปที่บ้านกำนัน แจ้งให้เขารู้ว่า เด็กคนนี้เป็นลูกของลุง เพื่อว่าเมื่อเขาโตแล้วจะได้เข้าโรงเรียนโดยสะดวก” ประพันธ์เสริมในตอนท้าย

นับตั้งแต่เด็กชายได้เข้ามามีส่วนในชีวิตของบุญแล้ว ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างแปลงไป บุญต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านมากขึ้น เขามีภาระเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว บุญได้เรียนรู้จักความอดทน ยามจะกินก็ไม่ได้กิน ยามจะนอนก็ไม่ได้นอน แต่ก่อนพร้อมอะไรเขาเขยนอนหลับด้วยความสบาย แต่เดี๋ยวนี้เขาต้องตื่นอย่างน้อยคืนละสามสี่ครั้ง

แต่บุญรู้ว่า ชีวิตของเขามีความหมายมากขึ้น!

“เราจะตั้งชื่อว่าอะไรดีนะ?” บุญถามตนเองในคืนวันหนึ่ง เขามองแสงตะเกียงแล้วครุ่นคิด “เด็กไม่มีพ่อแม่ลูกนำมาทิ้งไว้ข้างถนน ตัวเราเก็บได้ เราชื่อบุญ เด็กถูกนำมาทิ้ง...เออเหมาะ...ชื่อบุญทิ้ง”

บุญยิ้มออกมาในความมืดสลัว เขาเรียกชื่อลูกชายบุญธรรมว่า “บุญทิ้ง”

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว บุญทิ้งเจริญเติบโต ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ได้รับความอบอุ่นจากอ้อมอกของผู้เป็นแม่ แต่เขาก็มีโอกาสได้รับความช่วยเหลือจากคำจันท์ และบุญก็ได้ทุ่มความรักให้เขาจนหมด

หัวใจ บุญเคยบอกตนเองว่า ชีวิตนี้เห็นทีจะขาดบุญทิ้งไม่ได้เสียแล้ว บุญทิ้งเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขา

บุญทิ้งคอยเริ่มแข็งแล้วก็หัดคว้า คลาน...ตั้งไข่...และหัดเดิน... สิ่งเหล่านี้อยู่ในความดูแลเอาใจใส่เฝ้ามองของบุญตลอดเวลา

บุญทิ้งเริ่มชนและคือตามประสาเด็กทั่วไป บางครั้งทำข้าวของเสียหาย นับวันบุญทิ้งเกเรมากขึ้น เขาเอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ เมื่ออยากจะได้อะไร พ่อไม่ยอมเอาให้ เขาก็จะนั่งลงร้องไห้ดิ้นพรวดไปมา ผลที่สุดบุญก็ต้องยอมตามใจ เพราะรักลูก

“ลุงจะต้องใช้ไม้เรียวตีแกบ้าง” คำจันท์แนะนำลุงบุญ “เด็กเล็ก ๆ มักจะมีนิสัยคือกระด้างและโง่ พระคัมภีร์บอกว่า ความโง่มักอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม้เรียวจะตีสอนเขา และอีกตอนหนึ่งได้บอกว่า บุตรโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดา จงตีสอนบุตรชายของตนเมื่อยังมีหวังอยู่ อย่างจงใจให้เขาถึงความพินาศ บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดชังบุตรของตน”

บุญเงียบ ใจจริงแล้วเขาเห็นด้วยกับคำแนะนำของคำจันท์ แต่เขาไม่กล้าแม่แต่จะหยิบไม้เรียว “เด็กชายสองขวบกว่าลุงควรพาไปโบสถ์ เพื่อเขาจะได้เข้าเรียนในชั้นรวีวารศึกษา เขาจะมีโอกาสได้รับการสั่งสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ แล้วนิสัยของเขาจะดีขึ้น”

“โบสถ์?” บุญหน้านี้ว่ควมคิดในใจ “ฉันจะพาหน้าไปหาพวกคริสเตียนได้อย่างไรกัน ในเมื่อเขาไล่ฉันออกมาแล้ว”

“นี่ก็ใกล้วันคริสตมาสแล้ว ถ้าหากว่าลุงจะพาบุญทิ้งไปหัดร้องเพลงก็จะเป็นการดีมิใช่น้อย” คำจันท์เอ่ยชักชวน “ปีนี้คริสตจักรของเรามีการจัดพิเศษกว่าทุกปีที่ผ่านมา มีคณะนักร้องรุ่นจิ๋วและกีฬาสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ มีนักเทศน์มาจากในเมือง...”

บุญเมินหน้าไปทางอื่น!

“ลุงต้องพาบุญทิ้งไปให้ได้นะ หลายคนได้เตรียมของขวัญสำหรับเขาไว้แล้ว” นางเร่งเร้า

“ผมจะพยายาม” บุญรับคำ “เออ...เมื่อเวลาที่ลูกของคำจันท์คือไม่ยอมเชื่อฟัง คำจันท์ทำอย่างไร?”

“ก่อนอื่นฉันก็จะสั่งสอนเขาเสียก่อน สอนให้เขารู้ว่าเราเป็นคริสเตียนเป็นลูกของพระเจ้า เราจะต้องเป็นเด็กดี พระเจ้าทรงรักเด็กที่มีความประพฤติเรียบร้อย ถ้าหากว่าเขาทำผิดครั้งแรก ไม่ควรลงโทษเขาทันที ควรจะแนะนำตักเตือนว่าอะไรเป็นอะไร สิ่งไหนผิดสิ่งไหนถูก และบอกแก่ว่าต่อไปอย่าทำอีกนะ ถ้าหากว่าทำแม่จะลงโทษ”

สายตาของบุญแสดงความประหลาดใจ เขาถามคำจันท์ “แล้วเขาเชื่อฟังไหม?”

“ตอนแรกก็ไม่เชื่อหรอกค่ะ เมื่อแกทำผิด เราก็อำนาจโทษแกจริง ๆ ตามที่พูดไว้ทันที” คำจันทร์บอกด้วยความภาคภูมิใจ “ในที่สุดเมื่อแกถูกลงโทษก็เกิดอาการเจ็บหลาย ไม่ทำผิดอีกค่ะ”

“แต่บุญทึ่งยังเล็กเกินไปที่จะลงโทษอย่างนั้นได้” บุญแย้ง

“ไม่เล็กหรอกค่ะ ลูกของดิฉันถูกลงโทษตั้งแต่อายุได้สามสี่เดือน เด็กนับตั้งแต่เกิดจนถึงสี่ห้าขวบ ถ้าหากว่าเรากำพร้าบพร้าบศพแกไม่อยู่เสียแล้ว เราจะต้องตกเป็นทาสของแกตลอดไปค่ะ”

“อืม... ไม่น่าเชื่อ” บุญครางเบา ๆ

“ฉันพูดจริง ๆ ค่ะ” คำจันทร์ย้ำ

วันหนึ่งขณะที่บุญกำลังสาละวนอยู่กับการให้อาหารหมู บุญทึ่งได้เดินออกไปที่หน้าบ้าน และตรงไปที่แอ่งน้ำเด็กชายยิ้มด้วยความชอบใจ และใช้มือคนเล่นอย่างสนุกสนาน เมื่อเห็นว่าไม่สนุกเท่าที่ควร จึงถอดเสื้อออกและจุ่มลงไปใต้น้ำโคลนสกปรก เขาซักมันเหมือนกับที่เคยเห็นบุญซักผ้าที่ข้างบ่อน้ำ

“บุญทึ่ง ..บุญทึ่ง...” เสียงผู้เป็นพ่อเรียกดังแว่ว ๆ

เด็กชายยังคงเล่นง่วนต่อไป จนเนื้อตัวมีแต่ดินเประอะไปหมด

“อยู่ไหนลูก....มาหาพ่อเร็ว...” เสียงของบุญยังคงเรียกต่อไป

บุญทึ่งหันไปเมื่อได้ยินเสียงผู้เป็นพ่อเดินมาข้างหลัง

“หนูซักผ้า” เด็กชายบอกแก่บุญ

“เข้าบ้านเดี๋ยวนี้ ดูซิสกปรกมอมแมมไปหมด พ่อบอกก็ครั้งก็หนแล้ววว่า ไม่ให้ออกมาเล่นน้ำโคลน ทำไมไม่เชื่อ” เขาจับแขนลูกชายลุกขึ้นเขย่าและเงื้อมือขึ้นหมายจะลงโทษ แต่เขาก็ต้องยกมือค้างและค่อย ๆ ลดลง เขาไม่กล้าตีเพราะรักบุญทึ่งมากนั่นเอง

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ขณะที่บุญนั่งสานกระบุงอยู่นอกชานบุญทึ่งได้เดินเข้าไปในครัว เขาใช้ช้อนตักข้าวใส่ลงไปใต้น้ำ บุญรู้สึกเดือดดาลมาก เขาจับลูกชายยัดใส่ห้องทันที บุญทึ่งร้องไห้จ้า

“อยู่ในนี้แหละสอนเท่าไรไม่รู้จักจำ” บุญพูดด้วยความปวดร้าวใจ

“พ่อจำหนูไม่ทำแล้ว...เปิดประตู...เปิดประตูหน่อย”

“หนูต้องสัญญาก่อนว่าจะไม่ดื้ออีกต่อไป”

“ครับ...ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” เด็กชายพูดปนเสียงสะอื้น “ผมให้สัญญา”

ทันใดนั้นก็มียเสียงเคาะประตูหน้าบ้าน บุญผละจากห้องเดินออกไป เขามองทางหน้าต่างเมื่อเห็นว่าเป็นใคร จึงเปิดประตู

สมบัติและสมรยืนอยู่หน้าประตู

“ผมได้ข่าวว่าลูกบุญจะขายหมู” สมบัติร้องทัก

บุญพักหน้า “เชิญเข้ามาข้างในก่อนซิ”

สองสามีภรรยาก้าวเข้ามานั่งที่แคร่ไม้ไผ่

“เสียงอะไรคะ?” สมรถามบุญด้วยความสงสัย

“อ้อ...ลูกชายของผมเอง แกเกรมากผมจึงจับขังไว้ในห้อง นั่งรอเดี๋ยวนะผมจะไปจัดการก่อน”

สักครู่หนึ่งเจ้าของบ้านก็พาผู้ชายเดินออกมา บุญทิ้งไม้หลังมือปาดน้ำตาออก

“เด็กคนนี้ใช่ไหมที่ลูกเก็บได้จากข้างถนน?” สมรบิดถาม

บุญขยับตาเป็นสัญญาณบอกให้คนทั้งสองเงียบ เพราะเขาไม่อยากจะให้บุญที่รู้ความจริงข้อนี้

“ไหนมาใกล้ ๆ หน่อย” สมรดึงแขนบุญทิ้งเข้ามาใกล้ “ชื่ออะไรคะ?”

“บุญทิ้งครับ” เด็กชายตอบทั้ง ๆ ที่ยังสะอื้นอยู่

“ชื่อเพราะจัง มีปานที่แก้มซ้ายเสียด้วย” สมรบิดว่า “ไปอยู่กับน้ำทั้งสองไหม?”

บุญทิ้งส่ายหน้า และเกาะแขนบุญไว้แน่น

สมรบิดมองเด็กชายด้วยความพิจารณา ดูเหมือนว่าเขาไม่เคยสนใจเด็กคนไหนเท่ากับบุญทิ้งเลย บุญทิ้งมีบางสิ่งบางอย่างที่ประทับใจเขามาก แท้จริงแล้ว เขาอยากจะขอเอาไปเลี้ยงเสียเอง เพราะเขาแต่งงานมาก็หลายปีแล้ว แต่สมรเป็นหมัน

สมรบิดอยากจะมีลูกไว้สืบสกุลสักสองคน แต่ก็ต้องหมดหวัง

“ถ้าหากว่าเราอยู่กินกับโสภ ปานนี้ลูกคงจะโตขนาดบุญทิ้งแล้ว” สมรบิดบอกตัวเอง “เราแต่งงานกับสมรก็เพื่อเห็นแก่คุณพ่อเท่านั้น”

สมรบิดพยายามสลัดความคิดฟุ้งซ่านให้ออกไปจากสมอง เขาไม่อยากจะเก็บเอาเรื่องในอดีตมาเป็นภาระหนักในจิตใจอีก เพราะคิดถึงเรื่องนี้ทีไร เขารู้สึกไม่สบายใจ เขาหันไปทางเจ้าของบ้าน แล้วถามว่า “ลุงจะขายหมูก็ตัว?”

“คุณต้องการกี่ตัว?” บุญย้อนถาม

“สักสองสามตัว”

“ไปดูที่คอกหลังบ้านซิ...แล้วเลือกเอา” บุญบอกพร้อมกับเดินนำหน้าไปที่คอกหมู

บุญทิ้งมองดูสมรบิดอย่างไม่วางตา สมรบิดเองก็ประหลาดใจ ที่พบกับเด็กชายเป็นครั้งแรก ก็รู้สึกชอบใจและอยากจะขอไปเลี้ยงเป็นลูกทันที

วันอาทิตย์ต่อมา บุญได้พาบุญทิ้งไปเรียนรวิวารศึกษาที่โบสถ์ ตามคำแนะนำของคำจันทร์

“โน่นไงพ่อ...พี่คำฟอง” เด็กชายชี้มือบอกพ่อของตน “พ่อไปเถอะหนูจะอยู่เล่นกับพี่คำฟอง”

บุญส่งลูกชายที่เรือนไว้หลังเก่า ซึ่งกันเป็นห้องสอนเด็กในวันอาทิตย์ แล้วเดินเลยมายังอาคารของโบสถ์ เมื่อผู้คนเห็นบุญเขาก็พากันเข้ามาทักทายแสดงความยินดี โดยเฉพาะอาจารย์ปริชาดูเหมือน

จะตื่นตื่นมากกว่าเพื่อน รอยยิ้มแห่งมิตรภาพปรากฏอยู่บนใบหน้าของพี่น้องคริสเตียนทุกคน
ครอบครัวของประพันธ์ก็ตื่นตื่นไม่น้อยเหมือนกัน ที่เห็นว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน

เช้าวันนี้บุญรู้สึกตื่นตื่นและประหม่า เขาจดจำอะไรไม่ค่อยจะได้ ไม่ว่าจะเป็เพลงหรือเทศนา
เขาเพียงแต่จำได้นิดเดียวเท่านั้น ที่นักเทศน์ได้พูดว่า “การที่คุณอ่านตำราเกี่ยวกับช่างไม้หรือวิชาการทำ
นาสักร้อยเล่มพันเล่ม ก็ไม่สามารถทำให้คุณเป็นช่างไม้หรือชาวนาได้ การที่คุณจะเป็นช่างไม้หรือ
ชาวนาได้อย่างแท้จริงก็คือ ลงมือทำงาน ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าคุณจะอ่านพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบ
สักร้อยเที่ยวพันเที่ยว และรู้จักพิธีกรรมต่าง ๆ มากมาย ก็ไม่สามารถที่จะทำให้คุณเป็นคริสเตียนได้ การ
ที่คุณจะเป็นคริสเตียนได้ก็คือสารภาพความผิดบาปและเชื่อ ฟังวางใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า”

บุญต้องยอมรับว่า เขาได้ห่างเหินละเลยไม่สนใจใยดีต่อพระเจ้ามาเป็นเวลานานโข เขาเกลียด
และคิดบฏต่อพระองค์ แต่พระองค์ยังทรงรักเขา เขาคิดถึงความรักที่เขามีต่อบุญทิ้ง และคิดถึงความรัก
ของพระเจ้าที่มีต่อเขา ทำให้บุญต้องก้มศีรษะลงอธิษฐานต่อพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นความรู้สึกอัน
ลึกลับก็บังเกิดซาบซ่านอยู่ในจิตใจของเขา ศิษยาภิบาลได้บอกบุญว่า “คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับ
พระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำซึ่งหยั่งรากของมัน
ออกไป เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้ง
แล้ว เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล”

บทที่ 7 อดีตที่ลืมไม่ลง

“เมื่อไหร่จะมีเงินพอใช้พอจ่ายเสียที นี่ยืมเขามากี่หมัดไปแล้ว”

เสียงบ่นของมะลิปลุกสนให้เหลียวมามอง เขาตอบไปว่า “หยุดบ่นเสียทีได้ไหม เดี่ยวบอกให้เจ้าสี่บมันตักเอาข้าวในยุ้งไปขายที่โรงสีสักหาบสองหาบซี”

“เออ...แกก็คิดแต่จะขายข้าว อีกสองสามเดือนก็ไม่มီးอะไรจะกินหรือ” เสียงโด้กกลับมา “แกนั่นแหละเอาเงินไปซื้อสิ่งของที่ไม่จำเป็นเสียหมด”

“แกว่าใคร?” เสียงของสนเคียด

“ก็จะใครเสียอีกเล่า? ยังมีหน้ามาถาม”

“ซื้ออะไรไม่จำเป็น! บอกมาซี?” สนลุกพรวดพราดพร้อมกับปาบุหรีในมือทิ้งลงใต้ถุน

“ก็ไอ้ที่ปาทิ้งนั่นแหละ เผาผลาญเงินคืนัก” ภรรยาของสนไม่ยอมลดละ

“มันเรื่องของฉัน ฉันเป็นคนหาเงิน แหม...สูบบุหรีแค่นี้มันหนักหนาอะไร?”

“ศิษยาภิบาลเดือนก็ครั้งก็หนแล้ว ให้เลิกเสีย เลิกเสีย มันไม่ดี” เสียงของมะลิเพลาลงบ้าง “เอาเงินซื้ออย่างอื่นจะมีประโยชน์กว่า”

“เธอรู้ได้อย่างไรว่ามันไม่ดี” สนเถียงคอเป็นเอ็น “ไม่เห็นมีพระคัมภีร์ข้อไหนห้าม?”

มะลิเดินกระพืดกระพืดกลับไป

หน้าของสนแดงด้วยความโกรธ เนื่องจากผิวของเขาดำจึงแลดูจนเขียวคล้ำ สีระที่ล้านเตียนทำให้เขาดูแก่กว่าวัยรอยตีนกาปรากฏอยู่บนหางตา แต่ทว่าร่างกายของเขายังแข็งแรง สนมีลูก 6 คน คนสุดท้ายท้องเพิ่งจะได้ขวบเศษ ลูกชายคนโตสองคนแต่งงานไปแล้ว และปลูกบ้านอยู่ติด ๆ กับบ้านของสน คนรองลงมาเป็นผู้หญิง เธอเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงภายในงานบ้าน ลูกชายอีกสองคนรองสุดท้ายกำลังเรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนประชาบาลประจำหมู่บ้านห้วยจระเข้

นับตั้งแต่แต่งงานกันมา สนบอกกับตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ไม่เคยมีความสุขที่แท้จริงในชีวิตเลย ตลอดวันเวลาอันยาวนาน มีปัญหาสารพัดร้อยแปดพันประการเกิดขึ้น บางครั้งแทบจะทำให้เขากลายเป็นคนบ้า อยากจะหนีเตลิดไปให้ไกลแสนไกล แต่เมื่อหวนคิดถึงพวกลูก ๆ เขาก็ปลงไม่ตก ตัดสินใจไม่ได้เด็ดขาด จำต้องสู้ทนไปอย่างซังกะตายวันหนึ่ง ๆ หวานอมขมกลืนทุกนาที

สนอยู่กินฉันสามีภรรยา กับมะลิมาเป็นเวลาร่วมยี่สิบปีแล้ว แต่ดูเหมือนมันเนิ่นนานเป็นร้อยปี ยิ่งอยู่ด้วยกันนานเท่าไร เขาก็ไม่เข้าใจในตัวภรรยา มากขึ้นเท่านั้น มะลิเอาแต่ใจตัวเอง จู้จู้จุกจิก ขี้บ่น คอยแต่จะห้ามปรามตักเตือนสั่งสอนเขาคล้ำกับว่ามีใช้สามี เสียงบ่นพึมพำที่ดังอยู่ตลอดทั้งวัน ทำให้ความสุขที่พอมีอยู่บ้างก็รีบโอบบินหนีไป

สนไม่เข้าใจจริง ๆ!

“ใครจะเป็นเหมือนเราบ้างนะ?” สนถามตัวเอง “ไอ้เราก็พยายามอย่างเต็มที่แล้ว ทุกปีก็ทำนา หน้าแล้งก็รับจ้างทำสวนปลูกผัก แล้วจะเอาอย่างไรกับเราอีก ไม่น่าเลยจริง ๆ” สนคร่ำครวญกับสายลม

“พ่อ...กินข้าวเถอะ” เสียงเรียกปลุกให้สนสะดุ้งเล็กน้อย เขาหันไปมองเห็นลูกชายสองคนกำลังเตรียมจะไปโรงเรียน

“กินก่อนเถอะ พ่อยังไม่หิว” เขาบอกลูก

เด็กสองคนเริ่มลงมือจัดการกับอาหารเช้าอย่างเอร็ดอร่อย เสียงคุยกันกระหุงกระหิงตามประสาเด็ก จับใจความอะไรไม่ค่อยได้ สักครู่หนึ่งเด็กทั้งสองก็เดินมาหาสน

“พ่อ...ขอหนูห้าสิบตางค์” คนโตแบมือหراثรงหน้าสน

“หนูด้วย...ห้าสิบตางค์” คนรองเอาอย่างบ้าง

สนจ้องหน้าลูกด้วยความประหลาดใจ

“เอาไปทำไม...ข้าวก็กินอิ่มแล้ว” สนถึงตาใส่ “พ่อไม่มีตางค์”

“โธ่...พ่อหนูจะเอาไปซื้อทอफीไว้อมระหว่างพักเที่ยง เพื่อน ๆ เขายังมีกันเลย”

“พักเที่ยงก็กลับมากินข้าว ไม่ต้องอมต้องเอมหรือทอफीนะ” สนว่า

มะลิเดินออกมา เด็กทั้งสองหันไปมองตาละห้อย “ให้มันไปเถอะ...แถมนี้ขี้เหนียวไม่เข้าเรื่อง ลูกขอคนละห้าสิบตางค์เท่านั้น”

“ห้าสิบตางค์มันก็เงินนะเธอ คูชิ ฟันจะพังหมดปากแล้ว ก็เพราะไอ้ทอफीนี่แหละ” สนพูดด้วยความไม่พอใจ

ลูกชายคนโตแยกเขี้ยวให้ผู้เป็นพ่อดูแล้วพูดว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลย เห็นไม่พ่อ?”

“ให้มันไปเถอะเดี๋ยวจะสาย เข้าห้องเรียนไม่ทัน ครูจะตีเอา” มะลิเร่งรัดสามี

“เอ๊ะบอกว่าไม่มี..ไม่มี..พูดภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง?” สนโกรธหน้าแดง

มะลิควักเศษเหรียญออกมาจากชายพกผ้านุ่ง ส่งให้ลูกคนละเหรียญ “เอานี้ลูก...แล้วรีบไปนะ อย่าเถลไถลตามทางเดียวไม่ทัน ตอนเที่ยงรีบกลับมากินข้าว”

สนมองตามหลังเด็กทั้งสอง พร้อมกับส่ายหน้าด้วยความไม่เข้าใจในตัวของภรรยา เธอไม่เคยให้เกียรติและเชื่อฟังเขาเลย ด้วยความกตัญญูทำให้สนต้องหาทางออกนอกบ้านทุกวัน กว่าจะกลับก็มีดคำ บางวันก็แวะไปดูเขาชนไก่ บางวันก็ขลุกอยู่ตามบ้านญาติพี่น้อง

ความบาดหมางทวีขึ้นเรื่อย ๆ

ชีวิตของคนทั้งสองเป็นเหมือนแก้วที่มีรอยร้าวตั้งแต่เริ่มแรก และรอยร้าวนั้นค่อย ๆ ขยายวงกว้างออกไป และกว้างออกไป ในที่สุดก็มาถึงจุดหนึ่ง ที่แก้วนั้นจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ และเมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็ยากที่จะนำมาประกอบให้เข้ารูปเดิมได้อีกครั้งหนึ่ง

และแล้วฝันร้ายที่คาดหมายไว้ก็ได้อุบัติขึ้นในครอบครัวของสน เมื่อมะลิได้ข่าวระแคะระคายว่า สามิของเธอไปติดพันกับผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่บ้าน เหมือนหนึ่งมีเหล็กที่เผา ร้อนแดงจามานาบที่หัวใจของเธอ สุดที่จะทนได้ มะลิตื่นเร่า ๆ เธอจะยอมเสียทองเท่าหัว แต่จะไม่ยอมเสียผิวให้ใครเธอตรงแนวไปยังบ้านของกลุ่มปรัภัยทันที

“อีแวอยู่ไหม?” มะลิตะโกนเสียงสั้น

“ใคร?” เสียงถามจากบนบ้าน

“อ้อ...ลงมานี่ซิแม่ตัวดี”

“นำมะลิหรือ ขึ้นมาบนบ้านก่อนซิ” หญิงสาวผู้มีนามว่าแว โผล่ออกมาพร้อมกับร้องเชื้อเชิญตามธรรมเนียม

“ไม่ต้อง!” มะลิตอบสะบัดหน้า ดวงตาแฝงไว้ด้วยความอาฆาตเหมือนเสือแม่ลูกอ่อน “มึงใช้ไหมที่คิดจะแย่งผิวกู”

มะลิเปิดฉากใช้ภาษาพ้อขุนรามทันที!

“ฉันเปล่านะน้ำ ฉันไม่รู้เรื่อง!” หญิงสาวเจ้าของบ้านรีบปฏิเสธเป็นพัลวัน “นำไปได้ยินมาจากไหนล่ะ?”

“มึงไม่จำเป็นต้องรู้ว่า กูรู้มาจากไหน รู้แต่เพียงว่ากูรู้ก็แล้วกัน!” มะลิกมมือชี้หน้าหญิงสาว มืออีกข้างหนึ่งรวบผ้านุ่งขึ้นมาเหน็บหยักรั้ง เตรียมตัวประจัญบานตามสัญญาชาตญานของผู้หญิง

“ฟังฉันก่อนซิ” แวโบกไม้โบกมือ! “นำสนเขามาหาฉันเอง ฉันก็ห้ามเขาแล้ว”

“มาหามึงเองเถอะ! อี...หนอยแน่คิดจะแย่งผิวกู!”

หญิงสาวถูกคำอย่างหยาบคาย ถึงกับหน้าซีดเผือด

“มึงตายเสียเถอะ” ว่าแล้วมะลิก็กระโดดขึ้นบนบ้าน แวเตรียมตัวหนีอยู่ก่อนแล้ว จึงหันหลังวิ่งพรวดพราดลัดกลางเรือนลงทางบันไดหลังบ้าน หายเข้าไปในป่ากล้วยทันที

“ดีแล้ว อี..ฝากไว้ก่อน สักวันหนึ่งกูจะเอาเลือดหัวมึงออกให้ได้!”

ความเคียดแค้นชิงชังสุ่มท่อมทันอยู่ในหัวของหญิงลูกหก เธอกลับมาบ้านอย่างรีบเร่ง เมื่อมาถึงก็พบว่า สนกำลังนั่งอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านอย่างสบายอารมณ์ สนไม่คิดว่ามะลิได้ไปก่อเรื่องวิวาทกับแว เมื่อเห็นภรรยาเดินมาแต่ไกลก็รู้สึกเฉย ๆ ไม่สนใจ ไม่กระตือรือร้น แต่เขาสังเกตเห็นว่า วันนี้มะลิเดินเร็วผิดปกติ เธอมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรหรือเปล่า? สนถามตัวเอง

จนกระทั่งเธอเดินเข้ามาใกล้
“อ้อ...นั่งอยู่นี่เอง” มะลิยกมือชี้หน้าสามี “ไอ้แก่...ไอ้เต่าหัวงู ริจะกินหญ้าอ่อน”
เสียงกริ้ววราวดของมะลิทำให้สนผลุดลุกขึ้นขึ้นทันที
“มีเรื่องอะไรหอรอมะลิ?” เขาถามเสียงเรียบ ๆ
“ยังจะมาทำแกลิ่งไก่ กินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้องแก็ไปทำอะไรกับอีแวมมัน บอกมานะ?”
“แวม...แวมไหน?” สนยังงง ๆ
“ก็อีแวมลูกตาเต็ม ชาวบ้านเขาเล่าลือกันทั้งหมู่บ้านงมหน้าไหมล่ะ?”
มะลิยื่นหน้ายื่นตาถาม
“ฉันไม่รู้เรื่อง!” สนใช้มือลูบหัวที่อึดคัดผมไปมา
“หะ...ไม่รู้เรื่อง ไม่มีฝอยหมามันไม่จี๋หอรอก!”
“โธ...ก็ไปเยี่ยมเขาเหมือนไปเยี่ยมคนอื่นนั่นแหละ ตาเต็มมันเพื่อนฉัน”
“เพื่อนบ้านหะ...แก็จะเอาอีแวมเป็นเมียห้อยนะหิ”
“มะลิ...เธอพูดอะไรบ้า ๆ ฉันมันแก็แล้วนะ!”
“อ้อ...แก็ ๆ อย่างนี้ตัวคีนึกแหละ!” มะลิว่าลอด ๆ
“เลิกพูดคิกว่า ...เดี๋ยก็อดไม่ได้ เดือดร้อนกันหมดหอรอก” สนเตะฝ่าห้องคังโครมเบือเรือ
“ฉันขอยื่นคำขาคให้แก็เลิกคิกค้อกับอีแวมนับคั้งแตวันนี้เป็นคต้นไป ถ้าไม่เชื่อแล้วละก็ค้อคยค
มันจะค้อตาคกันไปข้างหนึ่ง” เสียงของมะลิจริงจ้งมากคขึ้น
สนพยายามระงับสติอรรมณ้อย่างคสุดคความสามารถ แต่มันก็คสุดที่จะระงับเอาไว้ได้ เขาชี้หน้า
มะลิพร้อมคกับพูดคด้วยเสียงคเรียด ๆ ว่า “เธอมันจะมากไปแล้ว ฉันคแต่งงานกับเธอหิใช่เอาเธอมาเป็นแม่
นะ เธอคต้องฟังฉันทุกคอย่างคตามพระคัมภีร์คสอน”
“อย่าเอาพระคัมภีร์มาอ้าง คนคช่วยคอย่างแก็พระเจ้าไม่ฟังหอรอก” มะลิค้คขึ้นคกลางคัน
“ฉันคอยากจะบอกให้เธอรู้วว่า ฉันคแต่งงานกับเธอหิเพราะ...” เสียงของฝ่ายชายเจียบหายไป
“เพราะอะไร...บอกมานะ?” มะลิเร้งเสียงเรือวปรีือ
“อย่าให้พูดคิกว่า แสลงใจเปล่า ๆ”
“บอกมา...บอกมาเดี๋ยนี้!”
“ฉันคแต่งงานกับเธอหิเพราะ ฉันคต้องการเอาชนะไอ้บุญมันคต่างหาค” สนโพล่งออกไป
“ต้าย..ตาย” มะลิร้องกริคคสุดเสียง แล้วปลือยโฮออกมาคทันที
“ฉันไม่เคยคิครักเธอมากค่อนเลย ฉันเห็นเธอมาแ่งเอาคความรักจากเพื่อนฉันไป ฉันจิงหาคทาง
กคั่นแก็ลิ่งเธอ ...มันก็คทำคั่น ที่คแตงนี้หิเพราะคความจ่าใจหอรอกนะ”

สุดท้ายมะลิจะยืนฟังต่อไม่ได้ เธอเอามือทั้งสองข้างปิดหน้าร้องไห้ และรีบวิ่งขึ้นไปบนบ้านทันที ลูกคนเล็กสะดุ้งตื่นมองผู้บังเกิดเกล้าด้วยความ ไร้เดียงสา หนูน้อยไม่รู้หรือกว่า อะไรได้บังเกิดขึ้น ระหว่างพ่อกับแม่

สนยืนซึมอยู่กับที่ สมองของเขาว่าอุ่น เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรต่อไป เขาคว้าเสื้อมาสวมแล้วก้าวลงจากบ้าน เสียงสะอื้นร่ำไห้ของมะลียังคงดังไม่ขาดสายระหว่างทางสนเดินสวนทางกับ ลูกสาวคนกลาง ซึ่งไปหาเก็บผักในสวนและกลับมา

“พ่อจะไปไหน?” เธอถาม

“เอ้อ... ธุระบ้านเหนือหน่อย” เขาตอบโดยไม่ยอมมองหน้าลูกสาว

ลูกสาวมองตามหลังผู้เป็นพ่อด้วยความประหลาดใจเขาพอจะเคาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่บ้าน

สนยังคงเดินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง เขาไล่เลาะไปตามทางเดินในสวน บางตอนเป็นสวนกล้วย บางตอนเป็นสวนมะพร้าว มีคูน้ำอยู่สองข้างทางขนานไปตลอดแนว ตะวันยามบ่ายส่องลอดทางมะพร้าวลงมากระทบผิวน้ำ ปลาตัวโต ๆ กระโดดซบเหวี่ยงทำให้กระเพื่อมเป็นระลอกคลื่นวิ่งกระทบฝั่ง

สนนั่งลงและคิด!

“ชีวิตของคนเราไม่แตกต่างจากสภาพนี้เท่าใดนัก มักจะพบกับ “คลื่นแห่งชีวิต” อยู่เสมอ บางคลื่นรุนแรง บางคลื่นปานกลาง และบางคลื่นบางเบา ซึ่งแล้วแต่ว่า ปัญหานั้นจะเกิดขึ้นใกล้ตัวมากน้อยเพียงไร ต่างกันอยู่แต่ว่า คลื่นในน้ำเมื่อวิ่งมากระทบฝั่งแล้วก็สร้างซาไป แต่คลื่นชีวิตจะวิ่งมากระทบลูกแล้วลูกเล่า ไม่ขาดสาย จนบางครั้งเกือบจะยืนสู้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว บางครั้งชวนเซล้มลง”

สนคิดถึงผู้ที่ช่วยแบกภาระหนักในใจของเขา เขาคิดถึงเพื่อนบ้าน คิดถึงบ่อนการพนัน คิดถึงเหล้า คิดถึงแ้ว และคิดถึงคริสตจักรและศิษยาภิบาล เขาจะเลือกไปหาใครดี

เขาเดินไปพลาง ชั่งใจไปพลาง

ในที่สุดเขาก็เลือกเอาอันดับสุดท้าย

บทที่ 8 มีดมืดก่อนฟ้าสว่าง

เจ็ดปีผ่านไปมิเน็นซ่า บุญบอกกับตัวเองว่า มันเป็นปีแห่งความคิดและความเข้าใจใหม่ โลกเริ่มสดใส เขาใช้เวลาเกือบทั้งหมดอยู่กับบุญ ทั้ง ลูกชายคนเดียวของเขา คนทั้งสองช่วยกันเลี้ยงหมู ผู้คนในหมู่บ้านหนองบอนมองเห็นการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของบุญอย่างชัดเจน

เกือบทุกคนแสดงความยินดีกับชีวิตใหม่ของเขา

แต่มีบางคนเท่านั้น ที่ไม่ค่อยชอบหน้าบุญ

ตื่นเช้าขึ้นมา ทั้งสองพ่อลูกจะจัดการหุงหาอาหารรับประทาน เสร็จเรียบร้อยก็จัดอาหารให้แก่สัตว์เลี้ยง ต่อจากนั้นบุญทั้งก็แต่งตัวไปโรงเรียน ส่วนบุญก็ถือมีดเข้าไปหาผักในไร่ กว่าจะกลับมาก็บ่ายโง เป็นประจำเช่นนี้เกือบทุกวัน เว้นวันอาทิตย์ ในวันเสาร์บุญจะต้องทำงานหนักเป็นสองเท่าของวันอื่น แต่ก็มิมีบุญทั้งเป็นผู้ช่วย

พ่อลูกจะใช้เวลาเกือบตลอดทั้งวันของวันอาทิตย์อยู่ในคริสตจักร บุญทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างเอาจริงเอาจัง จนบรรดาสมาชิกทั้งหลายมองเห็นความรักพระเจ้าในตัวของเขาจึงขอร้องให้บุญเป็นผู้ปกครองคนหนึ่ง บุญได้พยายามพุ่มพุกสอนบุญทั้งให้เข้าใจในวิถีชีวิตของคริสเตียนที่ดี เขารู้สึกดีใจเป็นอย่างมาก ที่เห็นลูกชายชอบร้องเพลง อธิษฐาน ท่องข้อพระคัมภีร์และชักชวนคนอื่น ๆ ไปโบสถ์ อีกทั้งยังขยันขันแข็งในการเล่าเรียนอีกด้วย จนครูประจำชั้นถึงกับเอ่ยปากชม

วันหนึ่งหลังจากที่โรงเรียนเลิกแล้ว บุญทั้งเดินกลับบ้านพร้อมกับพวกเพื่อน ๆ เมื่อเดินผ่านหน้าบ้านของเชิดอดีตครูประจำตำบล บุญทั้งเห็นสมบัติซึ่งเป็นลูกชายของเชิดนั่งอยู่ที่ม้ายาวหน้าบ้านสมบัติยิ้มให้เด็กชายแต่ไกล เมื่อบุญทั้งเดินเข้ามาใกล้ สมบัติก็ก้มมือเรียก

“บุญทั้ง...มานี่หน่อยซิ”

เด็กชายหันไปมองหน้าเพื่อน แล้วหันกลับไปมองสมบัติ

“ไปซิ...เขาเรียกแล้ว” เพื่อนคนหนึ่งลุนหลังบุญทั้ง

เด็กชายเดินเข้าไปหาด้วยท่าทางเหนียวอาย

“โรงเรียนเพิ่งเลิกหรือ?...” สมบัติถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ครับ” บุญทั้งตอบ

“ต้องรีบกลับหรือเปล่านี่?...อยู่คุยกับน้ำสั๊กประเดี๋ยวได้ไหม น้ำคืดจะมารอหนูตั้งหลายวันแล้ว แต่ไม่ค่อยจะมีเวลาว่าง ตอนนี้กำลังเตรียมเกี่ยวข้าว”

“ผมต้องรีบกลับไปช่วยพ่อเลี้ยงหมูครับ” เด็กชายตอบตามความจริง

“น้ำคืดถึงหนู อยากจะไปเยี่ยมที่บ้านได้ไหม?”

บุญทิ้งมองหน้าชายที่นั่งเบื่องหน้าด้วยความประหลาดใจ นับตั้งแต่จำความได้ก็มีเพียงสมบัติคนเดียวที่บอกคิดถึงเขา

“น้ำสมรเขาทำขนมจะเอาไปวัดพรุ่งนี้ น้ำเลยขอแบ่งเขาหน่อยหนึ่งให้บุญทิ้ง” สมบัติพูดพลางหยิบห่อขนมขนาดเขื่องที่วางอยู่ข้าง ๆ ส่งให้บุญทิ้ง เด็กชายไหว้แล้วรับมาถือไว้ “เอาไปแบ่งให้พ่อกินบ้าง บางทีพรุ่งนี้ ถ้าน้ำว่าจะไปเยี่ยมที่บ้าน”

พอดีสมรลงมาจากบนบ้าน เธอเดินมานั่งเคียงข้างกับสมบัติ สมรเป็นหญิงร่างสูงท่วม ชอบใส่เสื้อลายที่เป็นลูกไม้ ผมยาวแต่รวบมัดไว้ข้างหลัง ซึ่งเหมือนกับหญิงตามชนบททั่วไป

“ถ้าเรามีลูกน่ารักอย่างนี้สักคนก็คืนะพี่สมบัติ?” เธอเอียงไปเปรยกับสามี

“อืม...” สมบัติครางในลำคอ

“หนูมาอยู่กับน้ำเอาไหม? น้ำจะส่งหนูเรียนต่อมอศอในเมือง” นางว่า “ปีนี้เรียนจบประชาบาลแล้วใช่ไหม?”

“ครับ” บุญทิ้งพยักหน้า “แต่ผมมาอยู่กับน้ำไม่ได้หรอก เพราะพ่ออยู่คนเดียว ไม่มีใครช่วยงาน”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่” สมรว่า “เมื่อคิดถึงหรืออยากช่วยพ่อทำงาน ก็ไปหากก็ได้”

“ผมส่งสารพ่อครับ เพราะพ่อแก่แล้ว พ่อเหงา”

“ดูท่าทางแกร็กพ่อมากนะ” สมบัติหันไปพูดกับภรรยา “ถ้าแก่รู้ความจริงคงจะเสียใจ”

“ความจริงอะไรครับ?” บุญทิ้งถามด้วยความสงสัย

“อ้อ... ไม่มีอะไรหรอก น้ำเขาพูดเล่นนะ” สมรรีบกลบเกลื่อน เธอใช้เล็บหยิกคันแขนสามีเป็นการปรามไม่ให้พูด

“ถ้าหากว่าอยากกลับก็กลับเถอะ” สมบัติบอก “เดี๋ยวพ่อจะคอยเฝ้า”

เด็กชายบุญทิ้งเดินจากไป ปล่อยให้สองสามีภรรยาเฝ้าตาม สมบัติหันมามียิ้มกับสมร แต่มันเป็นยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความเศร้า

และถ้าหากว่าคนทั้งสองรู้ความจริงที่ลึกเข้าไปอีกชั้นหนึ่ง มันจะเป็นความเศร้าซ้อนความเศร้าสักเพียงไรหนอ

อาทิตย์ปลายเดือนธันวาคม เย็นมาถึงตามกาลเวลา อากาศค่อนข้างเยือกเย็น เพราะมันเป็นช่วงฤดูหนาวหมู่บ้านหนองบอนยังคงเงียบสงบเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนัก เว้นแต่ชีวิตของบุญและอาคารของคริสตจักร เกือบทุกส่วนได้รับการตกแต่งด้วยกระดาษสีฉูดฉาดและดอกไม้สด เพื่อเตรียมงานฉลองคริสตมาส ดูเหมือนว่าวันนี้เป็นวันที่มีความหมายมากที่สุดในชีวิตของผู้ที่เชื่อพระเจ้าในหมู่บ้านหนองบอน บรรดาผู้ใหญ่ตื่นตื่น หนุ่มสาวดีใจ เด็ก ๆ ร่าเริง โดยเฉพาะเด็กชายบุญทิ้ง ก่อนเข้านอนเขาถามพ่อว่า “พ่อ... พรุ่งนี้เป็นวันคริสตมาส เราจะต้องไปโบสถ์แต่เช้าใช่ไหม?”

“อืม...” บุญโคลงศีรษะที่หงอกประปราย

“คนคงจะแยะใช่ไหมพ่อ?”

“อืม...”

“ผมจะใส่ชุดใหม่ที่พ่อซื้อให้”

“อืม” ผู้เป็นพ่อยังคงครางประโยคเดิม

“พຽ່ງนี้พ่อเทศน์หรือ?” บุญทิ้งซองสัยเอียงหน้าเข้ามาถามใกล้ ๆ เมื่อเห็นสายตาของบุญยังคงจับอยู่ที่หนังสือปกคำเล่มนั้น

“ไม่หรอกลูก” บุญเงยหน้าขึ้น “พ่อกำลังอ่านพระคัมภีร์ และรู้สึกตื่นเต้นเกี่ยวกับวันประสูติของพระเยซูคริสต์มันมิใช่สั้นสะเทือนเฉพาะโลกของเราเท่านั้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์และจักรวาลก็พลอยตื่นเต้นไปด้วย ช่างยิ่งใหญ่สมกับเป็นพระเจ้าจริง ๆ”

“อะไรพ่อ...ผมไม่เข้าใจ?”

“พ่อกำลังพูดถึงวันที่พระเยซูคริสต์ประสูติ มีพวกทูตสวรรค์ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า มีนักปราชญ์มาจากทิศไกล มีพวกเลี้ยงแกะมานมัสการ มันช่างเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจจริง ๆ พ่ออยากจะอยู่ในเหตุการณ์วันนั้นด้วย”

เด็กชายอ้าปากหวาดคิด ๆ กันสองสามครั้ง บุญหันมามองและบอกว่า “ถ้าวงก็เข้าอนเสียดูลูกพຽ່ງนี้จะได้ตื่นแต่เข้าไปโบสถ์ ปีนี้เขาเชิญคริสตจักรอื่นมาร่วมด้วย คนคงจะมากกว่าปีที่แล้ว”

“คริสตจักรไหนบ้างพ่อ?”

“ที่พ่อรู้แน่ ๆ ก็คือคริสตจักรบ้านห้วยจระเข้และคริสตจักร...”

บุญพูดด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก ทั้งนี้เพราะวันรุ่งขึ้นเขาอาจจะเผชิญกับใครในอดีตบางคน เขาจะวางตัวอย่างไร ในฐานะที่เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรหนองบอน เขาไม่อยากจะพบกับภาพที่ขมขื่นในอดีตอีกครั้งหนึ่ง

ความคิดของเขาสว่างโพล่ง ในขณะที่แสงไฟจากตะเกียงถูกหริ่ง ๆ และดับในที่สุด

8.00 น. เสียงเพลงไทยเดิมที่ถูกดัดแปลงเนื้อร้องเสียใหม่ ดังกังวานไปทั่วบริเวณคริสตจักร ผู้คนแต่งกายด้วยผ้าขนานสี เดินกับขวกไขว่ ปรำถูกปลุกขึ้นอย่างลวก ๆ เพื่อใช้ชั่วคราว หลังคามุงด้วยทางมะพร้าว พื้นปูด้วยเสื่อกกอันนุ่มนิ่ม เด็ก ๆ พากันวิ่งเล่นอยู่กลางสนาม ทางด้านหลังโบสถ์คนกลุ่มหนึ่งกำลังขมิ้มมันทำอาหารเพื่อเลี้ยงฉลองเสียงดำน้ำพริกและสับเนื้อดั่งประชันขันแข่งกันกับเสียงสนทนา

ทุกคนมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส!

เวลาผ่านไปเพียงไม่นานนัก สถานที่ดูเหมือนว่าจะแคบไปถนัดทีเดียว บุญทิ้งงูมือพ่อเดินเข้าประตูของคริสตจักร ปรีชาเร่เข้ามาทักทาย เขาแต่งกายด้วยกางเกงสีดำเสื้อขาวแขนยาว ผูกเนคไทเส้นขนาดเขื่อง คู่มือหน้าของเขามีอาการเหน็ดเหนื่อยมาก เหงื่อเม็ดโต ๆ ผุดขึ้นเต็มใบหน้าและซอกคอ เลื้อด้านหลังเปียกชื้น

“ผมรอตั้งนาน” ปรีชาเอ่ยทักประ โยคแรก เขายิ้มให้บุญและหันไปลูบหัวบุญทิ้ง “เหม...วันนี้แต่งตัวเสียหล่อ”

บุญทิ้งยื่นบิวดไปมาด้วยความเงิน

“มีอะไรที่จะให้ผมช่วยหรือครับ?” บุญถาม

“เปล่า...เปล่า...” ศิษยาภิบาลรีบปฏิเสธ “แต่ผมมีเรื่องด่วนเป็นส่วนตัว คืออย่างนี้...” ปรีชาบอกเบา ๆ พร้อมกับทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ บุญ บุญหันไปบอกลูกชาย “ไปวิ่งเล่นกลางสนามกับเพื่อนไป พ่อมีธุระคุยกับศิษยาภิบาลหน่อย”

โดยไม่ให้พ่อเตือนซ้ำสอง บุญทิ้งผละไปทันที

“เมื่อเข้าคุณสนและภรรยา และอาจารย์เอนกมาหาผม...”

“ผมคิดไว้แล้วไม่มีผิด” บุญขัดจังหวะ “เขาว่าไงบ้างครับ”

“เขาไม่ได้พูดอะไรมาก แต่เขาอยากจะพบคุณบุญ” ปรีชาว่า

“อยากพบผม” บุญเบิกตากว้าง “พบทำไม?”

“เรื่องเกี่ยวกับเงินหายเมื่อสี่สิบกว่าปีที่แล้ว”

“เรื่องมันแล้วกันไปแล้ว ไม่ควรฟื้นฝอยหาตะเข็บอีก!” บุญพูดพร้อมกับส่ายหน้า “อาจารย์ไปบอกเขาเถอะว่า เราไม่มีอะไรต่อกันแล้ว สิ่งที่ผ่านมาขอให้คิดเสียว่ามันเป็นฝันร้าย”

“ผมก็บอกแล้ว แต่เขายืนยันจะขอพบกับคุณบุญให้ได้”

“ผมยกโทษให้เขาแล้ว อโหสิต่อกัน”

“เขาอยากจะพูดกับคุณบุญเท่านั้น” ปรีชารบเร้าด้วยสายตา “เวลานี้คนทั้งสามรออยู่บนบ้านของผม ขอให้คุณบุญไปพบกันก่อนที่เราจะเริ่มนมัสการพระเจ้า”

ปรีชายกข้อมือดูนาฬิกา

“นี่เพิ่งแปดโมงครึ่ง เราจะเริ่มประชุมสิบ โมง ยังมีเวลาอีกชั่วโมงกว่า ๆ เชิญคุณบุญไปที่บ้านผมครับ”

บุญลุกขึ้นด้วยความจำใจ เขาถอนหายใจลึก ๆ แล้วก้าวตามศิษยาภิบาล อ้อมตัวอาคารไปทางด้านตะวันออก บ้านของปรีชาปลูกอยู่ไม่ห่างจากคริสตจักรเท่าใดนัก ที่ดินบนได้บุญสังเกตเห็นร่องเท้าวางเรียงกันอยู่หลายคู่ ซึ่งมีทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย

เขาก้าวขึ้นไปบนบ้านด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง เขาไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอีกสองสามวินาทีข้างหน้า บุญอธิษฐานในใจคนเดียวเงียบ ๆ พอโผล่หน้าเข้าไปเขาก็เห็นคนทั้งสามกำลังคุยกันอยู่ มีชายอีกคนหนึ่งนั่งห่างออกไปเมื่อเห็นบุญเดินเข้ามา การสนทนาก็ยุติลงทันที และต่างก็หันมามองเป็นตาเดียวกัน

ความเงียบปกคลุมอยู่ชั่วขณะ

บุญสังเกตเห็นว่า สนเพื่อนรักในอดีตแก่ตัวลงมาก แต่ท่าทางดูแข็งแรงคืออยู่ ส่วนมะลินั้นบุญเกือบจำเธอไม่ได้เพราะเขาไม่เคยคิดว่ามะลิจะแก่ลงมากถึงเพียงนี้ คูสีหน้าของเธอไม่มีความสุขเลย บุญหันไปทางอาจารย์เอนก เขายิ้มให้บุญนิดหนึ่ง แต่มันเป็นยิ้มที่แห้งแล้งมาก ส่วนชายคนที่นั่งถัดออกไป บุญไม่รู้จัก

ปรีชานั่งลงแล้วเริ่มเอ่ยเบา ๆ ว่า “ก่อนที่เราจะพูดคุยกัน ขอให้เราร่วมใจกันอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า”

ทุกคนก้มศีรษะ

“ข้าแต่พระบิดาเจ้า ผู้ทรงทราบจิตใจของมนุษย์ทุกคน พวกข้าพระองค์ขอยกย่องสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระองค์ขอบคุณสำหรับความรักที่ผ่านมาจากไม้กางเขน ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ยอมสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระวิญญูณทรงนำในการสนทนาและปรับความเข้าใจกันในวันนี้ ในพระนามอันทรงฤทธิ์ของพระมหาเยซูคริสต์เจ้า อาเมน.”

บุญถอนใจยาว ๆ อีกครั้งหนึ่ง

ทุกคนยังคงเงียบสงบ ปรีชาผู้เป็นทูตสันถวไมตรีได้เริ่มขึ้นว่า “ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เป็นลูกของพระเจ้า เป็นพี่น้องกันในพระคริสต์ ก่อนที่เราจะร่วมกันนมัสการพระเจ้าตอนนี้ ใครมีความคับข้องหมองใจกันอยากจะพูดปรับความเข้าใจซึ่งกันและกัน ก็ขอเชิญพูดออกมา เพราะถ้าหากว่าเราเก็บเอาความขมขื่นเจ็บช้ำใจไว้แล้ว การเข้าฝืนนมัสการพระองค์จะไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะ เป็นความผิดพลาด ความเข้าใจผิดในอดีต ย่อมเป็นอุปสรรคทั้งนั้น ในพระคัมภีร์ได้บอกว่า พระหัตถ์ของพระเจ้าไม่สิ้นเกินไปที่จะช่วยเราทั้งหลายให้รอดได้ แต่เพราะความผิดบาปของพวกเราต่างหาก ทำให้พระเจ้าไม่ได้ยินเสียงร้องของเรา...”

ทุกคนเพ่งสายตาดูพื้น!

สักครู่นี้ก็มีเสียงดังขึ้นว่า “ผมชื่อบุญรอดมาจากบ้านแม่ลา ผมได้มารับหน้าที่ศิษยาภิบาลต่อจากอาจารย์เอนกหลายปีแล้ว เมื่อผมเข้ามารับหน้าที่ใหม่ ๆ ผมก็ได้ยินเรื่องราวของคุณบุญ คุณสน คุณมะลิและอาจารย์เอนกบ้าง แต่ไม่ละเอียดนัก และผมเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้อย่างจริงจังจนกระทั่งวันหนึ่ง คุณสนได้มาหาและเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง...”

ชายวัยกลางคนที่ซื้อบุญรอดหยุดพุดชนิดหนึ่ง เขาหันไปมองครอบครัว ก่อนที่จะกล่าวต่อว่า “คุณสนได้เล่าให้ผมฟังถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากเหตุการณ์เมื่อสี่สิบกว่าปีที่แล้ว เราได้ปรึกษาหารือ อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานด้วยกัน และผมได้ไปพบคุณมะลิที่บ้านเพื่อปรับความเข้าใจ และผลสุดท้ายก็ปรากฏว่า คนทั้งสองสามารถคืนดีกันอีกครั้ง โดยที่คุณสนสัญญาว่าจะรักและเทิดทูนคุณมะลิ และคุณมะลิเองก็สัญญาว่าจะไม่กระทำเหมือนอย่างที่แล้ว ๆ มาอีก และจะยอมเชื่อฟังคุณสนทุกอย่าง แต่ผมเห็นว่าเรื่องมันยังไม่จบสิ้น เพราะคู่อริของคุณสนยังไม่ได้ปรับความเข้าใจกัน...”

ทุกคนยังคงนั่งฟังอย่างเงียบเชียบ!

“ผมได้มีโอกาสพบกับอาจารย์เอนกสองครั้ง และพูดถึงเรื่องเงินของคริสตจักรที่หายไป” ปรีชาเป็นฝ่ายพูดขึ้นบ้าง “อาจารย์ยอมรับว่า ที่ได้กระทำลงไปนั้นเป็นการไม่ถูกต้องเท่าที่ควร และรู้สึกเสียใจในการกระทำครั้งนั้น ดังนั้น ผมจึงนัดให้เรามาพบปะพูดคุย ปรับความเข้าใจกันในเช้าวันนี้”

สนจ้องสายตาลงบนพื้นห้อง มะลินั่งเท้าแขนก้มหน้านิ่ง เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าโบกพัดไปมาในบางครั้ง เหงื่อซึมตามใบหน้า ทั้ง ๆ ที่อากาศกำลังเย็นสบายดี บุญนั่งนิ่งเป็นรูปปั้น

ในที่สุดเอนกก็เอ่ยทำลายความเงียบ

“ผม...ผมเสียใจครับคุณบุญ” เขาตะกุกตะกักในลำคอ “ไม่คิดว่า ผมจะทำให้คุณบุญต้องเสียผู้เสียคน เสียอนาคตและเสียทุกสิ่งทุกอย่าง...ผมทำผิดพลาด...โปรดยกโทษให้ผม”

บุญจ้องหน้าเอนกด้วยดวงตาแข็งกร้าว เพลิงแค้นที่กำลังจะมอดกลับลุกฮือขึ้นมาอีก เขาคิดว่าชาตินี้เขาจะไม่ให้อภัยในความผิดที่คนเหล่านี้ได้ทำไว้เด็ดขาด เพราะมันทำให้เขาต้องเสียผู้เสียคน เสียอนาคต และเสียทุกสิ่งที่มีอยู่

แต่ทันใดนั้น เรื่องราวของเปโตรได้ผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของเขา เปโตรได้ถามพระเยซูว่า เขาควรจะอภัยให้แก่พี่น้องที่ทำความผิดสักกี่ครั้ง เจ็ดหรือ? องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบว่า มิใช่เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดคูณด้วยเจ็ดสิบ นั่นก็เท่ากับสี่ร้อยเก้าสิบครั้ง

“แต่เราไม่เคยให้อภัยคนเหล่านี้เลย แม้แต่ครั้งเดียว” บุญคิดในใจ

เสียงของมะลิสะอื้นเบา ๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ...อาจารย์” บุญเอ่ยเสียงเบา “ผมคิดว่ามันเป็นฝันร้าย ถึงแม้ว่ามันจะเป็นฝันร้ายตลอดยี่สิบกว่าปีก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้ผมตื่นแล้ว”

“บุญ..” เสียงของสนเยือกเย็น “ฉันขอโทษแก”

พุดได้เท่านั้น สนก็ร้องไห้ออกมาเหมือนเด็ก ๆ มะลิเองก็พลอยร้องไห้ตามไปด้วย

ปรีชาและบุญรอดมองภาพที่เกิดขึ้นด้วยความตื่นตันใจและขอบคุณพระเจ้า

เมื่อความโศกเศร้าค่อยสร่างซาแล้ว มะลิได้คลานไปตรงหน้าของบุญ แล้วกราบลงพร้อมกับ
บอกว่า “ฉันเสียใจ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...แต่เรื่องมันผ่านไปแล้ว ขอให้อภัยฉันเถอะนะ ฉันได้บอกกับ
พี่สนว่า ต่อไปนี้ฉันจะเลิกเห็นแก่ตัว จะเป็นเมียที่ดี...”

มะลียังคงสะอื้นรำไห่ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง

“ไม่ต้องเสียใจให้กับตัวเอง ให้เราเริ่มต้นกันใหม่สารภาพความผิดบาปต่อกัน พระเจ้าทรง
ซื่อสัตย์และเที่ยงธรรมจะทรงโปรดอภัยความผิดบาปของเรา” บุญพูดเบา ๆ

ทุกคนก้มศีรษะอธิษฐานสารภาพความผิดบาปที่ตนได้ก่อไว้ในอดีต

แสงแห่งความหวังใหม่ได้ฉายไปทั่วห้อง บุญยิ้มทั้งน้ำตา เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า
เหตุการณ์จะมาถึงแบบนี้ เขาตั้งต้นใจจนพูดอะไรไม่ออก สนเองก็เช่นเดียวกัน เขาโผล่เข้ากอดคอบุญ
เพื่อนรัก บรรยากาศที่เคยหมองมัวในอดีต บัดนี้กลับโชนสว่างไสว

เมื่อมีเวลาหิว ย่อมจะต้องมีเวลาอิ่ม

เมื่อมีเวลาร้องไห้ ก็ย่อมจะมีเวลาหัวเราะ

เมื่อมีเวลาทุกข์ ก็ย่อมจะมีเวลาสุข

เมื่อมีเวลามีด ก็ย่อมจะมีเวลาสว่าง

นี่เป็นแก่นแท้ของชีวิตมนุษย์ทุกคน

บทที่ 9 ชีวิตยังไม่สิ้น

ลมแล้งพัดมาวูบหนึ่ง ใบไม้แห้งร่วงหล่นจากต้นกองซ้อนทับถมสองข้างทาง บุญทิ้งเลียวจักรยานออกจากประตูรั้วของวิทยาลัยอย่างรวดเร็ว เบื้องหลังมีเพื่อนอีกสองคนควบตามติด ๆ จุดหมายปลายทางของเขาก็คือ ตลาดในเมือง

“เฮ้...บุญทิ้งร่อนน้อยชิ” สมศักดิ์ตะโกน “ฉันมีเรื่องจะบอกแก”

ชายหนุ่มชลอความเร็ว เพื่อนทั้งสองเร่งขึ้นมาทัน

“แกเคยสังเกตบ้างไหมบุญทิ้ง? มีคนคอยจับตามองแกอยู่ตลอดเวลา”

“ใคร?” ชายหนุ่มหันไปถามด้วยความสงสัย

“แกน่าจะถามว่าผู้หญิงหรือผู้ชายมากกว่าที่จะถามว่าใคร?” สุชัยพูดพร้อมกับหัวเราะ

“เออ ถามอย่างสุชัยมันว่าก็ได้” บุญทิ้งคล้อยตาม

สมศักดิ์หันมามองแล้วยิ้มอย่างมีความหมาย เขาหักรถจักรยานหลบเข้าข้างทาง เมื่อรถยนต์แล่นสวนมา เมื่อเจ้าถนนผ่านไปแล้ว เขาก็เร่งความเร็วคู่กับบุญทิ้งอีก

“คนรูปหล่อมันก็มีเสน่ห์อย่างนี้แหละ” สุชัยสัพยอก

“ฉันไม่เข้าใจ...แกทั้งสองพูดอะไรกัน?” บุญทิ้งงง

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันเพียงแต่อยากจะบอกให้แกรู้ตัวว่า แม่เงยยาวที่นั่งอยู่ตรงมุมห้อง จับตามองแกอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าเธอจะสนใจแกเอาการอยู่นา”

“อืม...ก่อนปิดภาควันสุดท้าย อย่าลืมหันไปสบตากับเธอบ้างก็แล้วกัน ถ้าหากว่าไม่กล้าก็ยินดีเป็นพ่อสื่อให้คิดเพียงมือเดียวแบบกันเอง” เพื่อนข้างซ้ายพูดแข่งกับสายลม

“คงเป็นไปได้ยาก...ถ้าเธอรู้เบื้องหลังของฉัน เธอคงจะรักฉันไม่ลงแน่ ๆ” บุญทิ้งบอกยิ้ม ๆ “ฉันเป็นคนจนไม่มีพ่อไม่มีแม่ เป็นเด็กกำพร้ามาตั้งแต่เกิด ใครจะสนใจไยดี”

“ไม่แน่นอน...ของอย่างนี้ ไร้ใจได้เสียเมื่อไหร่เล่าผู้หญิงบางคนเขารักกันที่หัวใจ มิใช่รูปร่างหรือทรัพย์สินสมบัติภายนอก ลองแหยม ๆ ดูบ้างปะไร ปะเหมาะเพราะหัดปิดเทอมนี้แจกการ์ดเสียเลย”

“ไม่ดี...ไม่ดี” บุญทิ้งรีบปฏิเสธ “ฉันมีแฟนแล้ว”

“ฮ่า” เพื่อนทั้งสองคนอุทานออกมาเกือบจะพร้อมกัน

“แอบไปมีตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย? ไม่เห็นบอกข่าวคราวกันบ้างเลย แหม...ไอ้เราก็ดองงมโข่งอยู่ว่าเป็นคนตัวเปล่าเล่าเปลือย สิ่งปีบเงิบแท้ ๆ” สมศักดิ์หัวเราะลั่นถนน

“เฮ้ย...มีแล้วก็ไม่เห็นสำคัญ มีอีกคนหนึ่งก็ยังไม่ไหวสมัยนี้บางคนเขามีเป็นโหล ๆ คงไม่ซำหน้ากันเลย” สุชัยพยายามชี้โพรงให้กระรอก

“แกทั้งสองก็รู้ว่า มันเป็นคริสเตียน มันจะต้องซื่อสัตย์ในเรื่องนี้ ทั้งต่อพระเจ้าและต่อผู้อื่น” บุญทึ่งบอกเพื่อนด้วยสีหน้าเรียบ ๆ

“อ้อ..เชิญตามสบายท่านสังฆราช” สมศักดิ์พูดพร้อมกับหัวเราะ “เฮ้ย ไอ้ชัยเห็นสง่าราศีของพระเจ้าจับอยู่ที่ใบหน้าไอ้บุญทึ่งมัน ไหมวะ?”

“เชื่อพระเยซูนี้ลำบากพิลึกนะ มันไม่เอาด้วยละ ชินเชื่อเดียวทำศิลาทุกวัน”

บุญทึ่งเงียบ เขาไม่ยอมโต้ตอบเพื่อน เพราะเกรงว่าจะทำให้ความสัมพันธ์ขาดสะบั้นลง เขาบอกตัวเองว่า “ให้ความเชื่อ ความรัก ความศรัทธาพระเยซูคริสต์ที่มีอยู่ในตัวของเราแสดงออกให้คนทั้งสองเห็น ภายในไม่ช้าพระวิญญูณจะนำเขามาถึงความจริง”

จักรยานทั้งสามแล่นผ่านหมู่บ้านย่านชานเมือง แล้วเลี้ยวซ้ายข้ามสะพานสักครู่หนึ่งก็เข้าเขตจอแจ ผู้คนเริ่มพลุกพล่าน สองฟากทางเป็นตึกแถวตั้งเป็นหย่อม ๆ ตึกหลายหลังกำลังถูกเร่งจากคนงาน อีกภายในไม่กี่เดือนข้างหน้าอาคารใหม่ ๆ ก็จะโผล่ขึ้นมาแทนที่บ้านไม้ของเดิม

บุญทึ่งหักหัวจักรยานเข้าจอดหน้าร้านขายก๊วยเตี๋ยว

“แวะหาอะไรเติมกระเพาะเสียหน่อย เดี่ยวค่อยหาซื้อของ” บุญทึ่งหันไปบอกเพื่อน

“เราทั้งสองจะไปเยี่ยมญาติสักหน่อย เราแยกกันตรงนี้นะ แล้วพบกันที่วิทยาลัย” สมศักดิ์บอกบุญทึ่งก่อนที่จะจีรตเลยไปพร้อมสุขชัย

ชายหนุ่มพาตัวเองเดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะเกือบกลางร้านเด็กเสิร์ฟอาหารเร่งเข้ามาถาม

“ข้าวผัดจาน...น้ำแข็งเปล่าถ้วยหนึ่ง” เขาเรียงสั่ง

สักครู่หนึ่ง ข้าวผัดสี่เหลืองจานใหญ่ ส่งกลิ่นหอมฉุยก็ถูกนำมาวางข้างหน้า เขาจัดการกับมันอย่างเอร็ดอร่อยครึ่งจานผ่านไปในเวลาอันไม่ช้านัก เขาเริ่มชลอจังหวะดัก

“อีกสองสามวันก็จะปิดเทอมปลายแล้ว” บุญทึ่งตักข้าวใส่ปากด้วยความคิดค่อนข้างเลื่อนลอย ในร้านมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว ประมาณห้าหกคน แต่บุญทึ่งไม่สนใจ เขาคิดถึงสิ่งที่จะต้องซื้อไปฝากพ่อผู้แก่มาแล้ว เขาคิดถึงหมูที่อ้วนพี เขาคิดถึงทิวาและคิดถึงวันนั้น....

เสียงอะอะจากทางด้านหลัง ทำให้ความคิดของบุญทึ่งหยุดชะงัก เขาเหลียวไปมอง ก็เห็นเจ้าของร้านซึ่งเป็นคนจีนพุงพลุ้ย ศีรษะเถิก กำลังลากแขนผู้หญิงร่างโทรม ๆ คนหนึ่งเข้ามาในร้าน ปากก็ร้องบอกลูกสาวว่า “อาหมาย...ลื้อไปเรียกตังหลวกมา...อีนี่นิสัยไม่ดีจี้จโมย ให้ตังหลวกจับขังให้เข็ด อ้าวคอยลื้อต่อมาหลายวันแล้ว...ลื้อไม่มีเงินซื้อหรือบาย?”

หญิงร่างโทรมพยายามแกะมือเจ้าของร้านออก แต่ไม่สำเร็จ ปากก็พร่ำขอร้อง “ปล่อยอ้วเถอะเต้าแก่ อ้วจะไม่ทำอีกต่อไปแล้ว อ้วหิวมากถึงได้หิยเอาไป”

“ไม่ถ่าย...ไม่ถ่าย ของซื้อของขาย ต้องไปพูดกันที่โรงพัก” โจทก์ยืนกราน

บุญทิ้งลุกขึ้นไปมองดู ผู้คนในละแวกใกล้เคียงเริ่มหันมาให้ความสนใจเช่นเดียวกัน มีหญิงคนหนึ่งแหวกผู้คนเข้ามา ชี้น้ำผู้ต้องหาแล้วพูดว่า “ผู้หญิงคนนี้แหละที่ไปขโมยไก่ทอดของฉันเมื่อวาน ดีแล้ว...จับไปโรงพักให้ตำรวจขังให้เจ็ด”

หญิงที่ถูกจับเป็นคนร่างผอมสูง ผิวกระด้างเพราะไม่ค่อยจะได้พบกับความสะอาด หน้าตามอมแมม ผมเผ้ายุ่งเป็นกระเซิง นางสวมผ้าถุงเก่า ๆ มีรอยขาดหลายแห่ง ไม่มีรองเท้า ทำทางอิดโรยมาก ความสงสารแล่นเข้าจับหัวใจบุญทิ้ง เขาเดินเข้าไปหาเจ้าแก้ว ในขณะที่ลูกสาวกำลังจะออกไปตามตำรวจ

“ผู้หญิงคนนี้ขโมยอะไรไปครับ?” บุญทิ้งถามอย่างสุภาพ

“มันขโมยไก่ทอดเดียวแห่งไปห่อหนึ่ง” ชายหัวล้านตอบ

“ผมยินดีจะจ่ายให้เจ้าแก้ว” บุญทิ้งบอก

“ลุงกำลังจะช่วยคงผิกนา” เจ้าแก้วดึง

“ผมเห็นว่า แกหิวจริง ๆ คูนซี”

ผู้คนที่หันมาจ้องหน้าชายหนุ่ม

“ผมเป็นนักศึกษาวิทยาลัยที่นี่” บุญทิ้งชี้มือไปทางเหนือ “เจ้าแก้วคิดทำอะไร?”

“ไม่กล้า” โจทก์พุงพลุ้ยยังจะเอาเรื่อง “อ้าวจะต้องเอามัดติดคุกให้กล้า”

บุญทิ้งพยายามต่อรองกับเจ้าของร้านอาหารอยู่เป็นนานสองนาน จนเจ้าแก้วใจอ่อน ขอมรับค่าชดใช้เสียหาย หญิงร่างโทรมคนนั้นยกมือไหว้บุญทิ้งด้วยสำนึกในบุญคุณ นางทำท่าว่าจะเดินจากไปเมื่อเห็นว่าทุกสิ่งเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวก่อน” บุญทิ้งก้มมือเรียกเอาไว้ “ผมอยากจะถามอะไรหน่อย”

นางหยุดหันกลับมามอง

“หิวข้าวหรือเปล่า?” เขาถาม

ไม่มีคำตอบจากปากของนาง แต่ดวงตาฝ้าฟางคู่ นั้นมันบอกความหมาย

“เจ้าแก้ว...เอาข้าวผัดให้จานหนึ่ง” บุญทิ้งหันไปสั่งเขาบอกกับนางว่า “ไปนั่งที่โต๊ะดีกว่านี่”

ผู้ถูกชักชวนอืดอืด ลังเลใจครู่หนึ่ง นางก้มลงมองดูตัวเอง แล้วมองที่ชายหนุ่ม แล้วส่ายหน้า บุญทิ้งขยับกระชอก

“ไม่...ฉันนั่งตรงนี้ก็ได้อี๊ เดี่ยวเจ้าของร้านมันจะไล่เอา” นางมองไปทางเจ้าแก้วด้วยสายตาหวาดหวั่น

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะตอนนี้เราเป็นลูกค้าแก้วแล้ว... ไปเถอะ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ผมจะเป็นผู้รับผิดชอบนี่เอง”

เจ้าของร้านมองคนทั้งสองด้วยสีหน้าไม่ค่อยพอใจนัก

“ช่วยบอกชื่อของน้ำให้ผมรู้ได้ไหม” บุญทึ่งถามเมื่อนางนั่งลงตรงกันข้ามกับเขา แล้วเขาก็แนะนำตัวเองว่า “ผมชื่อบุญทึ่ง”

นางมองหน้าชายหนุ่มแล้วส่ายหน้า “ไม่ต้องรู้จักชื่อของฉันหรอก...เพราะไม่มีความหมายอะไร”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ เราทุกคนมีความหมาย ทุกคนที่สิทธิ์เป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน”

นางมองหน้าบุญทึ่งด้วยความประหลาดใจ

“จะให้ผมเรียกชื่อน้ำว่าอย่างไร?”

“อ้อ...เรียกว่าโสภาก็แล้วกัน” นางบอกอาย ๆ

ข้าวผัดจานใหญ่วางลงตรงหน้า โสภাজัดการกับมันด้วยความหิวโหย แล้วเริ่มเล่าเรื่องของนางให้ชายหนุ่มฟัง

“ฉันไม่ใช่คนแถวนี้” ดวงตาที่แห้งแล้งสอดสายไปมา ริมฝีปากซีดเผือด ตามใบหน้าเป็นสีเขียวเป็นจุด ๆ “ฉันเป็นลูกชานา ไม่มีความรู้ พ่อแม่ญาติพี่น้องยากจนมาก ฉันทนเห็นสภาพครอบครัวอด ๆ ยาก ๆ ต่อไปไม่ได้จึงเดินทางเข้าในเมือง หวังจะทำงานมีเงินส่งไปให้ที่บ้านใช้บ้าง ตอนแรกก็เป็นลูกตามบ้านของคนจีน...ก็ได้อยู่หรอก แต่ว่าอยู่ไม่ได้”

“ทำไมล่ะครับ?” ชายหนุ่มขจัดจังหวะ

“ลาออก...เพราะงานหนัก และที่สำคัญที่สุดก็คือ คุณผู้ชายเจ้าของบ้านเป็นคนเจ้าชู้ หลังจากนั้นไปทำงานอีกหลายที่หลายแห่ง” นางเล่าเสียงสั่นนิด ๆ “วันหนึ่งยายนิตเพื่อนของฉันก็ชวนไปทำงานบาร์”

“ทำงานบาร์...ทำอะไร?” บุญทึ่งถาม

“พาร์ตเนอร์ ไซ้ เพราะมันทำให้ฉันมีรายได้ดีขึ้น เงินทองไหลมาเทมา ตอนนั้นฉันสนุกมากจนลืมความทุกข์ปล่อยเนื้อปล่อยตัวกับชาย มีหลายคนมาติดพันและขอแต่งงานด้วย แต่ฉันไม่สนใจ แต่มีอยู่รายหนึ่ง...” นางหยุดเหมือนหนึ่งจะระลึกถึงความหลัง

“เขาเป็นนักเรียนเกษตรอย่างคุณบุญทึ่งนี่แหละ เรารักกันมาก”

ภาพในอดีตเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน โนน แจ่มชัดอีกครั้งหนึ่งในห้วงความคิดของนาง

“เป็นนักเรียนเกษตรด้วยหรือ?” บุญทึ่งเพิ่มความสนใจมากขึ้น

“ใช่ แล้วเราก็อยู่ด้วยกัน เราเช่าบังกะโลเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ตอนนั้นเรามีความสุขมาก ฉันคิดว่าจะทำอาชีพพาร์ตเนอร์อีกสามสี่ปีก็จะเลิก ตั้งเนื้อตั้งตัวและกลับไปบ้านนอกแต่...”

“ตอนนี้เขาไปไหนเสียล่ะ?”

“ฉันกำลังจะบอกคุณอยู่เดี๋ยวนี้แหละ” โสภากบอก “เขากลับไปบ้าน...และไม่ได้กลับมาหาฉันอีกเลย เขาทิ้งฉัน ไปเกือบยี่สิบกว่าปีแล้ว”

น้ำเสียงที่พูดออกมาแสดงถึงความขมขื่น ใบหน้าของนางเศร้าหมองมากขึ้น

“บ้านของเขายู่ที่ไหน?”

“หนองบอน”

“หนองบอน” บุญทึ่งทวนคำ “หนองบอนในอำเภอของเรานี่นะหรือ?”

“ใช่ หนองบอนของเรานี่แหละ”

“เขาชื่ออะไร” ชายหนุ่มเสียงดังจนคนโต๊ะข้าง ๆ หันมามอง

เจ้าของร้านพวงพุ่มยังคงจับตามาที่คนทั้งสองเป็นระยะเขาสายหัวซ้ำ ๆ เมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างอันสทปรกของโสภา เขาเกรงว่าจะทำให้เก้าอี้ต้องประอะเปื้อน

“เขาชื่อสมบัติ” นางตอบ

“น้ำสมบัติหรือ! ...ไม่น่าเชื่อ” ชายหนุ่มอุทานออกมา

“ทำไม...คุณรู้จักเขาหรือ?” หญิงร่างโทรมถามด้วยความสงสัย

“โอ...ถ้าเป็นคนที่ผมคิดไว้ ผมรู้จักเขาพอสมควร ผมเองก็มาจากหมู่บ้านหนองบอนเหมือนกัน”

“เขาเป็นลูกชายของครูเชิด”

“ใช่แล้ว คนเดียวกัน!” ชายหนุ่มตบขาตัวเองดังจาด “เมียเขาชื่อสมรใช่ไหม?”

หญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าตอบรับ นางพูดต่อไปอีกว่า “เขาเป็นคนเลวมาก ขี้ลาด ไม่ยอมรับความจริง ไม่ยอมรับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น เขาทิ้งฉัน ไปอย่างไม่มีเชื้อไข ทั้ง ๆ ที่ฉันกำลังท้องอ่อน ๆ ฉันเสียใจจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ แล้วลูกของฉันก็คลอด...” นางหยุดพร้อมกับมีน้ำตาไหลซึมออกมา

“เดี๋ยวนี้ลูกของน้ำไปไหนเสียล่ะ?”

โสภาส่ายหน้าอันฝ้ายผอม

“ฉันไม่อยากจะคิดถึงเรื่องนี้” นางร้องไห้ออกมาบุญทึ่งตื่นตัว นางใช้หลังมืออันหยาบกร้านปาดน้ำตาออกจากแก้มอันเหี่ยวแห้ง “พอดลอดออกมาได้ไม่กี่วัน ฉันก็หมดปัญญาที่จะเลี้ยงเขาต่อไป เพราะฉันไม่มีงานทำ ญาติพี่น้องก็ไม่มี เพื่อนฝูงก็ละทิ้งไปหมด ฉันจะทำอย่างไรดี จะบากหน้ากลับไปหาพ่อแม่ฉันทำไม่ได้ อายเขา จะตามหาสมบัติรี ฉันก็เชื่อแน่ว่า จะต้องถูกครูเชิดไล่เตะเปิดออกมา เพราะเขาเป็นคนที่มื่อทธิพลมากในหมู่บ้าน ฉันก็เลยตัดสินใจเอาไปทิ้ง”

“เอาเด็กที่เพิ่งเกิดนั้นนะรีไปทิ้ง?”

“ใช่...ฉันทำสิ่งที่ฉันไม่อยากทำ ฉันเป็นแม่ใจยักษ์ใจมาร และเด็กนั้นก็เป็นผู้ชายน่ารักเสียด้วย ถ้าหากว่ามีผู้ใจบุญพบเข้าและนำไปเลี้ยงก็นับว่าเป็นบุญของเด็ก ป่านนี้คงโตเท่าคุณนี่แหละ”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง บุญทึ่งจ้องแก้วน้ำแข็งเปล่าที่วางตรงหน้า เขาค้างมันไปมา
ครุ่นคิดอย่างหนักหน่วงในที่สุดเขาก็ถาม โสภาว่า “เดี๋ยวนี้ น้ำพักอยู่กับใคร?”

“ฉันไม่มีบ้าน เร่ร่อนไปเรื่อย ๆ” นางตอบแล้วก็มอมองใต้โต๊ะ พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งนางก็
พยายามเปลี่ยนเรื่องสนทนา “พ่อแม่ของคุณบุญทึ่งคงจะดีใจมาก ที่เห็นลูกชายได้เรียนหนังสือสูง ๆ
อย่างนี้?”

“พ่อแม่ผมรี?” ชายหนุ่มยิ้มที่มุมปาก “ผมเป็นลูกกำพร้า อาศัยอยู่กับพ่อบุญธรรม”

โสภาจ้องหน้าชายหนุ่มอีกครั้งหนึ่ง จนบุญทึ่งแปลกใจ

“น้ำคิดจะทำอย่างไรต่อไป?”

“ไม่รู้” นางตอบตามความจริง “อยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ขอทานเขาบ้าง ขโมยบ้าง ได้เงินมาก็ซื้อเหล้า
กินให้เมา เพื่อจะได้ลืมโลกนี้”

คำพูดของโสภาสะกิดให้บุญทึ่งคิดถึงวาตะของยาโกโบที่บอกว่า “ผู้ที่มีความบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว
ตามครรลองของพระเจ้าพระบิดา ได้แก่ผู้ที่เอาใจใส่ดูแลเด็กกำพร้าและหญิงหม้ายที่ได้รับความทุกข์
ร้อน”

ชายหนุ่มเบนสายตาออกไปนอกถนน ความคับคั่งของผู้คนยังคงมีอยู่เหมือนเดิม บุญทึ่ง
ตัดสินใจไม่ถูกว่า เขาจะช่วยหญิงผู้มีความทุกข์นี้ได้อย่างไร เพราะเขาเองก็ยังหาเงินไม่ได้ ทุกวันต้อง
อาศัยพ่ออยู่ แต่บางที...บางทีพ่อของเขาอาจจะช่วยได้

“น้ำอยากจะไปอยู่กับผมไหม?” บุญทึ่งถามโสภา “วันเสาร์ผมจะกลับบ้าน”

“ที่ไหน...หนองบอนหรือ?”

“แต่บ้านของผมห่างจากบ้านของน้ำสมบัติ ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ ผมคิดว่า บางทีน้ำสมบัติอาจจะ
จ่าน้ำโสภาไม่ได้”

“คุณไม่รังเกียจคนอย่างฉันหรือ?”

“โอ...ไม่รังเกียจหรอก ผมเป็นคริสเตียน เชื่อพระเยซูคริสต์ พระองค์สอนให้รักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเองและทุกคนในสายตาของพระองค์นั้นมีความเท่าเทียมกันหมด พระองค์ยังคงบอกอีกว่า ถ้า
หากว่าเราปรนนิบัติผู้ที่เล็กน้อหรือคนต่ำต้อยที่สุด ก็เหมือนกับทำกับพระองค์เหมือนกัน”

“คุณอยากจะให้ฉันไปทำไม?” โสภาข้องใจ

“บางทีพ่อจะมีงานให้น้ำทำ” ชายหนุ่มตั้งความหวัง “พ่อผมเลี้ยงหมูจำนวนมาก และกำลังคิดจะ
ตั้งฟาร์มไก่ เลี้ยงไก่พันธุ์ ซึ่งต้องการคนช่วยอย่างมาก นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ผมต้องเข้ามาเรียนเกษตร
กลับไปนี่ผมก็จะขลุกอยู่กับฟาร์มทั้งวัน”

“ขอให้ฉันมีเวลาคิดก่อน...บางทีฉันอาจจะไป” นางตอบด้วยความไม่แน่ใจ

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน นำไปพักอาศัยอยู่กับอาจารย์ของผมก่อน พรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ค่อยให้คำตอบแก่ผมก็ได้” บุญทึ่งบอกพร้อมกับลุกขึ้นยืน เรียกเจ้าของร้านมาเก็บเงินค่าอาหาร “ไปด้วยกัน เพราะเย็นมากแล้ว เดี่ยวผมเข้าหอพักไม่ได้”

ชายหนุ่มแปลกใจตนเองว่า ทำไมถึงคิดช่วยเหลือหญิงผู้ยากจนนี้ เขารู้สึกว่ามีอะไรแฝงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ในที่สุดเขาก็พบคำตอบว่า “เพราะเราเชื่อพระเจ้าและต้องทำตามคำสั่งสอนของพระองค์”

ทุกคนในร้านอาหารมองตามหลังของคนทั้งสองด้วยความประหลาดใจ บางคนซุบซิบกันเมื่อเห็นโศกานั่งซ้อนท้ายจักรยานของชายหนุ่ม บ่ายหน้าไปทางวิทยาลัย

บทที่ 10 ชั่วเกินไปหรือ?

ชายหนุ่มหน้าตาคมสัน แต่งกายแบบชาวบ้านกระโดดลงจากรถ ในมือมีกระเป๋าใบแข็ง เขาเหลียวซ้ายแลขวา หญิงวัยกลางคนก้าวตามลงมา เสียงกรางของเครื่องยนต์ ทำให้หญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งกำลังต้มน้ำอยู่ที่บ่อนหันมามองเมื่อเห็นว่าเป็นใครแล้ว เธอทิ้งถังน้ำแล้ววิ่งมาอย่างรวดเร็วชายหนุ่มยิ้มกว้างพร้อมกับโบกมือให้

“ทิพา” เขาเรียกเสียงดัง

“พี่บุญทึ่ง” เสียงขานตอบอย่างตื่นเต้น

“มาช่วยรับของหน่อย”

“แหม...มาสิยบ ๆ ไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ทิพาไม่รู้ตัวเลย” เธอต่อว่าชายหนุ่ม

“ผมชอบแบบนี้ เพราะทำให้คนตกอกตกใจดี” บุญทึ่งยิ้มกว้าง

ทิพามองหญิงที่ยืนอยู่ข้างหลังชายหนุ่ม

“นี่น้ำโสกา ผมพบที่ตลาดในเมืองเมื่อสองสามวันก่อน เลยชวนมาช่วยพ่อท:งาน” บุญทึ่งบอกเสียงเรียบ ๆ “เอ...ไม่รู้ว่าพ่ออยู่บ้านหรือเปล่า?”

หญิงสาวร่างเพรียวลมยกมือขึ้นกระพุ่มไปไหว้ผู้มาใหม่โสกา ยกมือขึ้นไหว้ตอบด้วยท่าทางประหม่าเพราะหลายปีแล้วที่ไม่เคยมีใครยกมือไหว้เธอเลย

“ขึ้นบนบ้านก่อนซิหน้า” ทิพากล่าวด้วยใบหน้ายิ้มละม้าย “พ่อพี่บุญทึ่งคงอยู่บ้าน เพราะหมู่บ้านนี้งานยุ่งมาก แยกขายคอกหมูและสร้างฟาร์มไก่ เห็นช่างเขามาทำอยู่ตลอดหลายวันแล้ว”

วันนี้หญิงสาวใส่เสื้อลายแดงสลักเหลือง สีของมันขับผิวให้ดูเปล่งปลั่งยิ่งขึ้น ดวงตากลมโตรับกับทรงผมที่ทำแบบง่าย ๆ เวลาเธอสะเทือนอายุแก้มจะระเรื่อเป็นสีชมพู เธอช่วยชายหนุ่มหิ้วตะกร้าเดินนำหน้า โสกาเดินตามหลัง

“คิดถึงผมบ้างหรือเปล่า?” ชายหนุ่มกระซิบ

“ไม่รู้” หญิงสาวตอบอาย ๆ

“ผมคิดถึงทิพาใจจะขาด สิบวันมันนานเหมือนสิบปีนอนเร่งวันเร่งคืน” บุญทึ่งบอก “นี่ถ้าหากว่าผมมีอำนาจที่จะเร่งเวลาได้ เราคงจะได้พบกันก่อนหน้านี้อีก”

“อย่ามาปากหวานเลย พวกผู้ชายก็เป็นเหมือนกันหมด” หญิงสาวค้อนให้สองวง

“ผมพูดจริง ๆ นะ แต่...”

“แต่อะไรล่ะ?” หญิงสาวซ้อนตามอง

บุญทึ่งกระแอมไอทั้ง ๆ ที่ไม่มีเสลด “แต่...เค้าจะมีใจเหมือนเราบ้างหรือเปล่านั้นไม่รู้?”

“เค้านะใคร?”

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่แส้มองขึ้นไปบนยอดไม้

“น้ำประพันธ์กับน้ำคำจันทร์อยู่หรือเปล่า?” บุญทึ่งเปลี่ยนเรื่อง

“แม่อยู่ แต่พ่อเห็นบอกว่าไปบ้านน้ำสมบัติ เดียวก็คงกลับ แคงดีใจที่เห็นพี่กลับมา”

คำว่าสมบัติทำให้โสภานุฝั่ง นางเงี้ยวฟังด้วยความตั้งใจพร้อมกับก้าวตามมาคิด ๆ แล้วทั้งสามก็มาหยุดยั้งที่ตีนบันได

“แม่...พี่บุญทึ่งมา” ทิพาร้องบอก

ชั่วอึดใจคำจันทร์ก็เดินออกมา นางยิ้มด้วยความยินดีพร้อมกับเชื้อเชิญคนทั้งสองให้ขึ้นไปบนบ้าน ทิพาลี้งออกไปหาน้ำมาให้แขกดื่ม บุญทึ่งได้แนะนำให้โสภารู้จักกับครอบครัวของประพันธ์

“ผมอยากจะฝากน้ำโสภานี้ไว้กับบ้านนี้สักพักหนึ่งจะได้หรือเปล่าครับ?” ชายหนุ่มถามเจ้าของบ้านด้วยความเกรงใจ “เพราะที่บ้านของผมไม่สะดวกหลายอย่าง และอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นบ้านของชายโสด ซึ่งไม่เหมาะที่ผู้หญิงจะไปพักอาศัย”

คำจันทร์หันไปยิ้มให้แก่โสภา แล้วบอกอย่างสุภาพว่า “ฉันยินดีต้อนรับค่ะ บ้านเรามีแขกมาพักเสมอแหละค่ะ”

คำจันทร์ได้ถามบุญทึ่งเกี่ยวกับการเรียน

“ก็อย่างนั้นแหละน้ำ การเรียนก็คือการเรียน การที่จะรู้จริง ๆ ก็คือ ออกมาทำงาน เผลอๆ ของจริง ถ้าเรียนแล้วไม่ได้ปฏิบัติ อีกหน่อยวิชา ก็กลับไปหาอาจารย์หมด”

“สมบัติลูกครูเชิดเขาก็เรียนทางนี้เหมือนกัน เห็นเขาเอาจริงเอางี้ เดียวนี้ร่ำรวยแล้ว” คำจันทร์ว่า

“แต่ผมเรียนก็มีได้หวังจะร่ำรวยอะไร หวังจะมาช่วยพ่อมากกว่า สงสารแคงแก่แล้ว”

โสภานเพิ่มความสนใจในการสนทนาเมื่อได้ยินคำว่าสมบัติ “เขาคงจะแก่ตัวลงไปมาก ถ้าเขาพบเรา เขายังจะสนใจใยคืออยู่หรือเปล่านะ?” นางถามในใจ

“เดี๋ยวผมต้องขอตัวไปหาพ่อก่อน” ชายหนุ่มบอกว่าที่แม่ชาย “น้ำโสภากับทิพาไปด้วยกันนะ”

ทั้งสองคนพยักหน้า

“แม่จะ...เดี๋ยวพี่คำฟองมา ขอให้เขาช่วยหาน้ำขึ้นบ้านแทนหนูหน่อยนะคะ” ทิพาทักก่อนที่จะก้าวลงจากบ้าน

“จะ...เดี๋ยวแม่จัดการเองก็ได้” นางรับปาก “อ้อ เดียวจะกลับมากินข้าวเย็นที่บ้านหรือเปล่า?”

“ผมคิดว่า เราจะกินที่บ้านของผม เดียวจะให้ทิพากับน้ำโสภาเป็นแม่ครัว” บุญทึ่งบอก

“แล้วแต่บุญทึ่งเถอะ แต่ถ้าจะกลับมาที่บ้านน้ำ เดียวจะเตรียมอาหารไว้ให้”

“ขอบคุณมากครับ เป็นการรบกวนน้ำเปล่า ๆ”

บุญทิ้งพายุผู้มาใหม่และแฟนสาวเดินลัดคดงล้วยหลังบ้าน ลักครู่หนึ่งก็ข้ามรั้วไม้เดี่ยว ๆ หูของเขาแว่วได้ยินเสียงค้อนกระทบกับไม้ดังเป็นจังหวะ ชายหนุ่มมองเห็นหลังคาบ้านของตนแต่ไกล มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นหลายอย่าง เช่นรั้วที่สร้างสูงขึ้น และคอกหมูที่ต่อให้ยาวออกไป

เมฆดำก้อนใหญ่ลอยมาบดบังแสงอาทิตย์ยามบ่าย ทำให้มองดูคล้ายดอกเห็ดมึนหมานท้องฟ้าส่วนเบื้องล่างร่มรื่นชั่วระยะหนึ่ง ไกลออกไปทางด้านซ้ายมือ ชาวบ้านสองสามคนถือขอบเสียมกำลังขุดหาอะไบบางอย่างจากพื้นดิน วัฟฟองหนึ่งเต็มหญ้ายู้อย่างสงบ ไม้ยืนต้นสองข้างทางเริ่มผลัดใบมันผลัดใบสีเหลืองปลิวว่อนร้อนลงสู่พื้นดิน

“โน่นไงครับบ้านของผม” บุญทิ้งชี้มือบอกผู้มาใหม่

“พ่อของคุณบุญทิ้งอยู่คนเดียวหรือ?” นางถามด้วยอาการตื่นเต็นนิต ๆ

“ไม่หรอก...พ่ออยู่กับหมูและไก่”

“นี่พี่บุญทิ้ง พุดกวานเมือง น้ำโสภาเขาหมายถึงคนไม่ได้รวมถึงสัตว์ด้วย” ทิพาพุดพร้อมกับเหน็บด้วยเล็บที่สีข้างชายหนุ่ม

“อ้อ ผมคิดว่าคิดรวมทั้งหมด ถ้าหมายถึงคนก็อยู่คนเดียวครับ เพราะพ่อไม่ได้แต่งงานเบื้องหลังชีวิตของพ่อเศร้ามาก พ่อผิดหวังในตัวคนรัก...”

“ตั้งแต่นั้นมาเลยอยู่เป็นโสดตลอดชีวิต” นางเคา

“ครับ...แต่ว่าจะอยู่คนเดียวก็ไม่ถูกนักหรอก เพราะพ่อมีพระเยซูคริสต์อยู่ด้วย”

ทิพาเดินเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มรีบเดินหนี มักจะเป็นเช่นนี้เสมอเมื่อหนุ่มสาวคู่นี้พุดคุยกัน การขัดแย้งกันด้วยคำพุดเล็ก ๆ น้อย ๆ ช่วยให้เกิดความสนิทสนมกันมากขึ้น

บุญทิ้งผลัดประตูรั้วเบา ๆ ทันทันที่โผล่หน้าเข้าไป ก็มีเสียงร้องทัก

“อ้าว...มาเมื่อไหร่ล่ะลูก?” เสียงของบุญทิ้งตื่นเต็น

ชายชราที่งอค้อมเดินเข้ามารับชายหนุ่ม บุญทิ้งสังเกตเห็นว่า บุญแก่ตัวลงไปมาก ผิวหนังเหี่ยวย่น ผมขาว โพลนเต็มศีรษะ แต่มีอยู่อย่างเดียวที่ไม่เคยลดน้อยถอยลงเลยคือรอยยิ้ม

“ผมเอาของมาทิ้งไว้บ้านของทิพา” ชายหนุ่มบอกพ่อพร้อมกับทรุดตัวลงนั่ง “พ่อครับ ผมพาน้ำโสภามาอยู่กับเราด้วย”

“อยู่กับเรา” บุญทวนคำ

“ผมหมายถึงมาช่วยงานพ่อ” ชายหนุ่มเหลียวไปทางโสภา “ผมขอให้ น้ำพักที่บ้านของทิพาก่อน จนกว่าจะหาที่ใหม่ได้”

“แล้วไปยังไหนมา ยังไงนี่?” บุญข้องใจ

“คือเรื่องมันเป็นแบบนี้ครับพ่อ” บุญทึ่งนั่งลงแล้วเริ่มต้นเล่าเรื่องเกี่ยวกับโสภาก็เป็นผู้เป็นพ่อฟังอย่างละเอียด

ดวงตะวันลับทิวไม้ไปแล้ว ทั้งแต่แสงเรืองรองบนท้องฟ้า และไม่ช้าไม่นานความมืดก็คืบคลานเข้ามาปกคลุมหมู่บ้านหนองบอน บุญจืดตะเกียงดวงเล็กวางไว้ที่แคร่ไม้ไผ่ที่พาปรุงอาหารเสร็จนำมาวางไว้กลางห้อง เมื่อเรียบร้อยแล้วทุกคนเข้าร่วมวง

“ตามธรรมเนียมของคริสเตียน เรามีการอธิษฐานขอพระคุณพระเจ้าก่อนกินข้าว” บุญบอกแก่โสภาก็พาไปทางลูกชาย “ขอให้บุญทึ่งอธิษฐาน”

“ข้าแต่พระบิดาเจ้า ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ทรงประทานอาหารแก่พวกข้าพเจ้าทั้งหลาย...”

โสภารู้สึกอึดอัดใจที่ต้องก้มหัวลง นางนึกสงสัยในคำพูดของชายหนุ่ม “พระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์ ไม่มีใครเคยบอกเรื่องนี้แก่เราเลย และพระองค์ประทานอาหาร ประทานด้วยวิธีไหนเราก็เห็นมนุษย์ทำเอาเองทั้งนั้น...” แต่นางไม่กล้าถาม เพราะยังใหม่ต่อสถานที่ แต่มีสิ่งหนึ่งที่โสภามองเห็นอย่างชัดเจนก็คือ ความรักและความสุภาพของทุกคน

“พ่ออยากจะทำน้ำโสภาก็ช่วยอะไรบ้าง?” บุญทึ่งถามเมื่อข้าวพร้อมไปครึ่งจาน

“เรากำลังสร้างคอกหมูใหม่ และเล้าไก่พันธุ์ ตอนนี้พ่อไม่ค่อยจะมีเวลาว่าง ถ้าให้โสภาก็ช่วยเลี้ยงหมูก็จะดี” บุญบอกพร้อมกับหยุดคิด

“เงินพุงนี้เข้า น้ามาที่บ้านผมก็แล้วกันนะ พ่อจะเป็นคนแนะนำงานให้” บุญทึ่งบอกผู้มาใหม่ “ขอให้ถือว่าเราเป็นพี่น้องกัน ช่วยกันกินช่วยกันทำ”

โสภาก็พยักหน้า

“เออ...ลูกทั้งสองคิดจะแต่งงานกันเมื่อไหร่ล่ะ?” ชายชราเปลี่ยนเรื่องสนทนา “พ่อเห็นอาจารย์ปริษาเขาถามเรื่องนี้อยู่บ่อย ๆ เมื่อวานก็ถามอีก”

“เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับพ่อและน้ำประพันธ์จะกำหนดผมและทิพาพร้อมเสมอ”

หญิงสาวก้มหน้านิ่ง

“พ่อพูดกับคุณประพันธ์แล้ว และเขามองเห็นว่าให้สร้างบ้านใหม่เสียก่อน ค่อยแต่งงานจะดีไหม?”

“จะสร้างที่ไหนล่ะครับ?”

“บริเวณที่ดินของเราแน่ละ” บุญบอก “ถ้าหากว่าลูกทั้งสองเห็นด้วย พุงนี้พ่อจะไปสั่งเขาเสียไหม อาทิตย์เดียวคงจะเสร็จ แต่เสาะเราคงต้องไปตัดเอง”

“ว่าไรจะทิพา?” บุญทึ่งหันไปถามคนรักซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ

“แล้วแต่ผู้ใหญ่นะคะ” เธอกระซิบเบา ๆ ด้วยความกระดากอาย

ตลอดทั้งอาทิตย์บุญทิ้ง ไม่มีเวลาว่างเลย เป็นสัปดาห์ที่ยุงมาก พอตื่นเช้าขึ้นมาเขาก็แบกขวานเข้าป่า เพื่อตัดไม้มาสร้างบ้าน เตรียมเป็นเรือนหอ ประพันธ์และบุญออกไปช่วยบ้างในบางวัน แต่ส่วนมากแล้วบุญทิ้งได้ขอร้องให้พวกเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันในหมู่บ้านไปช่วย เช้าวันหนึ่งประพันธ์จับเกี่ยวนมมารอบบุญทิ้งที่หน้าบ้าน ชายหนุ่มจัดเตรียมข้าวของเสร็จก็เดินออกมา

“รอนานไหมครับน้ำ?” บุญทิ้งถามด้วยความเกรงใจ

“ไม่หรรอก...เดี๋ยวเดียว” ชายวัยกลางคนตอบยิ้ม ๆ “รู้ไหมบุญทิ้ง..”

“อะไรหรือครับ?”

“เมื่อวานน้ำไปเที่ยวหาสมบัติกับสมรเขาอีกครั้งหนึ่ง...” ประพันธ์หยุดพูดพร้อมกับกระตุกเชือกแล้วไล่วัวให้ออกเดิน เสียงเกี่ยวนเกลื่อนไหวออกแอด ๆ “สมรสนใจมาก เขาถามหลายอย่าง”

“สนใจเรื่องอะไรของพระเจ้าล่ะหรือครับ?”

“ใจ?”

บุญทิ้งคอยฟังด้วยความตั้งใจ

“สมรเขาถามว่า พระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะประทานลูกได้ไหม? น้ำตอบว่า สำหรับพระองค์แล้วไม่มีอะไรเป็นปัญหาเลย เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” น้ำเลยเล่าเรื่องของนางซารากับเรื่องของนางอันนาให้ฟัง และได้พูดถึงสภาพของจิตใจมนุษย์ในสมัยนี้ ซึ่งจะต้องสารภาพกับพระเจ้าก่อน ถึงจะรับความช่วยเหลือจากพระองค์ได้...เขาชอบใจใหญ่เลย”

“ผลเป็นอย่างไรบ้างครับ?” ชายหนุ่มขัดจังหวะ

ประพันธ์เอาไม้เรียวสะกิดหลังวัวเร่งให้มันเดินเร็วขึ้น “อืม...นี่เป็นสิ่งที่น้ำอยากจะขอบพระคุณพระเจ้า สมรเขามีจิตใจถ่อมลงรับเอาพระคริสต์ แต่ทว่าสามีของเขายังไม่สนใจเท่าที่ควร”

“แล้วน้ำโสภาที่พักอยู่กับน้ำเป็นอย่างไรบ้าง?” บุญทิ้งเปลี่ยนแนวการสนทนา

“ดี...ขยันขันแข็ง แต่แกเป็นคนเงียบและชอบเหม่อลอยอยู่เป็นประจำ”

“อาจจะเป็นเพราะแกเคยติดเหล้า พอมาอดเข้าฤทธิ์ของมันเลยสำแดงออกมา อีกหน่อยคงจะดีขึ้น สิ่งที่ทำเป็นก็คือ พยายามหางานให้แกทำ เพื่อจะได้ลืมความหลังในอดีตเสียเร็ว ๆ และอย่าลืมให้น้ำคำจันท์พูดเรื่องความรอดให้แกฟังด้วย”

“อ้อ แน่นอนเรื่องนี้วางใจได้ ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเจ้านั้นเขาพูดอยู่ทุกคืนแหละ แต่ตอนนี้ดูเหมือนแกยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรมากนัก”

“เราก็ได้แต่หวังว่าพระเจ้าจะช่วย และเราจะต้องอธิษฐานเผื่อแกมาก ๆ ด้วย”

ว่าที่พ่อตาพยักหน้าเห็นด้วยกับชายหนุ่ม

หมูในคอกกักกันเป็นพัลวัน ส่งเสียงร้องดังขรมไปหมด บุญคว่ำไม้เล็ก ๆ ไล่ตีเป็นการใหญ่ โสภากำลังผสมรำกับผักคัมในบิ๊บ เสร็จแล้วก็ยกไปแจกจ่ายให้ทีละคอก จนกระทั่งครบหมดแล้ว นางจึงเดินย้อนกลับมาทางต้นทางอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเห็นว่ารางไหนดพร่องลงไปมากก็เทเพิ่มให้อีก

เสร็จเรียบร้อยนางเดินไปล้างมือที่ถังไม้ แล้วกลับมานั่งพักที่ข้างเตาไฟ นับตั้งแต่นางได้ย้ายจากในเมืองมาอยู่กับครอบครัวของบุญ นางรู้สึกว้าวดิ้นขึ้นบ้าง แต่ไม่วายเจียบเหงาในจิตใจ นางพยายามค้นหาสาเหตุ แต่ก็บอกตนเองไม่ได้ เพราะอะไร “อาจจะเป็นเพราะเราเพิ่งย้ายที่อยู่เลยไม่ชินกับสถานที่ใหม่” นางคิดในใจ

นางหวนระลึกเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนนี้ นางตกใจตื่นขึ้นมากลางดึก เพราะเหมือนมีเสียงกระซิบที่ข้างหูถามว่า “เจ้ามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?” ตอนแรกนางคิดว่า อาจเป็นเพราะประสาทหลอน หรือหูฟังเพื่อน หรืออาจจะฝันไป แต่พอล้มตัวลงนอนเคลิ้มจะหลับก็ต้องสะดุ้ง เพราะมีคำถามซ้ำกันเหมือนครั้งแรก และนางก็นอนไม่หลับอีกเลยจนกระทั่งรุ่งแจ้ง

คำถามที่ว่า เจ้าอยู่เพื่ออะไร ยังคงดังก้องอยู่ในโสตประสาทของโสภาทลอดเวลา

“ฉันอยู่เพื่ออะไร?” นางถามตนเอง “ฉันไม่มีลูก ไม่มีสามี ไม่มีบ้าน ไม่มีทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีมีความหวังอันใดเลย...ฉันอยู่ไปทำไมกัน?”

ทันใดนั้นก็มึนเสียงทักทางเบื้องหลังว่า “คิดอะไรอยู่ล่ะโสภา?”

“เอ้อ...เปล่าหรือกลุงบุญ” นางรีบปฏิเสธ

“ไม่จริงละมั้ง...ลุงเห็นโสภากำลังทำตาลอย แสดงว่ากำลังคิดอะไรอยู่” บุญจ้องหน้า “มีอะไรหนักใจหรือเปล่า?”

“เปล่าหรือกลุง”

“งานหนักไหม?”

โสภาส่ายหน้าอีก

“ฉันกำลังคิดถึงความฝันเมื่อคืนนี้”

“ฝันว่าอย่างไรล่ะ?” ชายชราถามอย่างสุภาพ

โสภาได้เล่าความฝันให้บุญฟัง

“ฉันเคยได้ยินคุณบุญทิ้งพูดอยู่บ่อย ๆ ว่า ชีวิตของเรานั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า แต่ฉันสงสัยว่า พระเจ้าจะช่วยได้จริงหรือไม่? และพระองค์จะสนใจคนชั่วอย่างฉันนี้ไหม? ฉันรู้จักตัวเองดีว่า ชั่วช้าเหลือเกิน ฉันเลวเกินกว่าที่ใคร ๆ จะยกโทษให้ได้”

บุญส่ายหน้าพร้อมกับพูดว่า “ไม่มีสักคนเดียวในโลกนี้ที่ชั่วช้าเลวทรามจนเกินที่พระเจ้าจะทรงยกโทษให้ไม่ได้ ลุงอยากจะได้เรื่องของผู้หญิงสองคนในพระคัมภีร์ให้ฟัง คนแรกเป็นหญิงชาวีย พวกหัวหน้าศาสนาได้จับเธอได้ขณะที่กำลังร่วมประเวณี ซึ่งกฎหมายของชาวียกำหนดไว้ว่า ผู้ที่ทำผิดกระตงนี้ มีทางเดียวเท่านั้นคือ ถูกเอาหินขว้างเสียชีวิต พวกเขาจับนางมายืนต่อหน้าพระเยซูคริสต์ และถามพระองค์ว่า เราควรจะทำอย่างไรกับหญิงผู้นี้ พระเยซูบอกว่า ถ้าหากว่าใครไม่เคยทำความผิดมาก่อนเลยในชีวิต ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างผู้หญิงคนนี้ ผลสุดท้ายไม่มีสักคนเดียวที่กล้ากระทำ เพราะทุกคนเคย ทำผิดมาด้วยกันทั้งนั้น พระองค์ตรัสกับหญิงคนนั้นว่า “หญิงเอ๋ย...ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ?” นางตอบว่า “ไม่มีผู้ใดเลย” แล้วพระองค์ก็ตรัสด้วยความสงสัยว่า “เราก็ก็นำเอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำผิดอีก” บุญหยุดพร้อมกับถอนหายใจ

โสภายังคงก้มหน้านิ่งฟัง

“อีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิงชาวสะมาเรีย พระเยซูเสด็จไปพบเธอที่บ่อน้ำ เธอต้องการความช่วยเหลือทางด้านจิตใจ เธอรู้สึกอับอายขายหน้าในการกระทำอย่างมาก จึงแอบมาดักน้ำในเวลาที่ยังแดดร้อนเปรี้ยง เพราะตามธรรมดาแล้วผู้คนจะมาดักน้ำในตอนเช้าหรือตอนเย็นเท่านั้น พระเยซูได้ขอน้ำจากเธอดื่ม และบอกเธอด้วยว่า พระองค์เป็นน้ำทิพย์แห่งชีวิต ผู้หญิงคนนี้สนใจอยากจะได้บ้าง แต่พระองค์บอกให้ไปเรียกสามีมา เธอตอบว่า “ดิฉันไม่มีผัว” พระองค์ตรัสอีกว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่าผัวไม่มี เพราะเจ้ามีผัวมาแล้วห้าคน และคนที่อยู่กับเจ้าเดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่ผัวของเจ้า”

บุญมองไปรอบ ๆ ก่อนที่จะพูดต่อไปว่า “ในที่สุดผู้หญิงที่ชั่วช้าคนนี้ก็ ได้พบกับความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงรักหญิงชั่วเหล่านั้นอย่างไร พระองค์ก็ทรงรักโสภาด้วยเช่นเดียวกัน เธอไม่ได้ชั่วเกินไปที่พระเจ้าทรงรักไม่ได้หรอก เชื่อลุงเถิด”

น้ำตาแห่งความสำนึกผิดหลังไหลอาบแก้มของโสภามันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางร้องไห้ในความรู้สึกที่ใหม่ ๆ ทูตสวรรค์คงจะเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความยินดี เมื่อมองเห็นภาพเช่นนี้

บทที่ 11 คื่นที่มีดมน

บุญทิ้งออกแรงดึงท่อนไม้ลงจากเกวียนอย่างรวดเร็ว เมื่อแขนมองคูทอ้งฟ้าซึ่งกำลังมืดครึ้มด้วยเมฆฝน ลมพัดมาเบา ๆ เสียงคะนองครืน ๆ ดังมาจากขอบฟ้าด้านทิศตะวันตกแสงสว่างแลบแปลบปลาบเป็นทางยาวลงสู่พื้นดิน ไก่หลายตัวที่คู้ยเขี่ยหาอาหารอยู่กลางสวนชะเง้อคอมองแล้วพากันวิ่งหลบเข้าไปในเล้า

“ฟ้าสีแดง” ชายหนุ่มคิด “เดี๋ยวฝนคงจะตกหนักลมแรงเหลือเกิน”

ต้นไม้อ่อน ๆ ใบบนต้นไม้พลิ้วว่อนขึ้นไปบนอากาศ ลักครู่หนึ่งก็มีเสียงครางกระหึ่มมาแต่ไกล มันเป็นเสียงของห้าฝ่นที่กระหน่ำลงมาถูกต้องป่าไม้ ผสมกับเสียงคำรามของฟ้า บุญทิ้งดึงหมวกให้หลุบหน้า แล้วออกวิ่งไปยังชายคาบ้านทันที

โสภายื่นมองคูอยู่ที่ประตูเรือน ฝนเริ่มโปรยลงมาและหนาเม็ดขึ้นเรื่อย ๆ ลมพัดหลังจากเปิดปะยับปะยับละอองฝนปลิวมาปะทะหน้าของนาง

“แย่เลย...ชนไม้ยังไม่ทันเสร็จตกเสียแล้ว” ชายหนุ่มบ่นพร้อมกับก้าวเข้าไปในบ้าน “ถ้าตกหนักหนทางเข้าป่าคงจะเป็นโคลน พรุ้งนี่คงชนไม้ลำบาก”

“เหลืออีกเยอะไหม?” โสภถาม นางหันหลังกลับไปนั่งที่แคร่

“เหลือเสาคือหกก้น ซึ่งตัดทิ้งไว้แล้ว” สายตาของบุญทิ้งฉายแสงแห่งความหวัง

“พิธีแต่งงานจะจัดขึ้นเมื่อไหร่?”

“ผมคิดว่า ปลูกบ้านเสร็จ คงจะไม่เกินสามเดือน เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็จะจัดการแต่งงานที่ครับ” บุญทิ้งตอบ “น้ำจะต้องช่วยผมอย่างมากนะ”

“ยินดีอย่างยิ่งค่ะ” นางรับคำ พร้อมกับเบนสายตามองฝ่าสายฝนออกไป พายุยังคงพัดแรง

ชายหนุ่มคว้าฝ่าขาวม้าของพ่อมาเช็ดตามแขนและใบหน้า

“เมื่อไหร่ผมจะน้ำสมบัตินี้” เขาบอกนาง

“สมบัตินี้!” โสภเสียงสูง “เขาไปไหน...เขาจะมาที่นี่หรือเปล่า?”

ชายหนุ่มพยักหน้า

“ตายแล้ว.. !” นางอุทาน บุญทิ้งสังเกตเห็นอาการผิดปกติเกิดขึ้นในทันที นางเหลียวซ้ายแลขวาแสดงความหวาดกลัว

“คงติดฝนมาได้หรือ?” เขาบอกเป็นการปลอบใจความหวุ่นไหวเริ่มลดลงบ้าง

“ถ้าหากเขามา...” นางรำพึง “ฉันจะไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหนดี?”

“ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อน เพราะน้ำสมบัตินี้เขาจะมาพบพ่อเรื่องเกี่ยวกับหมู”

โสภามองหน้าบุญทึ่งด้วยความสงสัย

“เขาเป็นพ่อค้า”

“แต่เขาจะต้องเห็นฉัน!”

“บางที่เขาอาจจะจำหน้าโสภาก็ไม่ได้” ชายหนุ่มบอก “ผมว่าน่าจะไม่ควรติดนโปก่อนไปใช้ ถ้าหากว่าเขาจำได้จริง ๆ ก็ไม่เห็นเสียหายอะไร ผมเชื่อว่าเขารู้เรื่องนี้บ้างแล้ว”

“แต่ฉันไม่อยากจะพบกับเขา ฉันเคยปฏิญาณในใจว่า ชาตินี้จะไม่ขอพบพานกับชายผู้นี้”
สายตาของนางเปลี่ยนเป็นถมึงทึง

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง ฝนเริ่มซาเม็ด ความมืดของกลางคืนมาเยือนเร็วกว่าปกติ บุญทึ่งจุดตะเกียงวางไว้ที่บนแคร่ ลมพัดมาวูบหนึ่งทำให้ไฟดับ เขาจุดไม้ขีดอีกก้านหนึ่ง สักครู่หนึ่งบุญก็โผล่เข้าบ้านมา

“แหม...เล่นตลกอย่างนี้แยเลย” ชายชราพูดด้วยท่าทางงก ๆ เงิน ๆ

“พ่อไปไหนมา?” ชายหนุ่มถาม

“ติดอยู่ที่ไรของตาเทียม โนนแน่ะ”

“พ่อไปทำไม?”

“ก็ติดต่อเขามาปลุกบ้านให้เอ็งนี่แหละ”

“เขาว่าไง?”

“คิดค่าแรงสองพันบาท อย่างอื่นเราต้องซื้อทั้งหมด”

ชายหนุ่มพยักหน้า

ทันใดนั้น โสภาก็ลุกพรวดพราดจากที่นั่ง เมื่อนางมองเห็นแสงของไฟฉายปรากฏที่ประตูรั้ว นางรีบหลบเข้าไปในห้องครัว บุญมองตามด้วยความประหลาดใจ เขาหันไปบอกลูกชายว่า “เดี๋ยวกินข้าวกินปลาเสร็จ ก็พาน้ำเขาไปส่งที่บ้านของทิพเสียนะ”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะตอบว่าอะไร ก็มีเสียงเรียกที่ประตูรั้ว “ลุงบุญ...ลุงบุญเปิดประตูหน่อย”

ชายชราจำเสียงได้ในทันที เขาหันไปบอกบุญทึ่งว่า “ไปเปิดประตูให้น้ำสมบัติหน่อยซิลูก”

สีหน้าของสมบัติเคร่งเครียดผิดปกติ เขานั่งลงที่แคร่ไม้ไผ่ แล้วถอนหายใจ เขามองไปรอบ ๆ ห้องคล้ายกับว่ากำลังค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง

“ผมตั้งใจมาพบ โสภาก็” สมบัติบอกตรงไปตรงมา “ผมเชื่อว่าลุงบุญกับบุญทึ่งคงจะรู้เรื่องราวของเราทั้งสองเป็นอย่างดี ผมรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ข่าวว่า โสภามาพักอาศัยอยู่กับลุง ผมอยากจะพูดอะไรกับเธอบางอย่าง”

สองพ่อลูกไม่ตอบว่าอะไร

โสภานับหูเข้ากับข้างฝา ฟังด้วยความตื่นเต้น เธอพยายามมองลอดรูกระดาน และเห็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อสีเทา ๆ แบบชาวบ้านธรรมดา ที่พุ่งคอดผ้าขาวม้าตาหมากรุกสมบัติแก่ตัวลงไปมาก แต่ก็ยังแก่น้อยกว่านาง

“เราจะทำอะไรดี?” นางถามตนเอง “มีทางเลือกกว่าเราหนี จะมีอะไรเกิดขึ้น ไม่นั่นอน...ชีวิตอาจจะกลับเข้าสู่สภาพเดิมอีก ซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่ปรารถนา แต่ถ้าหากเราจะสู้หน้ากับเขา เราจะทนไหวหรือ...ภาพของเขากับสมรจะคอยบาดตาบาดใจ ที่มำค่าความรู้สึกรวดไป”

“เธออยู่ไหน?” สมบัติถามเสียงกระซิบ

“เราจะบอกก็ได้ แต่คุณสมบัติต้องให้สัญญาก่อน” ชายชราพูดซ้ำ ๆ

“สัญญาสัญญาอะไรอีกล่ะลุงบุญ ผู้หญิงคนนี้เป็นเมียของผมนะ?”

“แต่หย่าร้างกันมายี่สิบกว่าปีแล้ว คุณยังจะมาอ้างกรรมสิทธิ์อีกหรือ?” บุญแย้งสมบัติดาลูกวาว!

“คุณแต่งงานกับสมรแล้ว และคุณไม่เคยสนใจใยดีกับโสภานีกเลย พุดตามหลักความจริงแล้วคุณไม่มีสิทธิ์ในตัวของโสภานเลย”

สมบัติโคลงศีรษะไปมาแล้วพูดว่า “ครับพุดมาเถอะจะให้ผมสัญญาว่าอย่างไร?”

“ประการแรก คุณจะต้องพุดกับโสภานี ๆ ไม่ให้เรื่องราวใหญ่โตลุกลามออกไป”

“ครับ” สมบัติผงกหัว “ไหนเธออยู่ไหน?”

บุญทิ้งชี่มือไปทางห้องครัว สมบัติรีบสาวเท้าไปทันที บุญถือตะเกียงตามหลังไปติด ๆ โสภานั่งซุกตัวอยู่ที่กองฟืนข้างเตาไฟ เธอหันหลังให้สมบัติ

“ฉันนึกแล้วว่า วันหนึ่งเธอจะต้องตามมา แล้วก็จริงเสียด้วย” สมบัติทักทายอดีตภรรยาเป็นประโยคแรก “เธอมาทำอะไรในหมู่บ้านแห่งนี้?”

โสภานหันมาเผชิญหน้าพร้อมคำตอบอย่างไม่ยั้งว่า “มันเรื่องของฉัน คนอื่นไม่เกี่ยว”

“เกี่ยวซี..ฉันจะเกี่ยว” สมบัติเสียงกระซิบ

“แก...แกมันตัวทำลายชีวิตของฉัน ...ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าแก...ออกไป ...ฉันหมดสิ้นทุกอย่าง สูญเสียนาคนเพราะแกคนเดียว...ลูกของฉันแกก็ทำลายด้วย” โสภานเสียงกรีดกราดพร้อมกับร้องไห้ออกมา นางใช้มือปิดหน้าแล้วซบลงบนเก้าอี้ของตัวเอง

“ลูก...หมายความว่าไงโสภาน?” สมบัติตรงเข้าไปจับหัวไหล่นางแล้วเขย่า “บอกมานะลูกของใคร?”

“แกมันเร็วยิ่งกว่า... สัตว์มันยังรู้จักและรับผิดชอบลูกของมัน แต่... แกเป็นคนกลับไม่เคยเหลียวแลเลย ...เราไม่ต้องการเห็นหน้ากันอีกต่อไป... กลับออกไป... ไปอยู่กับนางสมร โนน แกอยู่ของแก... ฉันอยู่ของฉัน เลิกเกี่ยวข้องกัน”

“โสภา!” ฝ่ายชายตวาดเสียงดัง “เมื่อไหร่เธอพูดถึงลูกไซ้ใหม่? ลูกของเราไซ้ใหม่?”

โสภาเงิบ

“ลูกของเราไซ้ใหม่?”

“ไซ้”

“อยู่ที่ไหน?”

“ฉันทิ้งไปแล้ว”

“ฮ่า... เธอทิ้งลูกของเราเหรอ! ...ทิ้งที่ไหน?... ทิ้งตั้งแต่เมื่อไหร่?”

เสียงของสมบัติเร่ร่อน!

บุญยังคงถือตะเกียงงก ๆ เงิน ๆ อยู่เบื้องหลัง ส่วนบุญทิ้งนั่งดูเหตุการณ์อยู่นอกชานหน้าบ้าน
“อย่าไปคิดถึงมันอีกเลย ฉันทิ้งไปเมื่อสี่สิบกว่าปีแล้ว ถ้าไม่ตายปานนี้ก็คงโตแล้ว” โสภายังคงร้องไห้สะอึกสะอื้น “ไป... กลับไปเสียเถอะ” นางไล่อดีตสามี

“ลูกผู้ชายหรือผู้หญิง?” สมบัติยังคงถามต่อไป

“รู้ไปทำไม... ปานนี้เด็กคงตายไปแล้ว”

“ฉันเชื่อว่าเขายังมีชีวิตอยู่” สมบัติหันมามองทางบุญชายชราขยับตัวด้วยความอึดอัดใจ สมบัตินั่งลงตรงข้ามกับโสภา บุญทรุดตัวลงนั่งด้วย

“เธอเอาลูกไปทิ้งไว้ที่ไหน? บอกมาซิ?”

โสภาร้องไห้เสียงดังยิ่งขึ้น เวลาผ่านไปเนิ่นนาน เมื่อค่อยสร้างชาแล้ว นางพูดเหมือนกับรำพึงกับตัวเองว่า “เมื่อฉันคลอดลูกได้ไม่กี่วัน ฉันมีดบาดคาน ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร งานก็ไม่มีทำ เงินไม่มีติดตัวเลยแม้แต่บาทเดียว ลูกก็ร้องไห้รบกวนทั้งวันทั้งคืน ญาติพี่น้องก็ไม่มี ฉันจึงตัดสินใจเอาลูกไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าหมู่บ้านเนินสระ แดงชานเมือง”

แสงสว่างแห่งความคิดแวบเข้ามาในสมองของสมบัติ เขาหันมาถามเจ้าของบ้านว่า “ลุงเก็บบุญทิ้งได้ที่ไหน?”

“เอ้อ..เอ้อ..” บุญอีกอึกในลำคอ และทำท่าจะลุกขึ้น สมบัติคว้าข้อมือให้นั่งลง

“ไม่ต้องถามว่า ผมเก็บบุญทิ้งได้ที่ไหน? วันหลังผมจะบอก” บุญว่า

“ผมอยากรู้วันนี้” สมบัติพูดเชิงบังคับ “ที่เดียวกันไซ้ใหม่ หมู่บ้านเนินสระ”

บุญเงยบกริบ!

“พูดซิลุงบุญ ลุงเก็บบุญทิ้งได้ที่ทางเข้าหมู่บ้านเนินสระไซ้ไหม?”

บุญไม่ตอบ แต่หันไปทางโสภาแล้วเอ่ยว่า “โสภาเมื่อเธอเอาลูกไปทิ้งนั่น ลูกของเธอมีลักษณะเป็นอย่างไร?”

“ฉันจำอะไรไม่ค่อยได้ เพราะตอนนั้นเด็กยังเล็กอยู่และเวลาก็ผ่านมาช้านานแล้ว แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันจำได้อย่างแม่นยำ คือเด็กมีปานที่แก้มซ้าย” นางตอบพร้อมกับครุ่นคิด

“นอกจากนั้นมียะไรอีก” สมบัติเป็นฝ่ายถามบ้าง

“จำไม่ได้...แต่ฉันได้เขียนบนกระดาษสีขาวแผ่นเล็ก ๆ วางไว้ว่า “เชิญท่านผู้ใจบุญเก็บเอาไปเลี้ยง”

ดวงตาของสมบัติฉายแสงแห่งความหวัง เขาหันจ้องมองชายชราผู้เป็นเจ้าของบ้าน

ชายหนุ่มยังคงนั่งนิ่งอยู่นอกชาน พังการสนทนาของคนทั้งสามในครีว “ทำไมนะ...คนสมัยนี้ถึงชอบทิ้งลูก ๆ ทำไมเขาไม่ยอมรับผิดชอบในสิ่งที่ตนได้ก่อขึ้นมา น่าสงสารเด็กผู้อภัพคนเสียจริง ๆ”

ทันใดนั้น บุญทิ้งก็ตกใจสุดขีด เมื่อได้ยินสมบัติพูดว่า “ลุงบุญคงไม่ปฏิเสธนะว่า บุญทิ้งนั้นเป็นลูกของพบกับโสภา”

ชายชรามองหน้าสมบัติด้วยความงุนงง

“นี่คือพยานหลักฐาน! สมบัติลี้วงเอากระดาษยังยู่แผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ให้บุญดู

“คุณเอามาจากไหน?” บุญถามด้วยใบหน้าซีดเผือด

“ลุงยังจำได้ไหม เมื่อบุญทิ้งยังเป็นเด็ก ๆ ผมเคยมาดูหมูป่อยครั้ง ครั้งหนึ่งผมสังเกตเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งตกอยู่ที่พื้นห้อง ผมเลยเก็บมาดู เห็นว่ามันเป็นข้อความที่แปลกดีและคล้ายคล้ายคลิบคลาว่า ลายมืออย่างนี้ผมเคยเห็นที่ไหนมาก่อน ตอนแรกผมจะทิ้งไปเพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์แต่เมื่อกลับไปที่บ้านสมรเห็นเข้า เขาก็ตัดทานเอาไว้ ...ในที่สุดความจริงมันก็ถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นวันนี้เอง”

บุญโคลงศีรษะอันขาวโพลนไปมา น้ำตาไหลซึมเต็มเบ้าตา ไม่มีเสียง ไม่มีคำพูดหลุดออกมาจากปากที่สั่นระริกของเขา ความปวดร้าวใจอุบัติขึ้นอย่างจับปล้น มันเป็นความทุกข์ที่เขาคิดว่า จะทนต่อไปไม่ได้ เขาหวนคิดถึงอดีตอันแสนจะขมขื่น บทเรียนอันเจ็บแสบไม่สามารถที่จะทำให้เขาลืมตลอดชั่วชีวิตนี้...และบัดนี้...มันจะเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองหรือ...”

บุญจำไม่ได้ว่า การสนทนาในคืนวันนั้นจบลงในรูปแบบใด เพราะความคิดของเขาพราวเลื่อนเหมือนดังหนึ่งว่าสมองหยุดทำงาน ตลอดคืนเขานอนไม่หลับ พลิกซ้ายพลิกขวาก็ยังข่มตาไม่ลง ความคิดของเขาตื่นโพลงอยู่ตลอดเวลา

“พอนอนไม่หลับหรือครับ?” เสียงของบุญทิ้งจ้วเจียในความมืด

“ฮือ...” บุญคราง

“พ่อคงเสียใจมากใช่ไหมครับ?”

“พ่อคิดว่าจะหนีปัญหาความยุ่งยากพ้นแล้ว แต่...” เสียงของชายชราขาดหายไป

“พ่อไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องนี้ ผมก็ยังเป็นผม...เป็นลูกคนเดียวของพ่อ...เป็นคริสเตียนที่ยังรักและนับถือพระเจ้า”

“ลูกคงดีใจมากใช่ไหม ที่พบกับพ่อแม่ที่แท้จริง?” บุญถามเสียงเครือ

“ผมบอกไม่ถูกว่าดีใจหรือเสียใจ เพราะความรู้สึกมันบอกว่า พ่อที่ให้ความรักความอบอุ่นแก่ผมตลอดมา ยี่สิบกว่าปีก็คือพ่อที่นอนอยู่กับผมเดี๋ยวนี้”

บุญตื่นตันใจ เขายิ้มทั้งน้ำตาเมื่อได้ยินคำพูดประโยคนี้ของลูกชาย

พระเจ้าไม่ได้โหดร้ายกับเขา!

“เราเคยอธิษฐานขอให้เขาเป็นความหวังผู้สมาชิกในคริสตจักร ขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้เป็นแสงสว่างของพระองค์ด้วยเถิด”

ความคิดสุดท้ายของชายชรา ก่อนที่เขาจะปิดเปลือกตาลงก่อนก่อนตึกของคืนนั้น

“น้ำคงจะดีใจมากใช่ไหม ที่พบลูกชายอีกครั้งหนึ่ง?”

ทิพถามโสภานในตอนเช้า ขณะที่ทั้งสองคนเดินไปบ้านของบุญ

“จะว่าดีใจก็ดีใจ จะว่าเสียใจก็เสียใจ” โสภานเสียงเศร้า ๆ

“ทำไมน้ำพุดอย่างนั้นล่ะ?” หญิงสาวมองหน้าคู่สนทนา

“ไม่มีใครรู้จักความรู้สึกที่แท้จริงของน้ำได้หรอก”

โสภานไม่ยอมพุดอะไรอีกเลย จนกระทั่งมาถึงบ้านของบุญ ก่อนที่คนทั้งสองจะผลัดประตูรั้วเข้าไป ทิพาเหลียวไปข้างหลัง เธอบอกโสภานว่า “น้ำ...ดูโน่นซิ น้ำสมบัติกับน้ำสมรกำลังเดินมา”

“เขาคงมาเยี่ยมลูกชายของเขาบ้าง?” ว่าแล้วนางก็รีบเดินเข้าบ้าน

เช้าวันนี้ บ้านของบุญเต็มไปด้วยแขกผู้มาเยือน เนื่องจากคนเหล่านี้ทราบข่าวที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ประพันธ์กับคำจันทร์มาถึงในเวลาไล่เลี่ยกับปรีชา

“ทุกคนรู้เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนดีแล้ว” สมบัติเป็นฝ่ายเริ่มต้นพุด “ผมรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ไม่คิดไม่ฝันว่าลูกชายของผมจะยังมีชีวิตอยู่” เขาหันไปมองทางบุญทิ้ง “ผมกับสมรได้ปรึกษากันว่า เราจะขอเอาบุญทิ้งไปที่บ้าน...”

“ตอนแรกดิฉันก็ไม่อยากจะได้หรอกค่ะ แต่ไม่อยากขัดใจพี่สมบัติเค้า” สมรเป็นฝ่ายพุดเสริมขึ้น “เราเคยคิดที่จะขอบุญทิ้งตั้งแต่เมื่อเขายังเป็นเด็ก ๆ แล้วค่ะ แต่คิดไปอีกทีก็ไม่อยากจะทำเขาเหมือนเดิม เออเมียงเขามาอม แต่เมื่อได้รู้ว่าบุญทิ้งเป็นลูกของพี่สมบัติกับโสภาน จึงอยากจะได้ไปอยู่ที่บ้าน”

สมรหันไปมองโสภา “คุณโสภาคิดอย่างไรจะเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

เงียบไม่มีคำตอบ สมรหันไปมองบุญทิงซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ กับทิพา

“ในฐานะที่ผมเป็นผู้บังเกิดเกล้า ผมจึงอยากจะขออนุญาตจากคุณบุญทิงจากคุณบุญ” สมบัติย้ำความปรารถนาของเขาอีกครั้งหนึ่ง

“เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับหลายฝ่าย” น้ำเสียงของปรีชาเคร่งขรึมและเอาจริงเอจัง “ต้องได้รับความเห็นชอบและการยินยอมจากคุณบุญทิงเสียก่อน”

“ใช่ ผมคิดว่าวิธีนี้เป็นการถูกต้องที่สุด” ประพันธ์กล่าวสนับสนุน “เพราะคุณบุญเป็นผู้เลี้ยงบุญทิงมา แต่ถึงแม้ว่าคุณบุญจะยอม แต่บุญทิงไม่เต็มใจ ผมคิดว่า เปล่าประโยชน์ เด็กจะไม่ได้มีความสุขเท่าที่ควร”

ชายหนุ่มมองทางซ้ายทีขวาที เมื่อเห็นต่างฝ่ายอ้างเหตุผลในการเป็นกรรมสิทธิ์ในตัวเขา

“ทุกคนรู้ว่า ชีวิตของบุญทิงนั้น มีความหมายต่อชีวิตของผมมากมายขนาดไหน” บุญเอ่ยเสียงเครือ “ที่ผมสู้อุตส่าห์ทำงานทุกวันนี้ก็เพื่อเขาคนเดียว แต่...” บุญหยุดเว้นระยะ

“ทำไมหรือลุง?” ปรีชาถาม

“ในฐานะที่ผมเป็นคริสเตียน และเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ผมได้ทำหน้าที่ของพ่อมาตลอดยี่สิบกว่าปีแล้ว บัดนี้บุญทิงเติบโตใหญ่โตสามารถที่จะช่วยเหลือตนเองได้แล้ว ดังนั้นผมจึงให้เขาเลือกเอาที่ตัวเองกัน..”

ทุกคนหันไปมองบุญทิงเป็นตาเดียวกัน

“ว่าไงลูก?” สมบัติถามชายหนุ่ม

บุญทิงบิดตัวด้วยความอึดอัดใจ “เอ้อ...ผมอยากจะทำให้ทุกคนเข้าใจอย่างนี้ว่า ผมรักและเคารพคุณพ่อทั้งสองและคุณแม่ด้วย ผมยินดีที่จะอยู่กับทุกคน ถ้าหากว่าเป็นไปได้...”

ทุกคนฟังด้วยความตั้งใจ

“แต่ก็รู้กันดีอยู่แล้วว่า อีกไม่กี่วันผมกับทิพาก็จะแต่งงานแต่งงานกันแล้ว และผมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนในพระคัมภีร์ คือ การละครอบครัวไปอยู่กับภรรยา พระคัมภีร์บอกว่า ใครก็ตามที่แต่งงาน จะต้องละบิดามารดา ไปผูกพันอยู่กับภรรยา แล้วคนทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” ชายหนุ่มหยุดพูด หันไปมองรอบ ๆ

“คำว่าละนั้นหมายความว่า ไม่ได้อยู่กับครอบครัวอีกต่อไป แต่ไปสร้างบ้านเรือนของตนขึ้นใหม่ ดังนั้น ผมจึงไม่สามารถที่จะไปอยู่พ่อสมบัติหรืออยู่กับพ่อบุญได้อีกต่อไป เรือนหอของเราทั้งสองเริ่มลงมือก่อสร้างแล้ว แต่ทั้งนี้ผมก็มีได้หมายความว่า ผมจะไม่สนใจไฮดีหรือติดต่อกับพ่อแม่อีก ผมก็เป็นบุญทิงคนเดิมอยู่ ยังมีความรัก ความกตัญญู และสามารถไปมาหาสู่ทุกคนได้เหมือนเดิม”

คำพูดของชายหนุ่ม ทำให้บุญออกยิ้มในใจไม่ได้

แต่ความผิควังฉายแสงออกมาทางใบหน้าของสมบัติและสมร!

“นี่เป็นวิธีการที่พระเจ้าทรงวางไว้เป็นมาตรฐานในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด” ปรีชาอธิบายอย่างสุภาพ “ผมเชื่อว่า ไม่ว่าจะเป็ญคุณสมบัติ คุณสมร คุณโสภานหรือคุณบุญ จะมีความชื่นชมยินดีในตัวของคุณบุญทั้งได้เท่าเทียมกัน ไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถือกรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวและผมเชื่อต่อไปว่า ชีวิตของคุณบุญทั้งจะเป็นศูนย์รวมความรักของทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องนี้”

บทที่ 12 สองวิญญาณกับหนึ่งร่าง

ผู้คนในหมู่บ้านหนองบอนที่รู้จักมักคุ้นกับครอบครัวของประพันธ์และครอบครัวของบุญ ต่างรู้สึกตื่นเต้นเมื่อวันเสาร์ต้นเดือนกรกฎาคมเวียนมาถึง เพราะมันเป็นวันแห่งความสุขของบุญทั้งและทิพา คนทั้งสองได้ก้าวเข้าสู่พิธีวิวาห์

ดวงอาทิตย์ทอแสงอันสดใสแต่เช้า ทุกอย่างดูร่าเริงและมีชีวิตชีวา คริสตจักรบ้านหนองบอนถูกตกแต่งประดับประดาสวยงาม ประตูทางเข้าและเสาทุกต้นได้รับการติดด้วยดอกไม้ป่าหลากสี ซึ่งเป็นบรรยากาศแบบชนบทแท้

9.00 น. ม้านั่งทุกตัวในโบสถ์ก็แน่นขนัดไปด้วยแขกเหรื่อที่มาเป็นสักขีพยานในความรักของคู่บ่าวสาว เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว พิธีอันศักดิ์สิทธิ์ก็ได้เริ่มขึ้น

พิธีกรได้นำที่ประมุขร้องเพลงสรรเสริญความรักของพระเจ้าบทหนึ่ง จบแล้วอธิษฐานเปิดประมุข หลังจากนั้นศิษยาภิบาลปรึกษาก้าวขึ้นไปเป็นผู้ประกอบพิธี ที่ประมุขเงิบกริบเมื่อเจ้าสาวเดินออกไปยืนเคียงคู่กับเจ้าบ่าว ดวงตาทุกคู่จ้องอยู่เป่าเดียวกัน

บุญนั่งอยู่หน้าสุด ในฐานะเป็นบิดาของฝ่ายชายเขาค้นค้นใจจนพูดอะไรไม่ค่อยจะออก ความปีติยินดีฉายออกมาทางใบหน้า เขาดีใจจนเกือบจะร้องไห้ออกมา

“นี่เป็นพิธีที่มีความหมายที่สุดในชีวิตของเรา” บุญบอกกับตัวเอง “ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เราเคยหวังว่าจะมีโอกาสดีเช่นนี้บ้าง...แต่อนิจจา มันเป็นเพียงความฝัน...เป็นความฝันที่ไม่อาจจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ชั่วชีวิตนี้....ในอดีตอันไกลโพ้น ความรักของเราถูกช่วงชิง โลกทั้งโลกกลับกลายเป็นหลุมฝังศพไปในทันทีทันใด ความรักในครั้งกระนั้น เป็นเหมือนกับรุ่งกีนน้ำที่ปรากฏสวยงามอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แล้วก็ลบเลือนหายไป เหลือไว้แต่ความเศร้าและความว่างเปล่า”

บุญบอกกับตัวเองต่อไปว่า “จริงหรือที่คนเขาบอกว่า วันที่ยาวที่สุดในเดือนมิถุนายน และวันที่สั้นที่สุดอยู่ในเดือนธันวาคม แต่สำหรับตัวเรามีได้เป็นเช่นนั้น เราจำได้อย่างแม่นยำว่า วันที่สั้นที่สุดในชีวิตของเราคือ วันที่เราได้พบกับเธอ”

บุญเพ่งสายตาดูเทียนไขที่ลุกวาวบออยู่ข้างหน้าคู่บ่าวสาว อาจารย์ปรึกษากำลังให้คนทั้งสองปฏิบัติเป็นสามิกรียากัน น้ำตาของชายชราเริ่มไหลรินออกมาช้า ๆ มันเป็นน้ำตาแห่งความยินดีหรือความเสียใจ? บุญรีบใช้มือปาดมันเสียก่อนที่มันจะพรั่งพรูออกมา ส่วนลึกในจิตใจบอกว่า มันเป็นน้ำตาแห่งความชื่นชมยินดี

“เพียงแต่มองเท่านั้น เราก็ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แท้จริงทุกอย่างมิได้เลวร้ายไปเสียหมด ดังเช่นที่เราเคยคิด...ถึงแม้ว่าชีวิตของเราจะไม่บรรลุถึงความสำเร็จ แต่พระสัญญาของพระองค์ยังคงตกทอดมาถึงลูกของเรา...” บุญบอกกับตัวเองอีกครั้งหนึ่ง

สายตานิ่วร้อยคู่ กำลังจับจ้องมองคูพีธอันมีความหมาย โสภานั่งอยู่แถวกลางด้านซ้ายนางรู้สึกตื่นเต้นจนทำอะไรไม่ถูก ตั้งแต่เช้าแล้ว นางจ้องดูบุญทิ้งและทิพอย่างไม่วางตา “ฉันไม่คิดว่าลูกบุญทิ้งจะได้ดี เป็นผู้เป็นคนกับเขา”

ทันใดนั้นนางก็สะดุดความคิดของตนเอง

“แท้จริงฉันไม่น่าจะเรียกบุญทิ้งว่าเป็นลูก เพราะฉันไม่เคยเหลียวแลเอาใจใส่เลี้ยงดูเขาด้วยมือของตนเองเลย คุณเกิด มันท่านละอายมากมายแค่ไหน ฉันเป็นแม่แท้ ๆ แต่กลับทอดทิ้ง ลูกบุญต่างหากที่สมควรจะได้รับการเคารพนับถือจากบุญทิ้ง ส่วนฉันไม่สมควรที่เป็นแม่ของเขาเลย ตลอดชีวิตของฉันมีแต่ความชั่วช้าเลวทราม ผิดหวัง ขมขื่น โหดร้าย ขี้เมาหย่าเป่ ทั้งได้แม้กระทั่งลูกน้อยตาดำ ๆ”

น้ำตาแห่งความเสียใจและสำนึกผิดไหลพรากออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว โสภาสะอื้นในลำคอเบา ๆ เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ หันมามอง

“คิดไม่ถึงเลยว่า เราจะได้พบกับลูกอีก” นางคิดต่อไป “ถ้าหากว่าเราไม่ได้พบกับบุญทิ้ง ป่านนี้ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้” โสภาสลัดสิริชะไปมา “คงจะ...คงจะ...” นางไม่อยากจะคิดต่อไป

ทันใดนั้นเหมือนมีสิ่งหนึ่งพัดวูบเข้ามาในจิตใจ ทำให้ความโศรกเศร้าในใจของนางพลันมลายหายไป และความโสมนัสยินดีค่อย ๆ เกิดขึ้น เมื่อนางระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงจุดนางให้ออกจากปลักคมของความมืดบาปที่ไม่น่าให้อภัย และพระองค์ได้ลบล้างมลทินของนางให้สะอาดสิ้น บัดนี้นางเป็นคนใหม่และมีสันติสุขในพระองค์...และมีโอกาสชื่นชมยินดีในความสุขของลูกชาย

เสียงเพลงเริ่มกังวานทั่วบริเวณ

“จิตใจเบิกบาน ในวันแต่งงาน

อัญเชิญพระคริสต์ เสด็จลงมา

ทรงเป็นประธาน งานมงคลนี้

สุขสวัสดิ์ ให้คู่แต่งงาน

พระเยซู โปรดประทาน

ให้งานวิวาห์ สำเร็จ โดยดี

ทั้งหญิงทั้งชาย มีใจรักกัน

ความทุกข์หรือสุข จะยาวหรือสั้น

พระเยซู โปรดผูกพัน

บ่าวสาวคู่นี้ สุจีขึ้นนาน

สนกับมะลิเดินทางจากบ้านห้วยจรเข้ม่าถึง เมื่อพิธีได้เริ่มไปเกือบครึ่งแล้ว คนทั้งสองเดินมานั่งด้านหลังสุด สนชะเง้อคอมองอยู่ตลอดเวลา

“พิธีเขาจัดดีจริงนะ” สนหันมาบอกผู้เป็นภรรยาเบา ๆ

“เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวคงจะมีความสุขมากนะ?” มะลิกระซิบ “ฉันอดคิดใจแทนบุญไม่ได้ เขาคงจะมีความสุขมากเช่นเดียวกัน”

“ใช่ เพราะเขาผิดหวังอย่างมาก” มะลิเสียงเครือ

“ฉันเองก็มีส่วนทำให้เขาผิดหวังอย่างมาก” มะลิเสียงเครือ

“ถ้าเธอพูดอย่างนั้น พี่เองก็มีส่วนด้วยอย่างมาก” สนหันมาบอกด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ

มะลิเงยเสียง

สักครู่หนึ่งสนก็เอ่ยขึ้นว่า “ถึงแม้ว่าในสายตาของคนทั่วไปจะเห็นว่าผิดหวัง แต่พระเจ้าทรงไม่ทอดทิ้งคนของพระองค์ พระองค์ทรงให้โอกาสในการกลับตัวกลับใจของเรา และพระองค์ทรงให้โอกาสแก่บุญ ที่จะมีความชื่นชมยินดีในความสุขของลูกชาย”

มะลิไม่ได้โต้ตอบอะไรจนกระทั่งพิธีสิ้นสุดลง

บุญที่ออกมาจากโบสถ์พร้อมกับทิพา ทุกคนมองตามด้วยความชื่นชมยินดี

“เหมาะสมกันจังเลยนะคู่นี้” มะลิสะกิดสนให้ดู

“อืม...อย่างนี้เขาเรียกว่า กิ่งทองใบหยกล่ะ”

“ให้เราเข้าไปทักทายเขาดีกว่า” นางชักชวน

ผู้คนเริ่มทยอยกันออกมาประคอง บุญเดินทักทายแขกเหรื่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ที่ริมใต้ต้นจามจุรี สมบัติยืนอยู่กับสมรและเพื่อนบ้าน

“พี่สมบัติเป็นอะไร” สมรทักสามี “ปวดหัวหรือเปล่า?”

“เปล่า ..เปล่า พี่สบายดี” สมบัติรีบปฏิเสธ

“ทำไมต้องทำหน้าเศร้าอย่างนั้นด้วยล่ะ?”

ฝ่ายชายยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง

“วันนี้เป็นวันแต่งงานของลูกชายพี่มีใช่หรือ? พี่ไม่ดีใจหรือไง?”

“ดีใจนะดีใจ แต่ว่า...” สมบัติพูดเสียงลึกลงในลำคอ “พี่อายุตัวเอง”

“ทำไมล่ะคะ?”

“พี่เองเป็นพ่อที่แท้จริงของบุญทึ่ง แต่พี่ไม่ได้รับผิดชอบเขาเลย ตลอดจนกระทั่งเขาโต ถ้าหากว่าพี่ไม่ได้พบกับโสภาก็คงไม่รู้หรือกว่า บุญทึ่งเป็นลูก พี่เจ็บใจตัวเอง พี่เป็นคนที่ไม่รับผิดชอบดูแลอะไร พี่มีทุกสิ่งทุกอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่ขาดไปก็คือลูก”

คำพูดของสมบัติทำให้สมรพลอยสะเทือนใจไปด้วย

“บางทีสัตว์มันยังดีกว่าพี่เสียอีก” สมบัติพูดด้วยความขมขื่น

“เรื่องมันแล้วไปแล้ว ขอให้มันแล้วไปเถอะ อย่าไปคิดถึงมันอีกเลย เพราะคิดมันก็ไม่ได้ช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นมา”

“ว่าจะไม่คิดนั้นแหละ แต่ว่าความรู้สึกผิดมันฝังอยู่ในจิตใจตลอดเวลา สิ่งพี่ได้ก่อไว้...”

สมรมองดูกลุ่มคนก่อนที่จะหันมองหน้าสามีของนาง

“บางที...ถ้าหากว่าผู้คนซาแล้ว เราไปหาอาจารย์ปรึกษาด้วยกัน”

“ไปหาทำไม?”

“บางทีอาจารย์ปรึกษาอาจจะช่วยให้ความรู้สึกเก่า ๆ ของพี่หายไปได้” นางว่าด้วยความหวัง

“เป็นไปได้ยาก พี่เองพยายามแล้ว” สมบัติค้าน

“แต่พระเจ้าเคยช่วยฉันมาแล้ว ฉันเชื่อว่า พระองค์จะทรงช่วยได้อย่างแน่นอน”

เย็นมากแล้ว บุญทึ่งอาบน้ำอาบท่าเสร็จ ก็ออกมานั่งพักผ่อนที่หน้าบ้าน สักครู่หนึ่งทิพาก็เดินตามออกมาแล้วทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ชายหนุ่มหันไปยิ้มให้หวานใจ

“ผมมีความสุขที่สุดในโลก” เขาระงับบอกเธอ

“ทิพาก็เช่นเดียวกันค่ะ” เธอเฉลียว “เดี๋ยวต้องช่วยกันแกะของขวัญคุณนะคะ”

“ไม่ต้องพะวงถึงเรื่องนั้น พຽງนี้ค่อยแกะก็ได้” บุญทึ่งทัดทานพร้อมกับดึงมือของหญิงสาวมากุมไว้ ดวงอาทิตย์ที่ตกลงในหว่างเขา แสงสีทองของมันพຽงจับขอบฟ้าเป็นรัศมีสวยงาม นกบนกิ่งไม้เพรียกหาคู่ของมันไม่ขาดปากอีกไม่กั่นาที่ข้างหน้า ความมืดก็จะเวียนมาถึงอีกรอบหนึ่ง

“วันนี้เป็นวันที่ผมมีความสุขที่สุด” ชายหนุ่มบอกอีกครั้งหนึ่ง “ทิพาค่อยคิดบ้างไหมว่า ถ้าหากว่าปราศจากการทรงนำของพระเจ้าแล้ว เราทั้งสองจะเป็นอย่างไร?”

“ทิพาก็ไม่อยากจะได้ค่ะ” เธอซ้อตามอง “เพราะชีวิตของเรามีใช่เพราะเหตุบังเอิญ แต่พระองค์ทรงวางแผนการอันดีเลิศสำหรับบุตรของพระองค์ทุกคน ไม่มีสิ่งใดอยู่นอกเหนือสายพระเนตรของพระองค์”

ชายหนุ่มพยักหน้า

“ต่อไปนี่เราจะเป็นสองวิญญาณกับหนึ่งร่างกาย” บุญทึ่งกระซิบ

“ดู ๆ ก็น่าประหลาดใช่ไหมคะ?”

“ใช่...น่าประหลาดสำหรับเราทั้งสอง แต่ไม่เป็นของแปลกสำหรับพระองค์ ความรักของ
พระองค์นั้นยิ่งใหญ่และมีมากมายเหลือคณานับ เราไม่มีทางจะทดแทนความรักของพระองค์ได้ตลอด
ชีวิตนี้ เหมือนดังที่คนหนึ่งได้เขียนไว้น่าคิดมากกว่า....

“ความรักนี้เป็นของพิศวงมาก
เป็นแสงฉายมาจากฟ้า
ฉายความสุขมายังแผ่นดินอันมืดและเต็มไปด้วย
ความซึมเซา
เป็นมนต์ซึ่งทำให้เรารำลึกถึงความเป็นชาติสูงกวานี้
เป็นความสุขในขณะนี้
เป็นทางให้คิดถึงความสุขในเบื้องหน้า
ทำให้ความขี้ริ้วกลับเป็นความงาม
ทำให้ความโง่กลับเป็นความฉลาด
ทำให้ความแก่กลับเป็นความหนุ่ม
ทำให้บาปเป็นบุญ
ทำให้ความซึมเซากลายเป็นความแจ่มชื่น
ทำให้ใจแคบเป็นกว้าง
ความรักนี้เป็น โอสถอย่างเอก...”

“คลื่นชีวิต” โลกทรรศน์ในสายตาของนักสร้างสรรค์ เพื่ออุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ตัวละครที่โลด
แล่นอยู่บนหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้อาจจะเป็นใครสักคนหนึ่งที่กำลังอ่านอยู่ก็เป็นได้

คลื่นชีวิต
“รศิรมย์”